Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

សំណុំទឹកឃ្មុំ

Honeycomb

ព្រឹត្តិបត្រទេវសាស្ត្រទ្វេភាសា ខ្មែរ-អង់គ្លេស ផ្តល់នូវចំណេះដឹងផ្នែកព្រះគម្ពីរ
ដល់លោកអ្នក ប្រៀបដូចជាទឹកឃ្មុំផ្តល់កម្លាំងដល់អ្នកដំណើរដែលកំពុងខ្សោយល្វើយ ។

A bilingual Khmer-English Theological Journal to give biblical knowledge to its readers as a honeycomb gives strength to exhausted travelers.

ឆ្នាំទី ២ លេខ ១
Vol. 2, No. 1

ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០១
January 2001

គម្រោងកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺន ធីម៉ូថេ បានបោះពុម្ពព្រឹត្តិបត្រ *សំណុំទឹកឃ្មុំ* នេះឡើង ។
ទាក់ទងតាមការិយាល័យប្រៃសណីយ៍ ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៤៧៩ ភ្នំពេញ
ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ទូរស័ព្ទលេខ (៨៥៥) ២៣ ២១៦ ០៥២ ទូរសារលេខ (៨៥៥) ២៣ ២១៦ ៤២០
សារអេឡិចត្រូនិច: Russell_Bowers@wvi.org
បណ្ណាធិការ Russell H. Bowers, Jr.
ផ្នែកប្រែសម្រួល: អ៊ួន សិលា
ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ភាសាខ្មែរ: ម៉ម បាណាបាស
ផ្នែកបច្ចេកទេស: លុយ ពៅ
សំណេរអត្ថបទ និង ការទាក់ទងផ្សព្វផ្សាយ ត្រូវដាក់ជូនមកបណ្ណាធិការ
បោះពុម្ពនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

Honeycomb is published by Training of Timothys
Central Post Office, P.O. Box 479, Phnom Penh, Kingdom of Cambodia
email Russell_Bowers@wvi.org
editor, Russell H. Bowers, Jr.
translation, Uon Seila
Khmer proofreading, Barnabas Mam and
technical support, Luy Peou

Manuscripts and communications should be addressed to the editor.
Printed in Phnom Penh, Kingdom of Cambodia.

VOLUME 2 APRIL 2001 NUMBER 2

Honeycomb

ទំពាំងស្នងឫស្សី ១

អ៊ួន សិលា

Bamboo 10

UON Seila

Breakdown of the Cambodian Family 16

Glenn MILES

ការបាក់បែកនៃគ្រួសារខ្មែរ ២៤

ហ្គ្លិន ម៉ៃយល៍

The Christian and Suffering 38

Margaret R. STREET

គ្រិស្តបរិស័ទ និង ទុក្ខវេទនា ៤២

ម៉ាហ្គារ៉េត រ. ស្ទ្រីត

God and Money Part Two—Debt and Savings 50

Neal YOUNGQUIST

ព្រះ និង ប្រាក់ ភាគទី២: ការជាប់បំណុល និង ការសន្សំ ៥៥

នៀល យ៉ាំងគ្វីស

The Key to Joy 64

Russell H. BOWERS, Jr.

គន្លឹះនៃអំណរ ៧៧

រ៉ាស់សែល បោវើស៍

ការជួបជាមួយ លោកគ្រូ គ្រិស្ទហ្វ័រ ឡាប៉ែល ១០១

អ៊ួន សិលា

***Biography:* Christopher LaPel** 110

UON Seila

First listing of an article is the language in which the article was originally written.

សំណុំទឹកឃ្មុំ ២/២ (មេសា ២០០១): ១-៩

ទំពាំងស្នងឫស្សី

អ៊ួន សិលា

នៅក្នុងប្រទេសជាច្រើននៅទ្វីបអាស៊ីនេះ ឫស្សីជារុក្ខជាតិដែលមានប្រយោជន៍ជាទីបំផុត គឺមានប្រយោជន៍លំដាប់ទីពីរ បើប្រៀបទៅនឹងដើមត្នោត ។ កសិករខ្មែរខ្លះបានហៅដើមត្នោត និងដើមឫស្សីថាជាប្ដីនិងប្រពន្ធ គឺមានន័យថាគេត្រូវការគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីផលិតស្ករត្នោត ។ កសិករខ្មែរប្រើដើមឫស្សីធ្វើជាបង្អោង(*បង្អោងតែក/បង្អែកតោង*) សំរាប់ឡើងដើមត្នោត និងប្រើសំរាប់ធ្វើជាបំពង់ទឹកត្នោត ដើម្បីត្រងយកទឹកត្នោត ។

ឫស្សីគឺមានប្រយោជន៍តាំងពីឫសរហូតដល់ស្លឹក ។ គេបានយកទំពាំងមកប្រើធ្វើជាម្ហូប ។ គេប្រើដើមឫស្សីសង់ផ្ទះ ខ្ទម ប្រក់ជាដំបូល ធ្វើល្អី កញ្ជើ កញ្ច្រែង ដងសន្ទូច និងរនាបគ្រែដេក ប្រើធ្វើជាបំពង់ដាក់ទឹក (*សំរាប់ជនជាតិភាគតិច*) ធ្វើជាចង្កឹះ ឈើចាក់ធ្មេញជាដើម ។

លើសពីនោះទៅទៀត ប្រើជានិមិត្តសញ្ញា ដើម្បីប្រៀបធៀបទៅក្មេងៗជំនាន់ក្រោយ ។ ពាក្យស្លោករបស់ខ្មែរយើង មួយឃ្លាពីបូរាណ

ពោលថា៖ "*ទំពាំងស្នងឫស្សី*" គឺមានន័យថា ឫស្សីចាស់ត្រូវស្លាប់ខ្លះ ត្រូវគេកាប់រិចដល់ដីមានតែពឹងពាក់ទំពាំងដុះថ្មីទើបគុម្ពឫស្សីអាចស្ថិតនៅបាន ។ នៅក្នុងគម្រោងកម្មវិធីរបស់ អង្គការទស្សនៈពិភពលោកកម្ពុជា មានគម្រោងកម្មវិធីមួយនៅក្បែរផ្សារថ្មី ធ្វើការជាមួយក្មេងអនាថា ដែលមានឈ្មោះថា "*ទំពាំងស្នងឫស្សី*" ។

ជនជាតិវៀតណាមប្រើឫស្សីជានិមិត្តសញ្ញា ដើម្បីបង្រៀនដល់សិស្សសាលារបស់គេ ។ នៅក្នុងប្រទេសចិនឫស្សីគឺមានប្រជាប្រិយមែនទែន ពីព្រោះគេប្រើវាដើម្បីធ្វើជាចង្កឹះកាលពីសម័យដើម ។ ធ្មេញជនជាតិចិន ខាំលើដើមឫស្សីរៀងរាល់ពេល នៅពេលដែលទទួលទានអាហារ! ពួកវិចិត្រករជនជាតិចិនជារឿយៗបានគូររុក្ខជាតិឫស្សី នៅក្នុងគំនូរគ្រប់ប្រភេទរបស់គេ ។ គ្រីស្ទបរិស័ទចិនប្រើឫស្សីជានិមិត្តសញ្ញា បញ្ជាក់ពីជំនឿរបស់គេនៅក្នុងរឿង ខ្សែភាពយន្តមួយឈ្មោះថា "*ឫស្សីនាសិសិររដូវ*" (*Bamboo in the Winter*) ។

ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរម្នាក់ ខ្ញុំចង់ប្រើដើមឫស្សីណែនាំដល់លោកអ្នកស្តីពីគោលការណ៍ខ្លះៗពីជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើង ។ ក្នុងការធ្វើបែបនោះ គឺខ្ញុំព្យាយាមធ្វើតាមជំហានព្រះអម្ចាស់របស់យើង ។ ចំពោះសាសន៍យូដា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវរបស់យើង ដកស្រង់យកពីក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេមកបង្រៀន ចំពោះអ្នកនេសាទ ព្រះអង្គបង្រៀនពីការនេសាទត្រី ចំពោះពួកកសិករ ព្រះអង្គបង្រៀនអំពីរឿងប្រៀបប្រដូចអំពីគ្រាប់ពូជ ចំពោះអ្នកប្រាជ្ញដូចជាលោកនីកូដេម ព្រះអង្គលើកយកពីទស្សនៈវិជ្ជាមកបង្រៀន ឯចំណែកស្ត្រីនៅក្បែរអណ្តូងវិញ ព្រះអង្គប្រើវត្ថុសាមញ្ញដែលអ្នកស្តាប់របស់ព្រះអង្គ ធ្លាប់ដឹងរួចមកហើយនោះ ។ នេះឯងគឺអ្វីដែលខ្ញុំនឹងធ្វើដូចគ្នានោះដែរ ។ ដោយសារតែលោកអ្នកទាំងអស់ធ្លាប់ស្គាល់រួចមកហើយនោះ ខ្ញុំនឹងប្រើវា ដើម្បីជំរាបជូនលោកអ្នក (*ខ្ញុំមិនហ៊ានប្រើពាក្យថា "បង្រៀន" នោះឡើយ*) ពីរបៀបដែល

យើងត្រូវផ្សាយព្រះរាជសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមបែបមួយ ដ៏សមរម្យ ហើយអាចទទួលយកបានតាមទំនៀមទំលាប់យើងផង ។

ចូរកុំព្យាយាមយកគ្រាប់តាមលោកគ្រូមកពីបស្ចឹមប្រទេស ឬពួកបេសកជនឲ្យដូចគេបេះដាក់នោះឡើយ ។ របៀបបង្រៀនរបស់គេអាចស៊ីនឹងស្ថានការណ៍របស់គេ ប៉ុន្តែប្រហែលជាមិនស៊ីនឹងស្ថានការណ៍របស់យើងទេមើលទៅ ។ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយរបៀបនេះខ្ញុំមិនមែនចង់បានន័យថាខ្ញុំបន្សាបដំណឹងល្អ បំភ្លៃដំណឹងល្អ ឬ ធ្វើឲ្យព្រះរាជសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ចុះខ្សោយនោះឡើយ ។ សូមមើលទៅព្រះអម្ចាស់យេស៊ូរបស់យើង នៅពេលដែលព្រះអង្គគង់នៅឯផែនដី ព្រះអង្គប្រើរបៀបផ្សេងៗតម្រូវតាមអ្នកស្តាប់របស់ព្រះអង្គដែលមានមជ្ឈដ្ឋានផ្សេងៗពីគ្នា ។ "ចូរឲ្យដំណឹងល្អរឹងមាំមានឥទ្ធិពល ចូរឲ្យគេយល់និងព្រមទទួល" ។

ខ្ញុំដឹងថាជនជាតិខ្មែរយើងចូលចិត្តកំណាព្យ ដូច្នេះហើយខ្ញុំនឹងជូនកំណាព្យដល់លោកអ្នកអានដូចតទៅ :

ទំពាំងស្នងឫស្សី

ពាក្យចាស់មួយឃ្លាបានពោលថា
លោកថាទំពាំងស្នងឫស្សី
ឫស្សីចាស់ៗត្រូវគេកាប់
ដូច្នេះត្រូវតែខំពង្រឹង
ឫស្សីខ្លះត្រូវរលំដួល
ឫស្សីខ្លះទៀតខ្យល់ផាត់បើុង
ព្រោះឫស្សីនោះវាចេញផ្កា
បើឫស្សីចេញផ្កាផុលផុស

សូមផ្ទៀងសោតាញាតិប្រុសស្រី
យុវជនប្រុសស្រីគួរយល់ដឹង ។
ឫស្សីខ្លះស្លាប់បាត់សូន្យឈឹង
ទំពាំងត្រូវប្រឹងខំលូតឡើង ។
ខ្យល់ក្ងួចរមួលគល់រលើង
ខ្លះក៏ត្រូវភ្លើងឆេះបន្សុះ ។
សូមផ្ទៀងសោតាម្ចាលស្រីប្រុស
ដើមឫស្សីនោះឥតប្រយោជន៍ ។

គេត្រូវកាប់ចោលឥតស្រណោះ ឬគេត្រូវគាស់ឫសដាច់ដោច
ដួលដេកលើដីក្លាយជាខ្មោច ត្រូវភ្លើងឆេះខ្លោចរាបដល់ដី ។
ឫស្សីបែបនោះប្រៀបដូចជា ត្រីស្ទានគ្រប់គ្នាទាំងប្រុសស្រី
មួយចំនួនតូចដែលគិតខ្លី ពេលធ្វើការអ្វីចង់ចេញផ្កា ។
ឫស្សីបែបហ្នឹងប្រៀបនឹងមនុស្ស ក្នុងលោកទាំងអស់គ្រប់អាត្មា
មានចិត្តអំនួតយ៉ាងខ្លាំងក្លា ពេលចេញធ្វើការចង់ល្បីឈ្មោះ។
ចង់បានមុខមាត់ឬយសសក្តិ ចង់បានមាសប្រាក់ដីច្រើនហួស
ត្រូវជាប់អន្ទាក់អារក្សអួស នាំឲ្យធ្វើខុសឈ្លោះទាស់ទែង ។
ដោយព្រោះមានចិត្តឆ្មើងហួសល្បត់ នាំឲ្យហ៊ានក្បត់នឹងគ្នាឯង
ហ៊ានប្រព្រឹត្តឥតខ្លាចកោតក្រែង ព្រោះតែខំស្វែងលាភសក្ការៈ ។
ពេលនោះស្រាប់តែមានរឿងធំ មើលគ្នាមិនចំនាំបែកបាក់
ក័ណ្ឌទីម៉ូថេបានបញ្ជាក់ ការស្រឡាញ់ប្រាក់មិនត្រឹមត្រូវ ។
អួតអាងគយរមានឫកខ្ពស់ ពូកែខាងឈ្លោះចិត្តឃោរឃៅ
មិនស្តាប់បង្គាប់ដល់ម៉ែឪ មានចិត្តសាហាវមិនស្មោះសរ ។
សូមឲ្យប្អូនៗជាទំពាំង ដុះឡើងច្រូងច្រាំងជាបន្ត
ក្លាយជាឫស្សីជាពូជល្អ ជាពូជបវរល្អពិតជាក់ ។
ឫស្សីពូជល្អមានគុណភាព ខ្ញុំសូមជំរាបសូមបញ្ជាក់
រៀបរាប់សេចក្តីជូនលោកអ្នក ដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រដូចតទៅ ។
ឫស្សីដែលល្អចេះសាមគ្គី ស្រឡាញ់គ្នាក្តីថែកូនចៅ
ការពារទំពាំងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ មិនឲ្យសត្រូវមកកាប់គាស់ ។
ឫស្សីដុះខ្នែងចាក់ស្រេះគ្នា ដើម្បីការពារក្រែងមានគ្រោះ
ក្រែងមានសត្រូវមកទម្លុះ កកាយគាស់ឫសជីកទំពាំង ។
ឫស្សីអាចឈររឹងមាំបាន ទោះបីជាមានភ្លៀងព្យុះខ្លាំង
ព្រោះដើមឫស្សីរួមកម្លាំង ទើបអាចតតាំងនឹងព្យុះបាន ។
លក្ខណៈពិសេសគុណឫស្សី បងប្អូនប្រុសស្រីគ្រប់អង្គប្រាណ
ត្រូវតែរៀនសូត្រតាមលំអាន ពេលខ្យល់រុញច្រានឫស្សីទោរ ។
ទន់ទាបឱនចុះស្ទើរដល់ដី ក៏ដើមឫស្សីមិនដែលថ្ងូរ
មិនដែលអួតខ្លួនឫកគយរ ស្ងប់ខ្យល់ក្រោកឈរធ្វើព្រងើយ។

មិនដែលមើលងាយខ្លួនឯងទេ មិនដែលជៀលជេរថាខ្លួនខ្សោយ
នេះជាគំរូត្រឹមត្រូវហើយ ចូរកុំកន្តើយចូរធ្វើតាម ។
គំរូមួយទៀតខ្ញុំសូមប្រាប់ សូមអ្នកប្រុងស្តាប់តាមបំរាម
គំរូមួយនេះខ្ញុំសូមហាម ចូរកុំធ្វើតាមដើមឫស្សី ។
ឫស្សីមួយគុម្ពជំនុំគ្នា ថាយើងវេទនារៀងរាល់ថ្ងៃ
ព្រោះមានគេមកចង់ប្រល័យ កាប់យកឫស្សីទៅប្រើការ ។
ស្រាប់តែពេលនោះមានមនុស្សម្នាក់ លើកាំបិតផ្គាក់ដាក់លើស្មា
ដើរតម្រង់មករួចកាប់ឆ្ការ កាប់ឫស្សីតាយកមួយដើម ។
ទំរាំកាប់បានឫស្សីតា ដៃកួតបន្លាឈាមរងើម
កាប់ចុះកាប់ឡើងបានមួយដើម ស្ទើរផុតដង្ហើមព្រោះហត់ខ្លាំង ។
ពេលគាត់ងាកមើលមុខកាំបិត បាត់មួយចំណិតរបេះឃ្លាំង
មុខកាំបិតគាត់ធ្លាប់ភ្លឺថាំង បាត់អស់មួយផ្ទាំងគួរឲ្យស្តាយ ។
មានមនុស្សម្នាក់ទៀតដើរសំដៅ ដៃកាន់ពូថៅពីចម្ងាយ
ដើរចូលមកជិតមុខរីករាយ រួចហើយកាប់ត្រាយគុម្ពឫស្សី ។
ទម្រាំកាប់ត្រាយចូលដល់ក្នុង ពូថៅខំលុងឥតសំចៃ
ពូថៅខំកាប់ខ្នែងឫស្សី ខ្នែងចាស់ខ្នែងខ្ចីមានបន្លា ។
ទម្រាំកាប់បានឫស្សីរអុំ ពូថៅខិតខំទាំងឈឺផ្សា
ព្រោះត្រូវទាក់មុតលើហត្ថា ដោយសារបន្លាខ្នែងឫស្សី ។
ឫស្សីចាស់ៗពោលដូច្នេះ កាប់របៀបនេះអញមិនភ័យ
អញព្រួយជាងគេអ្នកទីបី មានចបផ្លែខ្លីតែដងវែង ។
ចបជីកអាចចាក់យកទំពាំង រលើងទាំងផ្ទាំងគួរស្ញប់ស្ញែង
ទោះបីឫស្សីអាងមានខ្នែង មិនឈ្នះគ្នាឯងដែលជួយគេ ។
គឺព្រមធ្វើដងឲ្យផ្លែចប ស្មគ្រព្រមប្រកបមិនងាករេ
ខំប្រឹងធ្វើការឥតទំនេរ ស៊ីក្បត់វៀចវេរនឹងគ្នាឯង ។
នេះជាមេរៀនសំរាប់យើង ចូរភ្ញាក់ខ្លួនឡើងឈប់សំញែង
ឈប់ធ្វើឧបករណ៍ក្បត់គ្នាឯង ចិត្តឥតគិតក្រែងតែងថ្លោះធ្លោយ។
សាមគ្គីនាំយើងរឹងមាំជាក់ បើយើងបែកបាក់យើងចុះខ្សោយ
ពេលនោះយើងនឹងនឹកស្តាយក្រោយ ចូរកុំកន្តើយឆាប់ចងចាំ ។

ឱម្នាលយុវជនជាទំពាំង *ចូរកុំភ្លេចភ្លាំងពាក្យផ្ដែផ្ដាំ*
ចូរអ្នកធ្វើតាមព្រះបណ្ដាំ *ចូរកុំប្រខាំទាស់ទែងគ្នា ។*
ត្រូវស្រឡាញ់គ្នាដូចបងប្អូន *ទើបសមជាកូនម្ចាស់សួគ៌ា*
ជាព្រះអម្ចាស់យើងរាល់គ្នា *ព្រះចមក្សត្រាម្ចាស់ផែនដី ។*

ចំណុចល្អដែលយើងអាចរៀនពីដើមឫស្សី

នៅពេលដែលមានព្យុះភ្លៀងមកដល់ ឫស្សីឱនទាបមែនទែន ។ បន្ទាប់ពីផុតព្យុះភ្លៀង ដើមឫស្សីងើបឈរដូចដើមវិញដដែល ។ យើងត្រូវតែបន្ទាបខ្លួនឲ្យដូចជាដើមឫស្សីដែរ ។ យើងជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ត្រូវការឲ្យមានឥរិយាបថបែបនោះឯង ។ អំពើបាបដែលអារក្សសាតាំងបានប្រព្រឹត្តនោះ គឺអំនួតនោះឯង ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបយើងត្រូវតែខំជៀសវាងពីគំរូនេះ ម្យ៉ាងទៀតព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនយើងថា៖ ព្រះយេស៊ូ "បន្ទាបអង្គទ្រង់ ស្ដាប់បង្គាប់ព្រះបិតាលុះក្ដីមរណា" ។ ដោយសារតែព្រះអង្គបន្ទាបអង្គទ្រង់នោះឯង ហើយទើប "ព្រះជាម្ចាស់លើកព្រះអង្គឡើងទៅកន្លែងដ៏ខ្ពស់"[១] ។ ដូចជាដើមឫស្សីដែរ ព្រះយេស៊ូឱនចុះនិងអាចងើបឈរឡើងវិញម្ដងទៀត ។ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែយកគំរូតាមព្រះយេស៊ូ (*ដើមឫស្សី*) មិនត្រូវយកគំរូតាមអារក្សសាតាំងឡើយ ។

ដើមឫស្សីដុះជិតគ្នាចាក់ស្រេះមិនងាយរបេះពីគ្នាឡើយ ។ ការនោះហើយដែលពិបាកក្នុងការកាប់យកដើមឫស្សី ។ បើដើមឫស្សីវាដុះនៅឆ្ងាយៗពីគ្នា គឺងាយស្រួលនឹងឲ្យគេបំផ្លាញណាស់ ។ ការនេះក៏ដូចគ្នានឹងគ្រីស្ទបរិស័ទដែរ បើយើងឈរជាមួយគ្នា គាំទ្រគ្នា ជួយយកអាសាគ្នានោះ អារក្សសាតាំងពិបាកនឹងបំផ្លាញយើងណាស់ ។

---

[១] *ភីលីព ២ :៨-៩*

ចំណុចមិនល្អដែលយើងមិនត្រូវរៀនពីដើមឫស្សី

ឫស្សីមានប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំង នៅពេលដែលវាមិនទាន់ផ្កានៅឡើយ ។ បើសិនវាផ្កានោះ វានឹងចេញផ្លែ (ដូចជាផ្លែស្រងែ) ហើយពេលវាផ្លែគឺវាគ្មានប្រយោជន៍សោះឡើយ ។ ដើមឫស្សីធម្មតាគឺអាចបត់ពត់បានយ៉ាងងាយ និងស្អិតល្អទៀតផង ។ លោកអ្នកអាចយកវាមកប្រើធ្វើជាកញ្ជើ និងរបស់ដទៃទៀតដោយមិនបាក់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាចេញផ្កា ដើមឫស្សីនោះឯងនឹងទៅជាស្រួយ ហើយផុយងាយបាក់ណាស់គឺមិនអាចប្រើការបានឡើយ ។ លើសពីនេះទៅទៀតនោះ នៅពេលដែលវាចេញផ្កា ហើយនោះគឺវាឆ្លងដល់ឫស្សីដទៃទៀត ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលវា ចេញផ្កា កសិករកាប់វាហើយដុតវាចោល ។

ចេញផ្កាតំណាងឲ្យការមានអំនួត ។ អំនួតគឺជាអំពើបាបដែលព្រះជាម្ចាស់ស្អប់ជាទីបំផុត ។ នៅពេលដែលយើងមានអំនួតព័ន្ធកិច្ចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យនោះនឹងមិនរីកចំរើនឡើយ ។ សេចក្តីអំនួតមិនដែលនាំមកនូវប្រាជ្ញាឡើយ ប៉ុន្តែនិស្ស័យរបស់យើងតែងតែនាំឲ្យយើងមានអំនួតមែនឬ?

ព្រះជាម្ចាស់តែងតែស្អប់អំពើអាក្រក់ ការអួតបំប៉ោង ការព្រហើន និងការពោលពាក្យបោកបញ្ឆោត[២] ។ ការអួតបំប៉ោងនាំឲ្យមានការមើលងាយ តែការបន្ទាបខ្លួនវិញនោះនាំឲ្យមានប្រាជ្ញា[៣] ។ ជម្លោះទាស់ទែងគ្នាភាគច្រើន បណ្តាលមកពីអំនួតឆ្អតនឹងអំណាច ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាយើងរកឃើញនៅក្នុងមនុស្សដែលព្រមទទួលនូវការទូន្មានវិញ[៤] ។ ក្នុងនាមយើងជា

---

[២] *សុភាសិត ៨ :១៣*

[៣] *សុភាសិត ១១ : ២*

[៤] *សុភាសិត ១៣ : ១០*

គ្រីស្ទបរិស័ទយើងត្រូវតែស្អប់ខ្ពើមនូវសេចក្តីអំនួត ការអួតបំប៉ោងនេះ ហើយត្រូវខំបំបាត់ចោលឲ្យអស់ បើពុំនោះទេយើងនឹងធ្លាក់ខ្លួនជាប់អន្ទាក់នៃការទាស់ទែងគ្នា ហើយនិងក្លាយជាមនុស្សដែលគ្មានប្រាជ្ញា ។ យើងអាចនឹងបដិសេធមិនទទួលនូវការផ្តល់ដំបូន្មាន ។ សុភាសិត១៦ :១៨-១៩ បានចែងថា៖ " អំនួតរមែងនាំឲ្យអន្តរាយ ចិត្តព្រហើនរមែងនាំឲ្យវិនាស ។ ដាក់ខ្លួនរស់នៅ ជាមួយជនក្រក្រីប្រសើរជាង ចែកជ័យភ័ណ្ឌជាមួយមនុស្សអួតអាង ។ " សុភាសិត២៩ : ២៣ ចែង ទៀតដែរថា៖ "អំនួតរបស់មនុស្សរមែងធ្វើឲ្យគេបាក់មុខ រីឯអ្នកដែលចូលចិត្តសុភាពរាបសាតែងតែទទួលកិត្តិយស។ "អេសាយ ២៥:១១ បានព្រមានយើងថា៖ "នៅក្នុងរណ្តៅលាមកសត្វ ម៉ូអាប់បោះដៃ ដូចគេបោះដៃហែលទឹក ប៉ុន្តែទោះបីគេខំប្រឹងយ៉ាងណាក្តី ព្រះអម្ចាស់គង់តែបំបាក់អំនួតរបស់ជនជាតិនេះជាមិនខាន ។"

ការស្រដៀងគ្នានេះដែរនៅពេលកសិករបានឃើញថា ដើមឫស្សីចាប់ផ្តើមផ្កានោះ កសិករមិនបង្អង់ឡើយ គឺកាប់ដើមឫស្សីនោះ ហើយដុតចោលភ្លាម ។ ឫស្សីមិនមែនតម្រូវឲ្យចេញផ្កាឡើយ ។ គឺមិនត្រូវចង់ធ្វើឲ្យដូចជាផ្កាកូឡាប ឬផ្កាដទៃទៀតដែលមនុស្សយកធ្វើបាច់ផ្កា និងកម្រងផ្កា ដែលគេទុកជូនអ្នកចម្រៀង និងមន្ត្រីផ្លូវការជាន់ខ្ពស់ នៅពេលដែលគេធ្វើដំណើរមកដល់វាលយន្តហោះនោះឡើយ ។ នៅពេលដែលឫស្សីចេញផ្កានោះគឺមានន័យថា ឫស្សីមានអំនួត ។

ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ យើងត្រូវដឹងថាអំនួតនាំឲ្យមានសេចក្តីហិនវិនាស និងការទាស់ទែងគ្នា ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែខំជៀសវាងនូវការមានអាកប្បកិរិយា និងការប្រព្រឹត្តិបែបនោះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងជាប្រចាំថ្ងៃឡើយ ហើយនិងយើងដើរជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ អាមែន!

សារបសេចក្តី

- ដើម្បីឲ្យមានប្រយោជន៍ចំពោះកសិករ ឫស្សីមិនត្រូវចេញផ្កា និងមិនត្រូវខំព្យាយាមធ្វើខ្លួនឲ្យដូចជាផ្កាដទៃទៀតឡើយ ។
- ដើម្បីឲ្យមានប្រយោជន៍នៅក្នុងសង្គម គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវមានអំនួតឡើយ ឬខំប្រឹងធ្វើអ្វីមួយដោយព្រោះចង់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីឡើយ ។
- នៅពេលដែលឫស្សីចេញផ្កាគឺមានន័យថា ឫស្សីនោះគ្មានប្រយោជន៍ទៀតឡើយ ។ ឫស្សីនោះត្រូវតែកាប់ចោល ដើម្បីឲ្យកុំឆ្លងរាលដាលដល់ឫស្សីដទៃទៀត ។
- នៅពេលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទមានអំនួតនោះ ព្រះជាម្ចាស់មិនប្រើ ឬមិនលើកតម្កើងអ្នកនោះឡើយ ។ ព្រះអង្គនឹងបន្ទាបគេចុះ ។
- នៅពេលដែលមានសេចក្តីអំនួតអួតបំប៉ោងកើតមានឡើងនោះ នឹងធ្វើឲ្យយើងមានការបាក់បែកសាមគ្គីនៅក្នុងចំណោមគ្នាយើង !

HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 10–15

Bamboo

UON Seila

In Asian countries bamboo is a very useful plant, second in utility only to the palm tree. Some Cambodian farmers call bamboo and palm husband and wife—they need one another to produce sugar. Farmers use the bamboo as a ladder to climb the palm tree, and use it as a container to collect juice from the palm.

The bamboo is useful from root to leaves. People cook its shoots as a special food. They use it to build houses, huts, thatched roofs, baskets, fishing rods and equipment, sleeping beds, water containers (for tribal people), chopsticks, toothpicks, etc.

On top of that bamboo is used to symbolize the young generation. An old Cambodian saying states, *Tom paing snong reusey*—"Bamboo shoots take the place of the old bamboo." "Bamboo Shoot" is the name of a World Vision project that works with street children near *Psar Thmey*.

The Vietnamese use the bamboo as a symbol to teach their school students. In China bamboo is very popular. Because they use it to make chopsticks, they bite on it every day during their meals! Their artists often portray the plant in all kinds of paintings. Chinese Christians have used bamboo as a symbol for their faith in the film, *Bamboo in the Winter.*

As a Cambodian Christian I want to use the bamboo to introduce to you some of our Christian principles. In doing so I am trying to follow in our Master's footsteps. To the Jews our Lord Jesus quoted from the Mosaic Law, to fishermen He talked about catching men, to farmers He spoke a parable about seeds, to an intellectual like Nicodemus He employed a philosophical approach, and to the woman at the well He used a simple object with which she was already familiar. That is what I will do. Because you are all familiar with the bamboo, I will use it to tell you (I dare not use the word "teach" you) how to deliver God's message in an appropriate and culturally acceptable manner.

Don't try to exactly copy Western teachers or missionaries. Their approach might work in their context, but not so well in ours. When I say this I don't mean to water down the gospel or weaken the message of God. Look at our Lord Jesus—while He was on earth He used different approaches for different audiences. "Be strong with the Gospel. Be understandable to people."

I know Cambodians like poems, so I will give you one to read:

Shoots Take the Place of the Old Bamboo

An old adage affirms what I say, so please listen carefully.
It says that young shoots take the place of the old bamboo.
This is something youth should know.
Old bamboo is eventually cut, and some dies away.
So you must strengthen yourselves.
You must try hard to grow up.
Some bamboo has fallen down.
Some has been blown up into the air by strong, swirling winds.
Some has been burned by fire because it has blossomed.
Please hear this, both men and women!
If the bamboo blossoms, it can no longer be used by the farmer.
He must cut it down and destroy it.
Bamboo that has blossomed is useless—it is fit only for the flames.

This kind of bamboo can be compared to some Christians.

A handful of them have grown narrow minded.
They minister only so that they may puff themselves up.
This kind of bamboo resembles the proud who want their names to be famous.
They seek personal profit, lofty status, excessive property.
This kind of desire is a snare set by Satan;
It leads people to quarrel among themselves.
Because of overweening pride friend betrays friend.
They dare to act fearlessly, for they seek to feed their greed.
The result is great disunity.

The book of Timothy says that the love of money is the root of all kinds of evil
Such as pride ... quarreling ... and wickedness in the heart.
Children don't obey their parents and their hearts are filled with dishonesty.
Youth are like bamboo shoots growing up continuously.
May you become good bamboo of the highest quality!

I tell you that good bamboo is united closely with each other
And loves each another and cares for its young.
They carefully protect their shoots from being cut away.
Bamboo grows in tight clusters to protect their young from being cut.

Normally bamboo can stand firmly despite rain and storm
Because it grows closely united together.
Therefore it stands unbroken by the storm.
We must learn from the example of the bamboo.
When the winds howl loud the bamboo bows down nearly to the ground.
They do not try to stand proud at all.
They rise to stand tall only when the storm passes.
They do not disparage their nature, as if bowing down were weak!
This sets a good example for us.

Another example—one I want to warn you against—is this:
Do not imitate those bamboo who unite with their enemies.
Once someone came to cut some bamboo.
But before he could cut even one his hand was bleeding.
He hacked away, growing breathless and tired.
He glanced at his knife and saw that it had been nicked.
His blade used to be shiny, but now one part was no longer there.
He felt sorry for his knife.
Along came another man, his axe in his hand.
He was so happy, and began to chop the bamboo.
He slashed away at the branches, but soon his hand too was bleeding.

The old bamboo said, "I was not worried at all
About the cutting these two men did.
But I was extremely concerned about a third man.
He held a short blade,
But it was fixed to a long handle,
Because one of our own Family was attached to his blade.
This cutting tool was very dangerous for us.
This kind of enemy can destroy us easily
Because the long handle—one of our own!—can help the blade
Reach through our defenses and strike us at the root."
This bamboo, by uniting with the enemy, helps destroy his own folk.

This provides a warning for us. Don't follow that example!
When we are united, we are strong.
When we are divided, we are weak.
Please remember this, or there will be great remorse.

O Youth! You are the new bamboo!
Remember that!
Don't forget God's commandments!
We must love one another.
If we love one another we can truly be called
God's children—children of the Lord of lords and King of kings.

Positive Lessons from the Bamboo

When a storm blows hard the bamboo bows down very low. After the storm passes, it stands up again as normal. We need to be humble like the bamboo. We Christians need that same kind of behavior. The worst sin Satan committed was pride; therefore we must totally avoid that pattern. On the other hand, the Bible tells us that Jesus "humbled himself and became obedient to death." Because He humbled Himself in that way "God exalted him to the highest place."[1] Like the bamboo, Jesus bowed down, and was able to stand up tall again. Christians need to follow the example of Jesus (and the bamboo), not the example of Satan.

Bamboo plants are united closely with each other. That often makes it hard to chop down an individual bamboo plant. If they all grew far apart it would be much easier to destroy them. The same is true with Christians. If we would stand close to one another, support one another, and hold one another up, it would be more difficult for our enemy Satan to chop us down.

Negative Lessons from the Bamboo

Bamboo is most useful before it blossoms. If it does blossom it will bear fruit and become useless. Normal bamboo is flexible and tough. You can bend it easily to make baskets and other items without breaking. But after it blossoms the bamboo turns brittle and fragile. You cannot use it. Further, it will produce spores that will affect neighboring stands of bamboo. So when bamboo blossoms, it must be cut down and burned.

Blossoming is like pride. Pride is a sin that God strongly hates. When we grow proud, the ministry that God has given us will not prosper at all. Pride never produced wisdom, but our natural tendencies urge us to be proud, don't they?

God hates pride and arrogance, evil behavior and perverse speech. Pride leads to disgrace, but with humility comes wisdom. Most quarrels stem from pride, but wisdom is found in those who

---

[1]Phil 2:8–9.

take advice.[2] As Christians we must hate pride and get rid of it, or else we will become caught up in quarrels and become foolish. We may refuse to take advice. Proverbs 16:18–19 reads, "Pride goes before destruction, a haughty spirit before a fall. Better to be lowly in spirit and among the oppressed than to share plunder with the proud." Proverbs 29:23 says, "A man's pride brings him low, but a man of lowly spirit gains honor." Isaiah 25:11 warns, "They will spread out their hands in it, as a swimmer spreads out his hands to swim. God will bring down their pride despite the cleverness of their hands."

This is similar to the farmer who sees the bamboo starting to blossom. He quickly cuts it down and burns it. Bamboo is not supposed to blossom. It cannot do the same as roses or other flowers that people give to singers and officials on their arrival at the airport. When bamboo blossoms it means that it has pride.

As Christians, we must know that pride leads to destruction or quarrelsomeness. So we must avoid such attitudes and behavior in our daily lives, and walk with God humbly. Amen!

Conclusion

- To be useful for the farmer, bamboo must not blossom and try to be like other flower plants.
- To be useful in society Christian must not puff themselves up or try to be famous.
- When the bamboo blossoms it is useless. It has to be destroyed.
- When Christians grow proud God will not use or exalt them. They will be laid low.
- When pride exists there will be disunity among us!

---

[2]Prov 8:13; 11:2; 13:10.

HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 16–23

How Can the Church Prevent the Breakdown of the Fragmenting Cambodian Family?

Glenn MILES

What is a family?

The Cambodian view of the family differs from that of typical Western conservative Protestants. The latter have regarded the "nuclear" family—typically with three or four members—as the traditional model. But this view owes more to European culture than to the Bible, and is far from what is "normal" in most cultures, including Cambodia.

In Bible times Hebrew families were grouped together in houses. An interdependent Hebrew household was made up of between fifty and one hundred people. These were in turn united through marriage, kinship, and adoption to form clans. Several clans constituted a tribe, and the confederation of tribes made up Israel. According to this model, the family was not just a social unit but also an economic and political one. Marriages were arranged and a "bride price" paid to seal the covenant.[1] Whole households, including children, worked together on the land. This pattern has much in common with the extended families found in rural Cambodia today.

---

[1]Gen 34:1; 1 Sam 18:25; Lev 27.

In this context marriage is usually arranged, and a covenant is made not just between individuals, but also between families. Where parents are loving and concerned for their children's welfare, arranged marriages can result in a successful union of dynasties. They are also a strong reminder that two *families* are being brought together, not just two individuals. This can strengthen the bonds within the community, and economic ties further reinforce the relationship.

What causes family breakdown in Cambodia?

Problems may arise within this model if parents of a bride and groom make decisions for their children without any regard for their opinions or needs, such as choosing a partner on purely financial grounds. Another unhealthy model in Cambodia is the dominant patriarchal marriage, in which men become abusive towards their wives and children, and rarely if ever consult them in decisions that affect them. Domestic violence is common in Cambodia.

Political ideologies, too, sometimes wage war against the family unit. For example, during the Pol Pot era the family rice pot was broken as a symbol that the new regime would do away with the need for the family. Everything was supposed to be provided by the *Angkar* (the new regime), which even arranged marriages. Children were expected to speak out against their parents if they were going "against the *Angkar.*" Many children became the soldiers who enforced the rules; such a role reversal violated the traditions of respect for the elders.

Cambodian culture still contains many fatalistic attitudes. Men still blame their wives if the family is poor, and feel that this can justify their desertion.

In a society where people's belief structures—in Cambodia's case Buddhism, animism, and communism—have been challenged and left a vacuum, people may turn to materialism as the answer. Money becomes a god. "If only I had enough money everything would be OK," people think. So in some "middle-class" families both parents work long and late, and see very little of their families or each other. Relationships become frail and break down.

What is God's concern for families in Cambodian society?

What would God have us promote or discourage, protect or challenge, in the area of family life? Scripture does not always present a rosy picture of the family. We read of fratricide, rape, incest, adultery, and murder—as well as love and loyalty—both within households and beyond them.

Nevertheless, the "family" can be a relationship and an institution in which God's grace is experienced and where people can find nurture and healing. It is a place where they can grow as persons in their individuality, in their social relations, and in their relationship with God.[2] However, like any special relationship and institution, "the family" can become perverted by sin, with people being disloyal, competing for power, and neglecting responsibilities. Sadly, some churches have at times misinterpreted Scripture in an attempt to justify such wrong behavior.

As mentioned earlier, the Old Testament gives us the model of the extended family. This was not just a social but also an economic and political unit. In the New Testament we see marriage as a covenant relationship, characterized by mutual submission, respect, and service. Thomas Aquinas[3] described how children are made in part in the image of their parents, and therefore naturally belong to and are valued by them. But they are also made in the image of God, and belong to and are valued by Him. He compares Christ's sacrificial love for his church in Ephesians 5 to a father's love, in order to reinforce the long-term commitment of fathers and husbands to their children and wives.

Yet the family in the New Testament is seen not just in terms of kinship and marriage, but also as the community of believers. Paul describes the church as a family. The New Testament church met in households, where fellow believers were to be welcomed like relatives. Those baptized, according to Paul,

---

[2]Stephen C. Barton, "Towards a Theology of the Family," *Crucible Board for Social Responsibility* (Jan–Mar 1993): 4–12.

[3]S. Pope, *The Evolution of Altruism and the Ordering of Love* (Washington, D.C.: Georgetown University, 1994).

have been adopted by God.[4] Their siblings are other Christians. Their inheritance is the community of believers.[5]

In a culture where the family was more important than all other relationships, the New Testament church was to reach out to the Gentiles, to the unlovely, and even to enemies. Clapp suggests, "Paradoxically, a family is enriched when it is de-centred."[6] The Christian family is therefore not a safe haven from the world, but rather a powerful witness to the world. Even vulnerable families need to learn the responsibility and joy of reaching out in hospitality, rather than fearfully withdrawing into a "bunker" type of self-preservation mentality, which has been so common in the Cambodian environment of thirty years of war.

Jesus himself reinforced the importance of the community of believers on various occasions. He emphasized his relationship with his heavenly Father over his parents,[7] and he described the disciples as his "mother and brothers" over his own family.[8] Later he says that those who love father or mother more than they love him are not worthy of him.[9]

This is not to denigrate the family. In a country where the father of many children is absent because of Pol Pot, civil war, abandonment, HIV/AIDS, or simply excessive work demands, we need to encourage men to take their responsibility for their wives and children seriously. God sent angels to ensure that Joseph took his responsibility in fathering Jesus seriously and did not abandon Mary as he might have done. God went to some trouble to make sure there was no risk of the breakdown of the marriage of Joseph and Mary, thus ensuring that there were two parents.

---

[4]Rom 8:15–17, Gal 3:26–4:6.

[5]Mark 10:28–31.

[6]Ronald Clapp, *Families at the Crossroads: Beyond Traditional Roles and Modern Options* (Downers Grove: Intervarsity, 1993).

[7]Luke 2:41–52.

[8]Mark 3:34–35.

[9]Matt 10:37.

How can the church support the family?

Parenting in Scripture occurs in the context of marriage. This does not mean that in ministry we ignore those who are parenting outside a marriage, but it does mean that we value the relationship between parenting and marriage within the church. The church also needs to find ways to stop men from drifting away from families and parenthood. Cambodian men need to understand that if their families are poor it is not their wives' fault. There is no room for fatalism in the church, and the church needs to challenge such assumptions. Cambodian men also must understand the importance of faithfulness to their wives and families, and avoid promiscuity.

Supporting parents is vital. There needs to be encouragement of *parental responsibilities* towards children and the development of a *caring community* around them. "God himself trusted His own Son to humankind as a vulnerable child, requiring that Son to be nurtured by a frail but able family and community, symbolically provid[ing] a model of trust and responsibility. . . ."[10]

In the Old Testament, although children were entirely subject to the authority of the head of the household and counted legally as his property, "there was much greater concern with the *responsibility* of the father for his children than with his *rights* over them."[11] The *shema*, the Hebrew confession of faith, was to be impressed on children "when you sit at home, when you walk along the road, when you lie down and when you get up." Parental responsibility to teach children the truth about God and godly living was vital. In Proverbs 6:20 children are encouraged to keep their father's commands and not to forsake their mother's teaching. Proverbs 22:6 talks about the responsibility of parents to create a

---

[10]Viva Network, "The Oxford Statement" (Oxford: Oxford Centre for Mission Studies, and Viva Network, Jan 6–10, 1997).

[11]Chris J. W. Wright, *God's People in God's Land* (Cumbria, U.K.: Paternoster, 1997), 239. See Deut 21:18–21; 21:16; 2 Ki 14:5–6.

desire for spiritual things in children from a young age.[12] Men in the church can and should provide role models for children.

In the early church children were encouraged to obey their parents. There is no surprise about this. It reflects one of the Ten Commandments Moses received. However, parents were then encouraged to "bring children up in the discipline and instruction of the Lord," and fathers were encouraged not to "exasperate your children, lest they lose heart."[13] Since Paul's letters were to be read aloud to the whole churches to which they were sent, the fact that he addressed parents *and* children in them is significant. First, he assumes that children belong to the community of the church and that they would be present when his letters were read. Second, he encourages *mutual* responsibilities on parents and children. This challenges the common assumption at that time that the parental role carried with it unlimited authority over the children of the family.

Although parenting does require sacrifice, "loving your neighbor as yourself" is key.[14] "Love as equal regard" provides a balance between modern individualism and the more traditional ethics of extreme duty and self-sacrifice. This understanding of love is especially important for those Cambodian mothers and wives who have "disproportionately carried the burden of enacting self-sacrificial models of Christian love."

While children can most benefit from growing up in a two-parent family, this is not always possible. Both the Old and New Testaments mention responsibility to orphans and the fatherless. Being an orphan in ancient times meant being deprived of support, losing legal standing, and becoming vulnerable to those who would exploit the weak. God is seen as the defender of the fatherless,[15] and the covenant community is encouraged to practice similar

---

[12]Deut 6:4-9.

[13]Eph 6:1–4; Col 3:21.

[14]Don Browning, "Christian Ethics and the Family Debate: An Overview," virtual *International Journal of Practical Theology*: 1999 [www2.uchicago.edu/divinity/family/].

[15]Deut 10:18.

compassion.[16] The same was true of the early church, where a "pure and faultless" religion was exemplified by those who "look after orphans and widows."[17]

The difficulty for the Cambodian church today is that there are many children who do not fit neatly into the two-parent family structure. Children may have been separated from one or both parents through war, disaster, accident, or the ill health of a parent. In the past there have been culturally appropriate ways of absorbing orphans—into the extended family or into a monastery, for example. However some communities—for example those greatly affected by war or those with a high incidence of HIV/AIDS—may feel they cannot cope. In these situations the supportive environment of the church family can provide a model different from that of the surrounding community and explore how it can support orphans

The Cambodian church has many families headed by women. Pastors need to understand how each situation arose, because the issues such families face will vary according to the circumstances. One family may suffer a history of violence and abuse, whereas others may have to deal with widowhood, desertion, or promiscuity. There are no simplistic solutions. The church must first find out what the needs are by gently developing relationships, asking, and then being ready with appropriate support.

Grandparents, aunts, and uncles, where available, can play a supportive role. This should be encouraged. In some cases they are the main providers of care for the child. The influence of peers is also important for children's physical, emotional, and spiritual development.

Cambodian churches need to recognize that the number of orphans is likely to increase due to HIV/AIDS, and must take the issue of orphans seriously. One Takhmao church with a congregation of eighty has taken on the responsibility for seventeen orphans. Various members have opened their homes to children to sleep overnight, and then part of the collection money on Sunday

---

[16]Ex 22:27.

[17]Jas 1:27.

goes towards paying for their food. They are taking the Biblical mandate of caring for widows and orphans seriously.

As well as considering what to do with orphans in the community, the church needs to look at how they can prevent children from being orphaned in the first place. In Cambodia this may result from loss of parents by death or abandonment, but children can receive inadequate care for other reasons. Where a marriage is fragile, the church needs to support and strengthen the marriage. In this way it may enable relationships to be restored and prevent family breakdown, violence against women, desertion, and divorce. Similarly where parent–child relationships are strained, support of parents in a loving community may prevent child abuse and inter-generational violence. There may be other ways that the church can temporarily look after children until vulnerable parents can develop greater resilience.

The church in Cambodia can provide a model very different from that of the surrounding community. Ideally, Christian couples are committed to each other and to their children, and are secure enough in God's love that they are willing to reach out to the unlovely and include them as part of their extended family.

A modified version of this article was presented to the United Pastors Fellowship Annual Retreat on 8 March 2001 at Kompong Som.

សំណុំនិគស្សុំ ២/២ (មេសា ២០០១): ២៤-៣៧

តើពួកជំនុំអាចជួយការពារការបាក់បែក នៃគ្រួសារខ្មែរ បានដោយរបៀបណា?

ហ្គលិន ម៉ៃយល៍

អ្វីទៅដែលហៅថាគ្រួសារ?

ទស្សនៈរបស់ខ្មែរ ស្ដីពីគ្រួសារមានលក្ខណៈខុសប្លែក ពីលក្ខណៈនៃពួកជំនុំប្រូតេស្តង់អភិរក្សនៅលោកខាងលិច ។ គ្រួសារនៅលោកខាងលិចនេះបានចាត់ទុកថា “គ្រួសារតូច” ដែលជាទូទៅមានសមាជិកគ្រួសារតែបីឬបួននាក់តែប៉ុណ្ណោះ ថាជាគ្រួសារគំរូតាមប្រពៃណីបស្ចិមប្រទេស ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈបែបនេះ មានទំនោរទៅរកវប្បធម៌អឺរ៉ុបច្រើនជាងព្រះគម្ពីរ ហើយក៏ខុសពីលក្ខណៈធម្មតា”នៅក្នុងវប្បធម៌ភាគច្រើនដែលរាប់បញ្ចូលទាំងទំនៀមទម្លាប់វប្បធម៌ នៅក្នុងប្រទេសខ្មែរផងដែរ ។

កាលពីសម័យ ដែលគេសរសេរព្រះគម្ពីរ គ្រួសាររបស់ពួកហេប្រឺរស់នៅផ្តុំគ្នាជាក្រុម នៅក្នុងគេហដ្ឋាន ។ ក្រុមគ្រួសារហេប្រឺ ដែលមានការពឹងពាក់ពំនាក់អាស្រ័យដល់គ្នាទៅវិញទៅមក មានគ្នាចាប់ពី ៥០ ទៅដល់

១០០ នាក់ ។ ការនេះកើតឡើង ដោយសារការភ្ជាប់សាច់ឈាម តាមរយៈការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការជាប់ជាសាច់ញាតិ និង ការរាប់ជាកូនចិញ្ចឹម ដើម្បីបង្កើតឡើងជាអំបូរ ។ អំបូរជាច្រើនបានបង្កើតឡើងជាកុលសម្ព័ន្ធ និង កុលសម្ព័ន្ធរួមគ្នាច្រើន បង្កើតឡើងបានជាប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ។ យោងតាមគំរូនេះឯង គ្រួសារមិនគ្រាន់តែជាផ្នែកតូចមួយរបស់សង្គមប៉ុណ្ណោះទេ តែជាផ្នែកមួយ ដែលទាក់ទងដល់សេដ្ឋកិច្ច និង នយោបាយទៀតផង ។

ឪពុកម្ដាយគឺជាអ្នករៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យកូន "ថ្លៃបណ្ណាការឬថ្លៃកូនក្រមុំ" ភាគីខាងប្រុសជាអ្នកបង់ ដើម្បីផ្សារភ្ជាប់នូវចំណង មេត្រី ។[១] គ្រួសារទាំងមូលរួមទាំងកូនចៅ ធ្វើការជាមួយគ្នានៅក្នុងស្រែចំការ ។ គំរូបែបនេះ យើងឃើញមានជាធម្មតានៅក្នុងគ្រួសារខ្មែរ ដែលនៅតាមជនបទដាច់ស្រយាលនៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ ។

ក្នុងស្ថានការណ៍បែបនេះអាពាហ៍ពិពាហ៍និងការចងស្ពានមេត្រីត្រូវបានគេរៀបចំឡើង ដើម្បីផ្សារភ្ជាប់កូនកម្លោះជាមួយនឹងកូនក្រមុំ និង គ្រួសារខាងប្រុសជាមួយនឹងគ្រួសារខាងស្រី។ ឪពុកម្ដាយដែលស្រឡាញ់និងខ្វល់ខ្វាយពីសុខមាលភាពរបស់កូនខ្លួនរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឲ្យកូនប្រកបដោយភាពជិតស្និទ្ធ និងប្រកបដោយជោគជ័យនៃពូជពង្សវង្សត្រកូលល្អ ។ គេក៏បាននឹកចាំយ៉ាងច្បាស់ថា គ្រួសារពីរបានភ្ជាប់និស្ស័យជាមួយគ្នា គឺមិនមែនគ្រាន់តែភ្ជាប់និស្ស័យតែមនុស្សពីរនាក់នោះឡើយ ។ ការនេះអាចជួយពង្រឹងចំណងជាមួយសហគមន៍ផង ហើយចំណងសេដ្ឋកិច្ច ក៏ជួយពង្រឹងទំនាក់ទំនងឲ្យកាន់តែរឹងមាំឡើង ។

---

[១] *លោកុប្បត្តិ(កំណើតពិភពលោក) ៣៤:១; ១សាមូអែល ១៨:២៥; លេវីវិន័យ ២៧*

តើមូលហេតុអ្វីនៅនាំឲ្យគ្រួសារបាក់បែកនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា?

បញ្ហាជាច្រើនអាចនឹងកើតមានឡើង នៅក្នុងគំរូនេះ បើឪពុកម្តាយរបស់កូនក្រមុំ និង កូនកម្លោះ សម្រេចចិត្តជំនួសកូនរបស់ខ្លួន ដោយ មិនរាប់រកដល់គំនិត ឬ សេចក្តីត្រូវការរបស់កូន ដូចជាការជ្រើសគូស្រករឲ្យកូន ដោយផ្តោតសំខាន់លើទ្រព្យសម្បត្តិ ។ គំរូមិនល្អមួយទៀតនៅក្នុងប្រទេស កម្ពុជា គឺអាពាហ៍ពិពាហ៍បែប "បិតុធិបតេយ្យ" ដែលបុរសមានអំណាចលើប្រពន្ធកូនខ្លួន និង កម្រមានបុរសណាមកសួរយោបល់ពីប្រពន្ធកូន នៅក្នុងពេលសម្រេចចិត្តលើកិច្ចការអ្វីមួយ ដែលមានឥទ្ធិពលប៉ះពាល់ដល់ពួកគេទាំងអស់គ្នានោះ ។ អំពើហិង្សានៅក្នុងគ្រួសារក្លាយជារឿងធម្មតាទៅហើយ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

មនោគមវិជ្ជាផ្នែកនយោបាយ ជួនកាលក៏នាំឲ្យមានសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងគ្រួសារដែរ ។ ឧទាហរណ៍នៅសម័យ ប៉ុល ពត គេបង្កើតរបបមួយដែលបំបែកឆ្នាំងបាយគ្រួសារចោល ដោយប្រើឆ្នាំងបាយរួមជំនួសវិញ ជានិមិត្តរូបនៃការបង្កើតរបបថ្មីមួយ ដែលផាត់ចោលសេចក្តីត្រូវការរបស់ក្រុមគ្រួសារ ។ របស់គ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ត្រូវ*អង្គការ* (របបថ្មី) ផ្តល់ឲ្យដែរ សូម្បីតែការរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ ក៏ត្រូវ*អង្គការ*ជាអ្នករៀបចំឲ្យដែរ ។ គេតម្រូវឲ្យកូនៗនិយាយប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន បើសិនជាឪពុកម្តាយនោះហ៊ានធ្វើអ្វី ដែលប្រឆាំងជាមួយ*អង្គការ* ។ ក្មេងៗជាច្រើនធ្វើជាឈ្លបឬទាហាន ដែលជួយគាំទ្រដល់ការកាន់អំណាចគ្រប់គ្រងបែបនោះ។ ការប្រព្រឹត្តិបែបនោះ គឺធ្វើផ្ទុយ ហើយបង្ខូចដល់ទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរដែលគោរពរាប់អានដល់មនុស្សចាស់ៗនោះ ។

ទំនៀមទម្លាប់របស់ខ្មែរ ច្រើនតែជាប់ជិតជាមនូវអ្វីដែលមានឥរិយាបថជឿលើព្រេងសំណាងឬសហេតុ ។ ទស្សនៈ "សំណាបយោងដី ស្រីយោងប្រុស" លើកទឹកចិត្តបុរសឲ្យបន្ទោសប្រពន្ធ ថាជាមូលហេតុ

បណ្តាលឲ្យគ្រួសារធ្លាក់ខ្លួនក្រ ហើយបុរសក៏យកហេតុផលនេះឯង មកលែងលះភរិយាកញ្ឆើឆ្លះរបស់ខ្លួន ។

នៅក្នុងសង្គមណាមួយដែលមានប្រព័ន្ធជំនឿដូចជាករណីប្រទេសកម្ពុជាដែលកាន់លទ្ធិពុទ្ធនិយម អារុក្ខអារក្សអ្នកតានិយម និងកុម្មុយនីស្តនិយមនោះតែងមានបញ្ហា និងបន្សល់ទុកនូវភាពប្រហោងធ្លុងហោងហាងក្នុងចិត្ត ។ មនុស្សដែលបានឆ្លងកាត់ហេតុការណ៍ខាងលើនេះ អាចវិលបែរទៅឈោងចាប់យកសម្ភារៈនិយម ទុកជាចម្លើយសម្រាប់បំពេញភាពហោងហាងនៅក្នុងជីវិត ។ លុយក្លាយជាព្រះ មនុស្សភាគច្រើនតែងគិតថា "បើសិនជាអញមានលុយគ្រប់គ្រាន់ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងនឹងមានដំណើរការល្អ" ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងគ្រួសារ "ថ្នាក់កណ្តាល" ខ្លះ ឪពុកម្តាយខំធ្វើការយ៉ាងយូរ ចំណាយពេលរកស៊ីច្រើនពេក រហូតមានពេលតិចតួចណាស់សម្រាប់គ្រួសារ ឬ ការជួបមុខគ្នា ។ ទំនាក់ទំនងក្នុងគ្រួសារ ក៏ចាប់ផ្តើមប្រេះស្រាំ និង បាក់បែកទៅ ។

តើព្រះជាម្ចាស់យកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ចំពោះជីវិតគ្រួសារក្នុងសង្គមខ្មែរដោយរបៀបណា?

តើព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យយើងគាំទ្រការពារ ឬ ជំរុញឲ្យមានការលើកទឹកចិត្តដល់ជីវិតគ្រួសារ ។ បទគម្ពីរមិនបានបង្ហាញរូបភាពស្រស់បំព្រងនៃគ្រួសារនោះឡើយ ។ យើងបានអានរបាយការណ៍ស្តីអំពីការសម្លាប់បងប្អូនឯង ការចាប់រំលោភ អំពើសាហាយស្មន់ កំផិត និង ការកាប់សម្លាប់ដូចគ្នានេះដែរ ការមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ភាពស្មោះត្រង់ នៅក្នុងគ្រួសារ និង ហួសពីការប្រព្រឹត្តិទាំងនោះ ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ "គ្រួសារ" អាចជាទំនាក់ទំនងមួយ និង អាចជាស្ថាប័នមួយ ដែលគេអាចទទួលនូវបទពិសោធន៍នៃព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ និង ជាកន្លែងដែលមនុស្សអាចប្រទះឃើញនូវការចាស់ចិត្តចាស់គំនិត និង ការជាសះស្បើយពីការឈឺចាប់ផ្សេងៗ ។ គ្រួសារគឺ ជាកន្លែង ដែលគេអាចចំរើនលូតលាស់ ក្នុងលក្ខណៈជាបុគ្គល ក្នុងទំនាក់ទំនងផ្នែកសង្គម និង ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះជាម្ចាស់[២] ។ ទោះជាអ៊ីចឹងក្តី គ្រួសារក៏ដូចជាទំនាក់ទំនងពិសេស ឬ ស្ថាប័នដទៃទៀតដែរ អាចទទួលរងការបំផ្លាញដោយអំពើបាប ចិត្តវៀចវេរ ការប្រជែងដណ្តើមអំណាចគ្នា និង ការខ្វះភាពទទួលខុសត្រូវ ។ គួរឲ្យស្តាយណាស់ ពួកជំនុំខ្លះមានពេលខ្លះបកស្រាយបទគម្ពីរខុស ដោយព្រោះមានគោលបំណងដើម្បីរកលេសដោះស្រាយ និង គាំទ្រការប្រព្រឹត្តិខុសឆ្គងបែបនោះឯង ។

ដូចដែលបានលើកមកជំរាបខាងដើមរួចហើយ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បានផ្តល់ឲ្យយើងនូវគំរូនៃគ្រួសារធំរស់នៅជាចង្កោមញាតិសន្តាន ។ ការរស់នៅបែបនេះ មិនគ្រាន់តែការរស់នៅជាសង្គមគ្រួសារ ប៉ុណ្ណោះទេ តែជាការរស់នៅ ដោយសំអាងលើកត្តាសេដ្ឋកិច្ចនិងកត្តានយោបាយទៀតផងដែរ ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយើងឃើញថាអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺជាការផ្សារភ្ជាប់នូវទំនាក់ទំនង ដែលបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈដោយការចុះចូលគ្នាទៅវិញទៅមក ការគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក និងដោយការបំរើគ្នាទៅវិញទៅមក ។ លោកថូម៉ាស់ អាគីណាស[៣]បានពណ៌នាពីការដែលកូនៗបានកើតមកក្នុងផ្នែកខ្លះ ដែលមានលក្ខណៈកាត់ទៅរកឪពុកម្តាយរបស់គេ និង ហេតុដូច្នេះហើយតាមលក្ខណៈធម្មជាតិកូនៗទាំងនោះ គឺជាកម្មសិទ្ធិ

---

[២] Stephen C. Barton, "Towards a Theology of the Family," *Crucible Board for Social Responsibility* (Jan–Mar 1993): 4–12.

[៣] S. Pope, *The Evolution of Altruism and the Ordering of Love* (Washington, D.C.: Georgetown University, 1994).

និង ជារបស់មានតម្លៃបំផុតចំពោះឪពុកម្តាយ ។ ប៉ុន្តែមិនគ្រាន់តែកូនៗទាំងអស់ មានរូបរាងកាត់ដូចឪពុកម្តាយរបស់គេប៉ុណ្ណោះទេ គឺកូនៗទាំងនោះកើតមកជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៀតផង និងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ព្រមទាំងព្រះអង្គឲ្យតម្លៃលើគេយ៉ាងខ្លាំងទៀតផងដែរ ។ លោក ថូម៉ាស់ ប្រៀបធៀបសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលព្រះគ្រីស្តព្រមលះបង់សម្រាប់ពួកជំនុំរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងអេភេសូ ជំពូក ៥ ទៅនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុក ។ គាត់លើកចំណុចនេះដើម្បីពង្រឹង នូវការប្តូរផ្តាច់យ៉ាងយូរអង្វែងរបស់ឪពុក និង ប្តី ក្នុងការស្រឡាញ់កូន និង ប្រពន្ធរបស់គេ ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី យើងឃើញថា មិនគ្រាន់តែជាចំណងនិស្ស័យក្នុងគ្រួសារញាតិសន្តាន និង ក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាសហគមន៍មួយនៃក្រុមអ្នកជឿ ។ លោក ប៉ូល ពណ៌នាអំពីពួកជំនុំទុកដូចជាគ្រួសារ ។ ក្រុមជំនុំនៅក្នុងសម័យព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ជួបប្រជុំគ្នានៅតាមផ្ទះសម្បែង ហើយសមាជិកក្រុមជំនុំទាំងនោះ ត្រូវបានគេទទួលនូវការស្វាគមន៍ដូចជាសាច់ញាតិដែរ ។ យោងតាមសេចក្តីបង្រៀនរបស់លោក ប៉ូល អ្នកណាដែលបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹក អ្នកនោះក្លាយទៅជា កូនចិញ្ចឹមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ[៤] ។ គឺគេមានគ្រីស្តបរិស័ទដទៃទៀតជាបងប្អូន ។ មត៌ករបស់គេគឺជាសហគមន៍នៃពួកអ្នកជឿ[៥] ។

នៅក្នុងទំនៀមទម្លាប់មួយ ដែលគេគិតថាគ្រួសារសំខាន់ជាងទំនាក់ទំនងដទៃទៀតនោះ ក្រុមជំនុំក្នុងសម័យព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្រៀនឲ្យឈោងចាប់ដល់អ្នកក្រៅត្រកូល (ជាសាសន៍ដទៃ) ដល់អ្នកដែលគួរឲ្យស្រឡាញ់រាប់អាន និង សូម្បីតែខ្មាំងសត្រូវក៏ត្រូវបានគេរាប់អានដែរ ។

---

[៤] រ៉ូម ៨:១៥-១៧, កាឡាទី ៣:២៦-៤:៦ ។

[៥] ម៉ាកុស ១០:២៨-៣១ ។

លោក ក្លែប បានផ្តល់នូវការណែនាំថា "ផ្ទុយស្រឡះពីអ្វីៗផ្សេងឯទៀត គ្រួសារមានភាពសំបូរសប្បាយជាងមុន កាលណាគ្រួសារនោះបំបែកជាក្រុមតូចៗ"[៦] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ មិនមែនជាកន្លែង ដែលសម្ងំសុខ មិនអើពើពីលោកិយនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាកន្លែងមួយ ដែលបង្ហាញពីអំណាចចេស្តា ក្នុងការធ្វើបន្ទាល់ដល់លោកិយទៅវិញទេ ។ ទោះបីជាគ្រួសារគ្រីក្រលំបាកតោកយ៉ាក ក៏ត្រូវដឹងពីភាពទទួលខុសត្រូវ និង អំណរនៃការឈោងចាប់លោកិយ ដោយបង្ហាញពីភាពរាក់ទាក់ ទទួលយ៉ាងកក់ក្តៅជាជាងការបង្ហាញពីភាពភ័យខ្លាច រួញខ្លួនលាក់ខ្លួនក្នុង"លេណដ្ឋាន" ព្រោះមានគំនិតចង់បានសេចក្តីសុខផ្ទាល់ខ្លួន ដែលនេះជារឿងធម្មតានៅក្នុងស្ថានការណ៍នៃសង្គ្រាម ៣០ ឆ្នាំនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

ព្រះយេស៊ូផ្ទាល់ បានផ្តល់ការគាំទ្រលើសារៈសំខាន់នៃសហគមន៍នៃពួកអ្នកជឿនៅក្នុងឱកាសផ្សេងៗជាច្រើន ។ ព្រះអង្គបានសង្កត់ធ្ងន់ពីទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះអង្គជាមួយព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គ ដែលនៅឯស្ថានសួគ៌ប្រាប់ដល់ឪពុកម្តាយរបស់ព្រះអង្គ[៧] ហើយព្រះអង្គពណ៌នា ពីពួកសិស្សទុកដូចជា "ម្តាយ និង បងប្អូន" របស់ព្រះអង្គ ដោយសង្កត់បន្ថែមថា ជាគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់[៨] ។ ក្រោយមកទៀត ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា អស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ឪពុក ឬ ម្តាយ ច្រើនជាងព្រះយេស៊ូនោះ មិនសមជាសិស្សព្រះអង្គឡើយ[៩] ។

---

[៦] Ronald Clapp, *Families at the Crossroads: Beyond Traditional Roles and Modern Options* (Downers Grove: Intervarsity, 1993).

[៧] *លូកា ២:៤១-៥២ ។*

[៨] *ម៉ាកុស ៣:៣៤-៣៥ ។*

[៩] *ម៉ាថាយ ១០:៣៧ ។*

ការនេះមិនមែនបានន័យថា គ្រួសារមិនមានសារៈសំខាន់នោះទេ ។ នៅក្នុងប្រទេសមួយ ដែលឪពុកនៃគ្រួសារមួយ ដែលមានកូនច្រើន បានបាត់បង់ជីវិតទៅ ដោយព្រោះតែរបប ប៉ុល ពត សង្គ្រាមស៊ីវិល (សង្គ្រាមក្នុងស្រុក) ការបោះបង់ចោលគ្រួសារ ព្រោះការលែងលះ ស្លាប់ចោលគ្រួសារ ដោយសារជម្ងឺអេដស៍ ឬ ដោយការធ្វើការងារច្រើនហួស បង្ខំឲ្យបែកពីគ្រួសារ យើងត្រូវលើកទឹកចិត្តដល់បុរសៗ ឲ្យទទួលខុសត្រូវដល់ប្រពន្ធ និង កូនរបស់គេ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ជាទីបំផុត ។ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទេវទូតមកធានាអះអាងប្រាប់យ៉ូសែប ឲ្យទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការធ្វើជាឪពុកចិញ្ចឹមរបស់ព្រះយេស៊ូ ដោយយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំង និង មិនត្រូវបោះបង់នាង ម៉ារា ដូចដែលគាត់បានគិត នឹងធ្វើនោះឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដោះស្រាយនូវបញ្ហាខ្លះ ដើម្បីឲ្យបានដឹងប្រាកដថា គ្មានបញ្ហាគ្រោះថ្នាក់ដល់ការបាក់បែកនៃចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាង យ៉ូសែប និងម៉ារានោះឡើយ ហេតុដូច្នេះហើយទើបមានការធានាអះអាងយ៉ាងច្បាស់ថាត្រូវមានអ្នកបីបាច់ថែរក្សាពីរនាក់ (គឺឪពុក និង ម្ដាយ) ។

តើក្រុមជំនុំអាចគាំទ្រដល់គ្រួសារបានដោយរបៀបណា?

ការបីបាច់ថែរក្សាកូនក្មេងក្នុងឋានៈជា ឪពុកម្ដាយ នៅក្នុងបទគម្ពីរបានលើកឡើង នៅក្នុងបរិបទនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ការនេះមិនមែនបានន័យថា នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះ យើងមិនរាប់រកដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានការបីបាច់ថែទាំកូន ដោយមិនបានរៀបការនោះឡើយ ប៉ុន្តែគឺមានន័យថា យើងឲ្យតម្លៃលើទំនាក់ទំនងរវាងការបីបាច់ថែរក្សាកូន និង អាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ក្រុមជំនុំក៏ត្រូវស្វែងរកមធ្យោបាយដើម្បីបញ្ឈប់បុរសរាល់គ្នា ពីការបែកឆ្ងាយពីគ្រួសារ និង បែកចេញពីឋានៈជាអ្នកថែទាំកូននោះ ។ បុរសខ្មែរត្រូវយល់ថា គ្រួសាររបស់គេ ដែល

ធ្លាក់ខ្លួនក្រក្រីមិនមែនចង្រៃមកពីប្រពន្ធរបស់គេនោះឡើយ ។ ចូរកុំឲ្យមានការជឿព្រេងសំណាង កើតមានឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំឡើយ ។ បុរសខ្មែរត្រូវយល់នូវសារៈសំខាន់ នៃភាពស្មោះត្រង់ ចំពោះប្រពន្ធរបស់ខ្លួន និងគ្រួសាររបស់ខ្លួន និង ជៀសវាងការចេញដើររកស្រីផ្សេង ។

ការជួយគាំទ្រក្នុងការបីបាច់ថែទាំកូន គឺមានសារៈសំខាន់អស្ចារ្យ ។ ត្រូវមានការផ្តល់លើកទឹកចិត្ត ដល់កូនចំពោះភាពទទួលខុសត្រូវជាឪពុកម្តាយ និង ផ្តល់ផ្នែកពង្រឹងឲ្យមានសហគមន៍ ដែលចេះជួយយកអាសាគ្នានៅជុំវិញកូនៗនោះឯង ។ "ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់បានប្រគល់ព្រះរាជបុត្រាព្រះអង្គផ្ទាល់ មកឲ្យមនុស្សជាតិក្នុងឋានៈជាកូនទុគតិម្នាក់ដែលតម្រូវឲ្យព្រះរាជបុត្រានោះ ទទួលនូវការបីបាច់ថែបំប៉ន ដោយសារអ្នកទន់ខ្សោយដែលមានសមត្ថភាព គឺបង្ហាញពីការផ្តល់ជាគំរូនៃការទុកចិត្ត និង ការទទួលខុសត្រូវ . . ."[១០] ។

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ កូនៗត្រូវចុះចូលទាំងស្រុងនឹងសិទ្ធិអំណាច នៃមេគ្រួសារ ហើយនិងគេត្រូវបានរាប់ទុកជារបស់ស្របតាមច្បាប់នៃមេគ្រួសារនោះ "មានការខ្វល់ខ្វាយយ៉ាងធំសម្បើមទាក់ទង នឹងការទទួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកចំពោះកូនរបស់ខ្លួនជាជាងការទាក់ទងជាមួយនឹងសិទ្ធិរបស់ឪពុក ពីលើការគ្រប់គ្រងលើកូនចៅ"[១១] ។ ពាក្យ "សេម៉ា" ជាភាសាហេប្រឺ ការប្រកាសជំនឿ គឺគេសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះកូនៗ "ពេលដេក ដើរ ឈរ អង្គុយ ពេលងើប ពេលក្រោក" ។ ឪពុកម្តាយត្រូវទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការបង្រៀនកូនឲ្យស្គាល់ ពីសេចក្តីពិតនៃព្រះជាម្ចាស់ និង ការរស់នៅដោយកោតខ្លាចព្រះនោះគឺជាការសំខាន់ ។

---

[១០] Viva Network, "The Oxford Statement" (Oxford: Oxford Centre for Mission Studies, and Viva Network, Jan 6–10, 1997).

[១១] Chris J. W. Wright, *God's People in God's Land* (Cumbria, U.K.: Paternoster, 1997), 239. See Deut 21:18–21; 21:16; 2 Ki 14:5–6.

គម្ពីរសុភាសិត ៦:២០ បានលើកទឹកចិត្តឲ្យកូនរក្សាទុកនូវពាក្យបង្គាប់របស់ឪពុក និង ចាំទុកសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ម្ដាយ ។ សុភាសិត ២២:៦ ចែងពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកម្ដាយ ក្នុងការបង្កើតឲ្យមានភាពឆេះឆួលផ្នែកខាងវិញ្ញាណ នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់កូន តាំងពីគេនៅក្មេងនៅឡើយ[១២] ។ បុរសរាល់គ្នា ដែលនៅក្នុងក្រុមជំនុំ គួរផ្ដល់នូវតួនាទីជាគំរូដល់កូនក្មេងទាំងឡាយ ។

នៅក្នុងក្រុមជំនុំជំនាន់ដើម គេលើកទឹកចិត្តឲ្យក្មេងៗស្ដាប់បង្គាប់ឪពុកម្ដាយរបស់គេ ។ គ្មានរឿងអ្វីដែលចម្លែកចំពោះរឿងនេះទេ ។ ការនេះ ធ្វើឲ្យយើងនឹកគិតទៅដល់បញ្ញត្តិមួយ នៅក្នុងបញ្ញត្តិទាំងដប់ប្រការរបស់លោក ម៉ូសេ បានទទួលពីព្រះជាម្ចាស់ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយឪពុកម្ដាយត្រូវលើកទឹកចិត្តឲ្យ "ប្រដៅតម្រង់កូន និង បង្រៀនកូនឲ្យកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់" និង ឪពុករាល់គ្នា មិនឲ្យខឹងកូនរបស់ខ្លួន ក្រែងលោបាក់ទឹកចិត្ត ។"[១៣] ដោយហេតុថាសំបុត្ររបស់លោក ប៉ូល តម្រូវឲ្យអានឮខ្លាំងៗ ដល់ក្រុមជំនុំទាំងមូល ដែលបានទទួលសំបុត្រនោះ ហេតុការណ៍ដែលគាត់បានលើកឡើងមកនិយាយនោះគឺថា ឪពុកម្ដាយ និង កូនគឺមានសារៈសំខាន់មែនទែន ។ ដំបូងគាត់សន្មត់ថា កូនជារបស់សហគមន៍នៃក្រុមជំនុំ និង គិតថាគេនឹងបង្ហាញដល់ក្មេងៗ នៅពេលគេអានសំបុត្ររបស់គាត់ ។ ទីពីរ គាត់ជំរុញឲ្យមានភាពទទួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមក ចំពោះឪពុកម្ដាយ និង កូន ។ បញ្ហានេះ គឺជាការសន្និដ្ឋានរួម មួយនៅពេលនោះ ដែលថាតួនាទីរបស់ឪពុកម្ដាយ មានសិទ្ធិអំណាចគ្មានព្រំដែនកំណត់ឡើយ ចំពោះកូននៅក្នុងគ្រួសារនោះ ។

---

[១២] *ចោតិយកថា(ទុតិយកថា) ៦:៤-៩ ។*

[១៣] *អេភេសូ ៦:១-៤; កូឡុស ៣:២១ ។*

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបីបាច់ថែទាំកូន តម្រូវឲ្យមានការលះបង់ "ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង ដូចជាស្រឡាញ់ខ្លួនឯង" គឺជាគន្លឹះសំខាន់[១៧] ។ "ស្រឡាញ់ស្មើគ្នា និង រាប់អាន" ស្មើគ្នា ផ្តល់នូវតុល្យភាពរវាងឯកទត្តបុគ្គល បែបសម័យទំនើប សីលធម៌នៃកាតព្វកិច្ចដ៏ចម្បងតាមបែបពីបូរាណ និង ការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួន ។ ការយល់ដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ មានសារៈសំខាន់ ជាពិសេសចំពោះម្តាយៗ និង ប្រពន្ធរាល់គ្នាជាជនជាតិខ្មែរ ដែល"ទទួលបន្ទុកនៃការធ្វើគំរូនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្តបរិស័ទ ដែលជាការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយគ្មានតុល្យភាពត្រឹមត្រូវនោះ ។"

ចំណែកកូនៗវិញ គេអាចទទួលនូវសារៈប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនបំផុត ពីការចំរើនធំធាត់ចេញពីគ្រួសារ ដែលមានឪពុកម្តាយរស់នៅជាមួយនោះ ការនេះគឺមិនមែនសុទ្ធតែអាចប្រព្រឹត្តទៅបានតែទាំងអស់នោះឡើយ ។ ទាំងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង ទាំងសញ្ញាថ្មី បានបញ្ជាក់ពីភាពទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការមើលថែទាំដល់ក្មេងកំព្រាឪពុកម្តាយ និង ក្មេងកំព្រាឪពុក ។ ការក្លាយទៅជាក្មេងកំព្រាកាលពីសម័យដើម គឺមានន័យថា ទទួលនូវការបាត់បង់នូវការឧបត្ថម្ភគាំទ្រ បាត់បង់នូវភាពស្របច្បាប់ និង ក្លាយជាជនដែលងាយទទួលរងគ្រោះ ដែលតែងតែទទួលនូវការកេងប្រវ័ញ្ចពីជនដទៃ ដែលចូលចិត្តកេងយកចំណេញលើអ្នកទន់ខ្សោយ ។ យើងឃើញថា ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគាំពារដល់ក្មេង ដែលកំព្រាឪពុក[១៨] ហើយព្រះអង្គក៏ជំរុញសហគមន៍ នៃសម្ពន្ធមេត្រីឲ្យអនុវត្តការ

---

[១៧] Don Browning, "Christian Ethics and the Family Debate: An Overview," virtual *International Journal of Practical Theology*: 1999 [www2.uchicago.edu/divinity/family/].

[១៨] *ចោតិយកថា(ទុតិយកថា) ១០:១៨ ។*

អាណិតមេត្តាករុណា ស្រដៀងគ្នានេះដែរ[១៦] ។ ពិតប្រាកដដូចគ្នានេះដែរ ចំពោះក្រុមជំនុំ សម័យដើមដំបូង គឺជាសាសនាដែល "បរិសុទ្ធស្អាត និង ឥតមានកំហុសឡើយ" គឺពួកអស់អ្នក ដែល "មើលថែទាំក្មេងកំព្រា និង ស្ត្រីមេម៉ាយ បានបង្ហាញជាគំរូល្អដល់សង្គម"[១៧] ។

ការលំបាកសម្រាប់ក្រុមជំនុំខ្មែរ គឺនៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះ មិនសូវមានគ្រួសារខ្មែរ ដែលមានកូនរស់នៅជុំគ្នាជាមួយឪពុកម្ដាយទាំងពីរនាក់នោះឡើយ ។ កុមារអាចទទួលរងនូវការនិរាសព្រាត់ប្រាស់ចាកឆ្ងាយពីឪពុក ឬម្ដាយ ឬក៏ត្រូវព្រាត់ទាំងឪពុកនិងម្ដាយដោយសារសង្គ្រាម គ្រោះមហន្តរាយ គ្រោះថ្នាក់ ឬដោយព្រោះជម្ងឺរបស់ឪពុកម្ដាយ ។ ឧទាហរណ៍កាលពីសម័យដើម គឺមានរបៀបដ៏ត្រឹមត្រូវតាមទំនៀមទម្លាប់ ក្នុងការរើសយកក្មេងកំព្រាមកបញ្ចូលនៅក្នុងគ្រួសារ ឬដាក់ឲ្យនៅក្នុងអាស្រមនៃអារ៉ាមសាសនាណាមួយ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយសហគមន៍ខ្លះ ឧទាហរណ៍ដូចអស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលទទួលរងនូវឥទ្ធិពលធ្ងន់ធ្ងរដោយសង្គ្រាម ឬ ដោយឧប្បត្តិហេតុធ្ងន់ធ្ងរនៃជម្ងឺអេដស៍ គឺមានន័យថាប្រហែលជាគេមិនអាចដោះស្រាយរួចឡើយ ។ នៅក្នុងស្ថានការណ៍ទាំងនេះ បរិយាកាសនៃការគាំទ្រពីគ្រួសារ ក្រុមជំនុំអាចផ្ដល់ជាគំរូមួយ ដែលប្លែកពីសហគមន៍ ដែលនៅជុំវិញ និងផ្ដល់ឲ្យនូវការស្វែងរកមធ្យោបាយនៃការដែលអាចជួយគាំទ្រដល់ពួកក្មេងកំព្រាទាំងនោះ ។

ក្នុងក្រុមជំនុំខ្មែរមានគ្រួសារជាច្រើន ដែលមានស្ត្រីជាមេគ្រួសារ ។ គ្រូគង្វាលត្រូវតែយល់ពីស្ថានការណ៍នីមួយៗ ដែលកើតឡើង ពីព្រោះបញ្ហាទាំងឡាយ ដែលក្រុមគ្រួសារបែបនោះកំពុងប្រឈមមុខគឺមានលក្ខណៈប្លែកៗពីគ្នាដោយយោងតាមកាលៈទេសៈនៃស្ថានការណ៍នោះ ។

---

[១៦] *និក្ខមនំ(សេរីភាព) ២២:២៧ ។*

[១៧] *យ៉ាកុប ១:២៧ ។*

គ្រួសារមួយអាចទទួលនូវការរងឈឺចាប់ ដោយសារមានប្រវត្តិនៃអំពើហិង្សា និងការប្រើអំណាចវាយដំ បង្ខំធ្វើបាបរាងកាយ ចំណែកឯគ្រួសារដទៃ អាចត្រូវដោះស្រាយលើបញ្ហាភាពកំព្រានៅមេម៉ាយ ដោយសារប្ដីរត់ចោលទៅរៀបការប្រពន្ធថ្មី ឬ ដោយសារប្ដីមានប្រពន្ធច្រើន ។ គឺគ្មានដំណោះស្រាយណាដែលងាយស្រួលនោះឡើយ ។ ក្រុមជំនុំដំបូងត្រូវតែស្វែងរកនូវអ្វី ដែលជាសេចក្ដីត្រូវការចំពោះបញ្ហាទាំងនោះ គឺដោយការបង្កើតឲ្យមានទំនាក់ទំនងដ៏សុភាពរាបសា ដោយការសួរនូវសំណួរ និងបន្ទាប់មកគឺ ត្រៀមជាស្រេចនូវការផ្ដល់ការគាំទ្រដ៏សមរម្យមួយដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានោះ ។

ជីដូនជីតា ម្ដាយមីង ម្ដាយធំ ឪពុកមា និង ឪពុកធំ ដែលនៅជិតអាចជួយគាំទ្រដល់ក្មេងកំព្រាបានដែរ ។ ការនេះគួរជួយលើកទឹកចិត្តឲ្យធ្វើការគាំទ្រ ។ នៅក្នុងករណីខ្លះ ពួកគេគឺជាអ្នកផ្ដល់នូវការថែទាំយ៉ាងសំខាន់សម្រាប់កុមារ ។ ឥទ្ធិពលពីការសេពគប់មិត្តភក្ដិ ក៏មានសារៈសំខាន់សម្រាប់ការលូតលាស់ផ្នែករាងកាយ ផ្នែកមនោសញ្ចេតនា និងផ្នែកវិញ្ញាណរបស់កូនក្មេងនោះឯងផងដែរ ។

ក្រុមជំនុំខ្មែរត្រូវតែព្រមទទួលស្គាល់ថា ចំនួននៃក្មេងកំព្រាហាក់បីដូចជាកើនឡើងដោយព្រោះតែជម្ងឺអេដស៍ និងក្រុមជំនុំត្រូវគិតពិចារណាពីបញ្ហាក្មេងកំព្រានេះដោយយកចិត្តទុកដាក់ជាទីបំផុត ។ ក្រុមជំនុំមួយនៅឯតាខ្មៅ ដែលមានសមាជិកនៃក្រុមជំនុំចំនួន៨០ នាក់ បានទទួលខុសត្រូវមើលថែទាំកុមារចំនួន១៧នាក់ ។ សមាជិកនៃក្រុមជំនុំខ្លះព្រមបើកទ្វារផ្ទះរបស់ខ្លួន ដើម្បីទទួលឲ្យកុមារកំព្រាឲ្យសំរាកនៅពេលយប់ ហើយបន្ទាប់មក ប្រាក់តង្វាយដែលប្រមូលបាននៅថ្ងៃអាទិត្យ ត្រូវបែងចែកមួយផ្នែកដើម្បីយកទៅទិញអាហារសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ដល់កុមារទាំងនោះ ។ ក្រុមជំនុំគឺបានយកគំរូនៃការថែទាំស្ត្រីមេម៉ាយ និង ក្មេងកំព្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរមកអនុវត្តផ្ទាល់តែម្ដង ។

មិនគ្រាន់តែពិចារណាមើល ពីលទ្ធភាពក្នុងការជួយមើលថែទាំកុមារកំព្រា នៅក្នុងសហគមន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ក្រុមជំនុំត្រូវសម្លឹងរកមើលនូវរបៀប ដែលអាចការពារក្មេងៗនោះ កុំឲ្យកំព្រាឲ្យបានក្នុងជំហានដំបូង ។ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ក្នុងករណីនេះអាចបណ្តាលមកពីឪពុកម្តាយស្លាប់ចោល ឬដោយសារការបោះបង់កូនចោល ប៉ុន្តែក៏មានក្មេងៗ ដែលអាចទទួលបាន ការថែទាំមិនគ្រប់គ្រាន់ព្រោះហេតុផលផ្សេងៗទៀតផងដែរ ។ ដោយសារតែ ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍កំពុងតែស្ថិតក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ ក្រុមជំនុំត្រូវជួយគាំទ្រ និង ពង្រឹងលើផ្នែកជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ ។ ការងារនេះ អាចនឹងជួយឲ្យទំនាក់ទំនងក្នុងគ្រួសារបានប្រសើរឡើងវិញ និង ការពារគ្រួសារពីការបាក់បែកគ្នា ការពារអំពើហឹង្សាលើស្ត្រីភេទ ការរត់ចោលប្រពន្ធ និង ការលះលែងគ្នា ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ នៅពេលដែលទំនាក់ទំនងរវាងឪពុកម្តាយ និង កូន មានភាពល្អក់កករនោះ ការគាំទ្រពីឪពុកម្តាយ នៅក្នុងសហគមន៍មួយ ដែលប្រកបទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នោះអាចជួយការពារកូន ពីការប្រើអំពើហឹង្សា បន្តទៅជំនាន់ក្រោយទៀត ។ គឺអាចមានវិធីដទៃផ្សេងទៀត ដែលក្រុមជំនុំអាចជួយថែរក្សាកុមារ រហូតដល់ឪពុកម្តាយ ដែលកំពុងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពយ៉ាប់យឺននោះអាចស្តារស្ថានការណ៍នោះឡើងវិញបាន ។

ក្រុមជំនុំនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា អាចផ្តល់ជាគំរូដ៏ល្អមួយ ដែលប្លែកគ្នាស្រឡះពីសហគមន៍ ដែលនៅជុំវិញខ្លួនយើងនោះ គឺមានន័យថា គ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទចេះចុះចូលគ្នា និង មើលថែទាំកូនរបស់ខ្លួនឲ្យបានល្អ និង ទុកចិត្តលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើឲ្យគ្រួសារនោះព្រមស្ម័គ្រចិត្តក្នុងការឈោងចាប់សហគមន៍ ដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយព្រមទទួលយកគេមកធ្វើជាគ្រួសាររបស់ខ្លួនដែរ ។

HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 38–41

The Christian and Suffering

Margaret R. STREET

Human suffering is a great mystery. The pain of past distress is evident in the everyday lives of Cambodian people. The legacy of that pain is felt in the bitterness of many who have survived horrendous years of suffering.

Often family groups are gatherings of extended relatives who have survived. Then there is the non-ending cycle of floods and the heavy burden of poverty. All this is made more difficult with the constant fear of HIV infection from an unfaithful partner or past indiscretion. With this is the fear that innocent children will be affected or left as orphans. Those already infected deny the cause and seek endless medical help, thus depleting the family resources. When a cure fails to materialize the family struggles with bitterness, anger, and a need to find purpose and meaning to life.

People from all cultures spend time, energy, and resources to avoid suffering. When it is impossible to eliminate, some decide to end their own lives through suicide, or seek help to remove the suffering person through euthanasia.

What is the Christian response in such times of hardship and pain?

- Do Christian attitudes to the suffering celebrate the hope of the Christian message?
- Do Christians deny non-believers the knowledge of Christian hope and eternal salvation?
- How can we share the good news in a way that those who so desperately need it can understand?

First-century Christians faced intense persecution and oppression. The Bible does not record their complaints about suffering and pain. But there are accounts of how Christians spent their time supporting those who were suffering. *See 1 Pet 4: 12–15; 2 Cor 8:1–2; Gal 6:2*

The good life

When we seek the good life, with its material helps to feel healthy, wealthy and successful, we give little thought to understanding the God of creation and His love for those in pain and suffering. But when unemployment, poverty, hardship or debilitating illness comes, we are led to believe we must have done something wrong to deserve such distress.

How world view influences a person's response to suffering

A person's worldview is largely influenced by his religious beliefs. Animists believe suffering comes from the spirit world of ancestors. They must appease these spirits by offerings and sacrifices. Hindus believe suffering comes from a bad karma. The sufferer is paying for something wrong done in a previous existence. The Buddhist sees suffering as the result of human desire and attachment to people and things. The goal of each Buddhist is to attain nirvana, a release from suffering, desire and the finite self. In nirvana there is no enduring self but a total awareness in the midst of total being leading to enlightenment. Thus a person escapes from bad karma.

For many people a mixture of these beliefs is evident in their response to suffering. It is a simple matter of cause and effect. Much effort may be made to appease the aggrieved spirits. Others accept a bad karma as the cause and suffer in silence.

Christian beliefs about suffering

1. Suffering came into the world through sin.

God gave the freedom to choose to obey Him or to disobey Him. Suffering came into the world as a result of man's

disobedience to God. Genesis 1–3 records the events. Therefore, all people and all creation suffer. *See Rom 8:18–38.*

It is true that some suffering is the result of individual lifestyle, but we cannot know enough about other people to make a judgment. We have no right to blame an individual for his or her suffering. *See John 9:1–7; Job 1–2.*

Most suffering comes from other factors over which we have no control. The record of Satan's conversation with God shows Satan is responsible for some suffering. *See 1 Pet 5:8–9; Rev 2:10.*

It is also true that involvement in Christian ministry often brings suffering. *See 2 Cor 6:4–10; 2 Tim 1:8.*

Suffering is part of life. *See 1 Pet. 4:12-19.*

2. God is involved in human suffering.

Isaiah 43:1–7 speaks of suffering and of God's concern and care for those who suffer. God can and will help us in our suffering. We need to acknowledge Him and seek to follow His ways. He suffers for us. *See Luke 22:1–71; 23:32–49; Heb 4:14–16.*

It is through the death and resurrection of Jesus Christ that the curse and power of sin has been broken. One day suffering will cease. *See Rev 21:1–4; Isa 35:1–10; 53:1–12.*

In the meantime, God has given us the privilege of using our suffering for Him. *See Phil: 1:29.*

He uses suffering to refine, mature and discipline us. *See Isa 48:9–11; Heb 12:3–13; 1 Pet 1:6–9.*

God demonstrates His power and love in the midst of suffering. *See 2 Cor 12: 7–10.*

3. We can respond to suffering in faith.

Our own suffering equips us to help others who suffer. *See 2 Cor 3:3–11; Rom 5:1–5.*

We can join together with the church, the body of Christ to care for those who suffer either physically or spiritually. *See Matt 25:31–46; Luke 10:1–12; 25:1–12, 25–37; 1 Cor 12:26.*

4. **We endure suffering with patience and hope, trusting in God's compassion and mercy.** *See James 5:7-11.*

   Suicide and euthanasia are not acceptable to God. *See Ex 20:13; Num 11:15; Job 3:11–13; Jer.20:14–15; Phil.1:19–24.*

   Suffering remains a mystery that cannot be fully understood or controlled. *Read Job, especially chapters 1–2 and 42.*

Christians often struggle to accept suffering. Some revert to old family beliefs based on a worldview that fails to trust in God. Young Christians in particular need help to

- understand their suffering from a biblical perspective;
- accept the finished work of Jesus Christ who took the punishment for man's sin;
- put their faith in God;
- rejoice in the Christian Hope of eternal salvation.

References:
The NIV translation of the Bible.
Hyesook Lee, *What is Christian Spiritual Care* (Edinburgh: Nurses Christian Fellowship International—Scholars Conference Papers, 2000).
Phillip Yancey, *The Bible Jesus Read* (Grand Rapids: Zondervan, 1999).
Judith Shelley and Arlene Miller, *Called to Care* (Downers Grove: Intervarsity, 1999).

សំណុំនិកឃុំ ២/២ (មេសា ២០០១): ៤២-៤៩

គ្រីស្តបរិស័ទ និង ទុក្ខវេទនា

ម៉ាហ្គារ៉េត រ. ស្ត្រីត

ទុក្ខវេទនារបស់មនុស្សគឺជា ការអាថ៌កំបាំងដ៏ធំសម្បើម ។ ការឈឺចាប់នៃការមានវិបត្តិពីអតីតកាល គឺស្តែងចេញឲ្យឃើញនៅក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ នៃប្រជារាស្ត្រកម្ពុជា ។ ការឈឺចាប់ខ្លោចផ្សានេះបន្សល់ទុកនូវចិត្តល្វីងជូរចត់នៅក្នុងមនុស្ស ដែលសល់ពីស្លាប់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលឆ្លងរួចផុតពីកាលសម័យដ៏គួរឲ្យរន្ធត់ពោរពេញដោយទុក្ខវេទនានោះ ។

ជារឿយៗ ក្រុមគ្រួសារជាច្រើនប្រមូលផ្តុំគ្នារស់នៅជាគ្រួសារធំមួយ ដែលមានសាច់ញាតិសន្តាន នៅរស់រានមានជីវិតកាលពីសម័យនោះ ។ បន្ទាប់មកក៏មានទឹកជំនន់មិនចេះអស់មិនចេះហើយ គឺលិចមួយឆ្នាំហើយមួយឆ្នាំទៀត និង បន្ទុកដ៏ធ្ងន់នៃភាពទីទ័លក្រ ។ ទាំងអស់នេះឯងហើយ ដែលធ្វើឲ្យកាន់តែពិបាកខ្លាំងឡើង ព្រមទាំងមានការភ័យខ្លាចជានិច្ចនៃការឆ្លងរាលដាលនៃមេរោគ **HIV** ពីដៃគូជីវិត ដែលមិនស្មោះត្រង់ ឬ ការប្រព្រឹត្តិពីអតីតកាល ដែលខ្វះការពិចារណានោះ ។ កត្តានេះហើយបានធ្វើឲ្យមានការភ័យខ្លាចដល់កូនៗ ដែលគ្មានទោសសោះនឹងត្រូវទទួលរងនូវការឆ្លង ឬ ឪពុកម្តាយស្លាប់ចោលក្លាយជាក្មេងកំព្រាអនាថា ។ ពួកអ្នកទទួលនូវការឆ្លងរោគនេះរួចហើយនោះ មិនព្រមទទួលស្គាល់ថានេះគឺជាមូលហេតុ ដែលបណ្តាលឲ្យពួកគេទៅជាបែបហ្នឹងនោះឡើយ ។

គេគិតតែខំស្វះស្វែងរកជំនួយពីគ្រូពេទ្យមិនចេះអស់មិនចេះហើយ ហេតុដូច្នេះទើបធនធានក្នុងគ្រួសារចេះតែចុះថយជាលំដាប់ ។ នៅពេលដែលការខំព្យាយាមទទួលនូវការបរាជ័យ គ្រួសារដែលធ្លាប់មានរបស់របរគ្រប់យ៉ាងនោះ ក៏ធ្លាក់ក្នុងសភាពត្រដាបត្រដួសពេញដោយភាពជូរចត់ខឹងសម្បារ ហើយខំប្រវេប្រវាស្វែងរកនូវគោលដៅ និងអត្ថន័យនៃជីវិតក្នុងការរស់នៅ ។

មនុស្សមកពីគ្រប់ទំនៀមទម្លាប់វប្បធម៌ទាំងអស់ ចំណាយពេលវេលា ចំណាយកម្លាំងកាយចិត្ត និង ចំណាយធនធានសព្វបែបយ៉ាងដើម្បីជៀសឲ្យផុតនូវការរងទុក្ខលំបាក ។ នៅពេលដែលអាចធ្វើបានដើម្បីលុបបំបាត់នូវទុក្ខលំបាក អ្នកខ្លះសម្រេចចិត្តបញ្ចប់ជីវិតខ្លួនដោយការធ្វើអត្តឃាតឬដោយការស្វែងរកមធ្យោបាយផ្សេងៗដើម្បីបំបាត់ចោលនូវការឈឺចាប់របស់បុគ្គលណាម្នាក់ តាមរយៈវិធីសម្លាប់ដោយមិនមានការឈឺចាប់(ដោយប្រើឱសថឃាត) ។

តើគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវឆ្លើយតបទៅនឹងពេលដែលគេរងទុក្ខលំបាក និង ការរងទុក្ខវេទនាដោយរបៀបណា?

- តើគ្រីស្ទបរិស័ទ មានឥរិយាបថចំពោះទុក្ខលំបាកថា ជាការអបអរដោយមានសង្ឃឹមក្នុងការផ្សាយរាជសារផ្នែកគ្រីស្ទបរិស័ទឬ?
- តើគ្រីស្ទបរិស័ទ ផាត់ចោលអ្នកមិនជឿ ដោយគិតថា មានតែគ្រីស្ទបរិស័ទទេ ដែលមានសេចក្ដីសង្ឃឹម និង មានសេចក្ដីសង្គ្រោះអស់កល្បជានិច្ចឬ?
- តើយើងអាចផ្សាយដំណឹងល្អដល់អស់អ្នកដែលកំពុងត្រូវការដំណឹងល្អនោះយ៉ាងខ្លាំងក្នុងរបៀបមួយ ដែលគេអាចយល់បានឬទេ?

គ្រីស្តបរិស័ទនៅសតវត្សរ៍ទី១ បានប្រឈមមុខនឹងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ យ៉ាងស្វិតស្វាញមែនទែន និង ការគាបសង្កត់ដ៏ខ្លាំងក្លា ។

ព្រះគម្ពីរមិនបានកត់ទុកនូវការរអ៊ូរទាំពីការរងឈឺចាប់ និង រងទុក្ខទោសរបស់ពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែមានសាច់រឿងរៀបរាប់ពីរបៀបដែលគ្រីស្តបរិស័ទចំណាយពេលគាំទ្រដល់អ្នក ដែលទទួលរងនូវការឈឺចាប់ ។ សូមមើល ១ពេត្រុស ៤:១២-១៥; ២កូរិនថូស ៤:១-២; កាឡាទី ៦:២ ។

ជីវិតរស់នៅល្អប្រសើរ

ពេលដែលយើងស្វែងរកនូវ ការរស់នៅក្នុងជីវិតល្អប្រសើរព្រមជាមួយសម្ភារៈនៃជីវិតរស់នៅនោះ ជួយឲ្យយើងមានអារម្មណ៍ថា យើងមានសុខភាព មានទ្រព្យសម្បត្តិនិងមានជោគជ័យការគិតបែបនោះ យើងមានការយល់ដឹងតិចតួច ពីស្ពាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ ចំពោះអស់អ្នកដែលកំពុងទទួលរងនូវការឈឺចាប់ និង ការរងទុក្ខវេទនា ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគ្មានការងារធ្វើភាពទីទ័លក្រ ទុក្ខលំបាក ឬ ការធ្លាក់ខ្លួនឈឺក៏កើតឡើង យើងទទួលនូវការណែនាំឲ្យជឿថា យើងប្រហែលជាបានធ្វើអ្វីមួយខុសឆ្គង ហើយទើបបានជាទទួលរងនូវការឈឺចាប់បែបនេះ ។

របៀបដែលគតិលោកជះឥទ្ធិពលលើការឆ្លើយតប របស់មនុស្សម្នាក់ចំពោះការរងទុក្ខវេទនា

គតិលោករបស់មនុស្សម្នាក់គឺ មានឥទ្ធិពលយ៉ាងធំសម្បើមណាស់ ដែលភាគច្រើនដោយសារជំនឿសាសនារបស់គាត់ ។ ពួកអ្នកជឿលើ

អារុក្ខអារក្សអ្នកតា ជឿថាទុក្ខវេទនាកើតមកពីវិញ្ញាណដូនតា ដែលធ្វើឲ្យមានការរងឈឺចាប់នោះ ។ គេត្រូវសែនព្រេនដូនតា ទើបបាត់ឈឺចាប់ ។

ពួកអ្នកកាន់សាសនា ហិណ្ឌូ ជឿថា ទុក្ខវេទនាបណ្តាលមកពី កម្មអកុសល ។ អ្នករងទុក្ខវេទនានោះ ត្រូវតែទទួលកម្មនោះ ព្រោះខ្លួនបានប្រព្រឹត្តពីអតីតជាតិ ។ ពួកអ្នកកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធវិញ យល់ឃើញថាការរងទុក្ខវេទនា បណ្តាលមកពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា (កិលេសតណ្ហា) របស់មនុស្ស និង ចិត្តជាប់ជំពាក់ជាមួយមនុស្ស ហើយនិងសម្ភារៈសព្វបែបយ៉ាង ។ គោលដៅរបស់ពុទ្ធសាសនិកជនគ្រប់រូបគឺ ស្វែងរក និព្វានគ្មានទុក្ខសោកវិយោគគ្រាំគ្រា ដែលវៀរចាកពីកិលេស និង ផុតដល់ទីបញ្ចប់នៃអាត្មន (គ្មានរូបគ្មានទុក្ខ) ។ នៅស្ថាននិព្វាន គ្មានការឈឺចាប់នៃរូបសាច់អ្វីឡើយ ប៉ុន្តែជាការបង្ហាញប្រាប់ឲ្យដឹងយ៉ាងច្បាស់ ពីការនាំទៅដល់ការត្រាស់ដឹងដ៏ប្រពៃ ។ ហេតុដូច្នេះហើយមនុស្ស ត្រូវរត់ឲ្យផុតពីកម្មអកុសលផងទាំងពួង ។

ចំពោះមនុស្សភាគច្រើន ដែលមានជំនឿទាំងនេះលាយឡំបញ្ចូលគ្នា គេសម្តែងចេញឲ្យឃើញនៅក្នុងការឆ្លើយតបរបស់ខ្លួន ចំពោះការរងទុក្ខវេទនានោះ ។ នេះជារឿងធម្មតារបស់កម្ម ហើយនិង ផល របស់សកម្មភាពអ្វីមួយនោះ ។ មានអ្នកខ្លះទៀត គេខិតខំបែបន់ ឬ សែនព្រេនវិញ្ញាណ អារុក្ខអារក្ស អ្នកតា ដើម្បីសុំសេចក្តីស្រណុកសុខសប្បាយទៅវិញ ។ អ្នកដទៃទៀតក៏ព្រមទទួលកម្មអកុសលនោះ ដោយព្រមទទួលនូវការរងនូវការឈឺចាប់ ដោយស្ងាត់ស្ងៀមគ្មានស្រដីអ្វីបន្តិចឡើយ ។

ជំនឿគ្រិស្តបរិស័ទលើទុក្ខវេទនា

១. ទុក្ខវេទនាចូលមកក្នុងលោកិយនេះ ដោយសារតែអំពើបាប ។

ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់សេរីភាពឲ្យមនុស្សធ្វើការជ្រើសរើស គឺស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គក៏បាន ឬ មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គក៏បាន ។ ទុក្ខវេទនាចាប់ចូលមកក្នុងលោកិយនេះ ដោយសារតែការដែលមនុស្សមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ។ លោកុប្បត្តិ (កំណើតពិភពលោក) ១-៣ បានកត់ត្រាពីព្រឹត្តិការណ៍នោះឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាមនុស្សផងទាំងពួង និងរបស់សព្វសារពើត្រូវទទួលរងទុក្ខវេទនា។ សូមមើល រ៉ូម ៨:១៨-៣៨ ។ ជាការពិតហើយ ដែលថាទុក្ខវេទនាខ្លះ បណ្តាលមកពីការប្រព្រឹត្តិទៅនៃជីវិតរស់នៅរបស់បុគ្គលផ្ទាល់ខ្លួនម្នាក់ៗ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចដឹងច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ល្មមអំពីទុក្ខវេទនារបស់មនុស្សដទៃ ដែលអាចធ្វើឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យត្រូវនោះឡើយ ។ យើងគ្មានសិទ្ធិនឹងស្តីបន្ទោសដល់បុគ្គលណាម្នាក់ចំពោះការទទួលរងទុក្ខវេទនារបស់គេបានឡើយ ។ សូមមើល យ៉ូហាន ៩:១-៧; យ៉ូប ១-២ ។

ទុក្ខវេទនាភាគច្រើន បណ្តាលមកពីកត្តាដទៃទៀតដែលយើងមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ។ មានការកត់ត្រាពីការសន្ទនារបស់អារក្សសាតាំង ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបង្ហាញថា អារក្សសាតាំងជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើទុក្ខវេទនាខ្លះៗ ។ សូមមើល ១ពេត្រុស ៥:៨-៩; វិវរណៈ ២:១០ ។

គឺជាការពិតដែរ ដែលថាការងារ របស់គ្រីស្តបរិស័ទ ក៏ជាប់ទាក់ទងក្នុងការនាំឲ្យមានការរងទុក្ខវេទនាជារឿយៗដែរ ។ សូមមើល ២កូរិនថូស ៦:៤-១០; ២ធីម៉ូថេ ១:៨ ។

ទុក្ខវេទនា គឺជាផ្នែកមួយនៃការមានជីវិតរស់នៅ ។ សូមមើល ១ពេត្រុស ៤:១២-១៩ ។

២. ព្រះជាម្ចាស់ មានចំណែកពាក់ព័ន្ធជាមួយទុក្ខវេទនារបស់មនុស្ស

អេសាយ ៥៣:១-៧ បានថែងពីទុក្ខវេទនា និង ការយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះអស់អ្នក ដែលទទួលរងទុក្ខវេទនា ។ ព្រះអម្ចាស់អាចនឹងជួយយើងឲ្យរួចពីការរងទុក្ខវេទនានោះបាន ។ យើងត្រូវការទទួលស្គាល់ព្រះអង្គ និង ស្វែងរកព្រះអង្គ ដោយដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទទួលរងទុក្ខវេទនាជំនួសយើង ។ សូមមើល លូកា២២:១-៧៦; ២៣:៣២-៤៩; ហេប្រឺ ៤:១៤-១៦ ។

គឺតាមរយៈការសុគត និង ការមានព្រះជន្មឡើងវិញ របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ បណ្តាសា និង អំណាចនៃអំពើបាបត្រូវព្រះអង្គធ្វើឲ្យបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីអស់ហើយ ។ នៅថ្ងៃមួយទុក្ខវេទនា នឹងគ្មានទៀតឡើយ ។ សូមមើល វិវរណៈ ២១:១-៤; អេសាយ ៣៥:១-១០; ៥៣:១-១២ ។

នៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យយើងនូវឯកសិទ្ធិ នៃការប្រើទុក្ខវេទនារបស់យើងសំរាប់ព្រះអង្គ ។ សូមមើល ភីលីព ១:២៩ ។

ព្រះអង្គប្រើទុក្ខវេទនា ដើម្បីលត់ដំយើងឲ្យមានជំនឿពេញវ័យឡើង និង ប្រដៅតំរង់យើងឲ្យបានល្អ ។ សូមមើលអេសាយ ៤៨:៩-១១; ហេប្រឺ ១២:៣-១៣; ១ពេត្រុស ១:៦-៩ ។

ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញពីព្រះចេស្តា និង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គក្នុងពេល ដែលយើងកំពុងរងទុក្ខវេទនា . សូមមើល ២កូរិនថូស ១២:៧-១០ ។

៣. **យើងអាចឆ្លើយតបចំពោះ ទុក្ខវេទនាបានដោយជំនឿ ។**

ទុក្ខវេទនារបស់យើង ជួយឲ្យយើងមានបទពិសោធន៍ ក្នុងការជួយកំសាន្តចិត្តដល់អ្នកដទៃ ដែលកំពុងរងឈឺចាប់នោះ ។ សូមមើល ២កូរិនថូស ៣:៣-១១; រ៉ូម ៥:១-៥ ។ យើងអាចរួមដៃជាមួយ

ពួកជំនុំ ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីមើលថែដល់ អ្នកដែលរងទុក្ខវេទនា ទោះបីជាការរងទុក្ខនោះ ជាការរងទុក្ខខាងផ្នែករូបកាយ ឬ ផ្នែកខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ។ សូមមើលម៉ាថាយ ២៥:៣១-៤៦; លូកា ១០:១-១២; ២៥:១-១២; ២៥-៣៧; ១កូរិនថូស ១២:២៦ ។

៤. **យើងទ្រាំទ្រទុក្ខវេទនាដោយក្តីអំណត់ និងដោយក្តីសង្ឃឹមដោយទុកចិត្តលើសេចក្តីមេត្តាករុណានិងការប្រោសប្រណីសន្តោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់**
សូមមើល យ៉ាកុប ៥:៧- ១១ ។
ការធ្វើអត្តឃាត និង វិធីសាស្ត្រសម្លាប់មនុស្ស ដោយប្រើថ្នាំនោះមិនអាចទទួលយកបានឡើយ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ។ សូមមើល និក្ខមនំ(សេរីភាព)២០:១៣; ជនគណនា(ជំរឿនប្រជាជន) ១១:១៥; យ៉ូប ៣:១១-១៣; យេរេមា ២០:១៤-១៥; ភីលីព ១:១៩-២៤ ។
ការរងឈឺចាប់ស្ថិតនៅជារឿងអាថ៌កំបាំង ដែលយើងមិនអាចយល់បាន ឬ គ្រប់គ្រងបានឡើយ ។ សូមអាន យ៉ូប ជាពិសេស ជំពូក ១-២ និង ៤២ ។

ជារឿយៗគ្រីស្ទបរិស័ទមានការពិបាកក្នុងការព្រមទទួលយកនូវទុក្ខវេទនា ។ អ្នកខ្លះក៏វិលត្រឡប់ទៅជឿលើជំនឿចាស់ ដែលតាមទម្លាប់គ្រួសារ គឺផ្អែកលើគតិលោក ដែលបរាជ័យមិនព្រមទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។

គ្រីស្ទបរិស័ទក្មេងៗ ត្រូវការជំនួយជាពិសេសក្នុងការត្រូវការៈ

- យល់ដឹងពីទុក្ខវេទនារបស់ខ្លួន ដោយយកទិដ្ឋភាព យល់ឃើញពីព្រះគម្ពីរមកបកស្រាយ ។
- ព្រមទទួលយក ការសម្រេចបានយ៉ាងសព្វគ្រប់របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ក្នុងការទទួលរងទុក្ខជំនួសបាបមនុស្ស ។
- ដាក់ជំនឿរបស់ខ្លួន នៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ។

- មានអំណរនៅក្នុងសេចក្ដីសង្ឃឹមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ចំពោះសេចក្ដីសង្គ្រោះអស់កល្ប ។

ឯកសារយោង:

- ព្រះគម្ពីរបកប្រែ NIV
- **Hyesook Lee,** ដែលមានសៀវភៅមួយចំណងជើងថា "តើអ្វីទៅដែលជាការថែទាំផ្នែកខាងវិញ្ញាណ របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ (ក្រុងអេឌីនបឺក: ក្រុមប្រឹក្សាសម្ព័ន្ធគ្រូពេទ្យអន្តរជាតិ: ឯកសារនៃសន្និសីទពួកវិញ្ញូជន ឆ្នាំ ២០០០) ។
- **ភីលីព យ៉ានស៊ី** ដែលនិពន្ធសៀវភៅឈ្មោះ "ព្រះគម្ពីរ ដែលព្រះយេស៊ូអាន" **(Grand Rapids: Zondervan, 1999)** ។
- **សិលី ជូឌីដ និង មៀលល័រ អាឡែន** ដែលនិពន្ធសៀវភៅឈ្មោះ "ព្រះត្រាស់ហៅឲ្យមកថែទាំ" **Downers Grove: Intervasity, 1999)** ។

HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 50–54

God and Money
Part Two—Debt and Savings

Neal YOUNGQUIST

We all struggle at times with decisions about money and possessions. Should we buy or not buy? How can I improve my standard of living? Should I leave the comforts of my job for one with a larger salary though I may not be as happy? Should I go into debt to buy a new motorbike or a house? How can I better manage my money and possessions?

These questions and others often weigh on our hearts and minds. Some people are aware of them more than others, yet our response to these thoughts impacts our daily lives. So how should we manage our money and possessions for the glory of God? After all, God has entrusted them—whether little or much—to us as stewards.[1]

This article attempts to provide some guidance in the practical day-to-day matters of correctly managing money. "God and Money, Part One"[2] addressed our attitudes about money, specifically greed and contentment, as well as teaching on the blessedness of giving. With this as a foundation, Part Two will focus on the contrasting issues of debt and savings.

Debt—Financial Slavery

Proverbs 22:7 states, *the borrower is servant to the lender.* Debt usually demands the borrower to pay back to the lender within a period of time both the principal (the amount borrowed) and an additional payment for interest (a fee for the use of the money borrowed). If the loan conditions are not met, the borrower is

---

[1] 1 Chron 29:14.
[2] Robert Choy, *Honeycomb* vol. 1, no. 2 (October 2000): 47–67.

placed in an increasingly difficult financial situation that can lead to loss of possessions, family, reputation, and well-being.

Realizing the entangling consequences of borrowing, Paul encouraged the Roman church to keep *out of debt and owe no man anything except to love one another.*[3] With this in mind, what should the Christian's attitude be toward debt? In many cultures, borrowing money is an acceptable practice for funding education, purchasing land, a house, a motorbike, or a car. Businesses routinely borrow capital to fund the expansion of operations. So why was Paul so fixed in teaching the church to stay away from debt? Because of the dangers associated in becoming enticed by the attractiveness of "easy money." Remember, it is easy to receive money but often quite difficult to pay it back.

Before entering into debt one should consider the following questions:

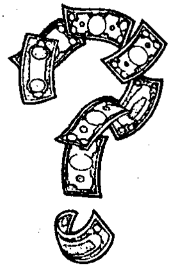

- *Am I borrowing funds for something I need or something that I want?* Placing oneself into debt for nonessential purchases is often a dangerous trap that can lead to dire consequences. Borrowing for investment in an income-producing activity may be appropriate, provided a feasible business plan and strong commitment exists to pay off the loan.
- *Am I committed to paying off the debt as soon as possible?* Good money management principles strongly encourage obtaining financial freedom from debt entanglements as soon as possible. Do not allow yourself to remain in bondage for a long period of time.
- *Are the terms reasonable?* Carefully review the interest rate and payment terms before signing a loan contract. Is the interest rate competitive within the marketplace? Are the terms

---

[3]Rom 13:8.

generally easy to comply with? Can your monthly income support the payment schedule?

- *Can the purchase be postponed until sufficient funds are saved?* Our normal feelings often lead us to act quickly, but waiting has sure rewards. Patience and discipline—especially concerning material possessions—are godly attributes that each of us needs to build within our lives.
- *Am I prepared to deal with the effects of debt on myself and my family?* The stress of financial obligations can have numerous effects such as marriage discord, loss of sleep, worry, and health problems. In addition, the pressure to pay financial burdens can lead one into ruinous temptations such as stealing, cheating, bribery, etc.
- *Do I have the peace of God?* If God's leading is not present do not proceed, rather wait on Him for guidance. The almighty Jehovah God who created the heavens and earth may have other methods to meet your needs. He wants us to trust in Him not in earthly financial resources that will eventually pass away.[4]

In summary, the sound advice is to keep our financial obligations to a minimum. If borrowing is a necessity, understand the consequences and commit to releasing yourself from the weight of debt as quickly as possible. Above all else our desire should be to keep ourselves as free as possible to follow, serve, and obey God according to His will for us.[5] With this as our goal, an anchor of debt is the last thing we need.

Savings—Preparing for the Future

Savings is an often overlooked financial principle. But its importance should not be disregarded. As demonstrated in the

---

[4] 1 John 2:15–17.
[5] 2 Tim 2:4.

following illustrations, savings can be the difference between life and death.

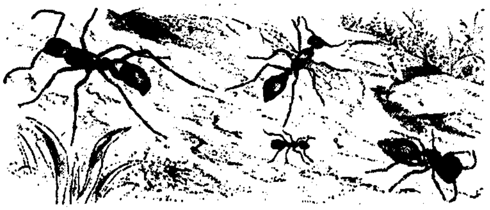

The Bible notes several examples of saving present resources for future use in time of need. One such example is from God's insect world. The common ant is well spoken of in Proverbs 30:24–25 as exceedingly wise because it gathers and stores food during the warm season for use during the cool season when resources are not as plentiful.[6] We can learn much from nature if only we will stop and reflect on God's wondrous creation.

Another demonstration of savings wisdom comes from the life of Joseph in Genesis 41. God revealed to Joseph the details of Pharaoh's dream and its interpretation that foretold seven years of plenty followed by seven years of famine. In response to this prediction of abundance and need, Joseph wisely recommended to Pharaoh a savings plan to adequately prepare for the future. Twenty percent of the crops during the years of plenty were to be saved for use during the years of famine. This storehouse proved to be invaluable as it provided both for Egypt's needs as well as those of the surrounding region—including Joseph's family living in Canaan.

These two examples clearly show the wisdom of savings. As a resource, savings can serve as a bridge to meet insufficiencies during difficult times or for sudden needs that occur without warning. Yet in everything there needs to be a balance. Prosperity can turn our affections away from God and onto our storehouse of riches.

In the parable of the rich fool Jesus warned about the dangers of trusting in wealth.[7] The rich fool relied on his earthly riches stored in corruptible barns rather than trusting in God and his

---

[6]Prov 6:6–8.
[7]Luke 12:13–21.

eternal riches. His life was suddenly snatched away without the opportunity to enjoy the fruits of his labor. By keeping riches solely for himself and not sharing it with others in need, the rich fool lost all he had. Saving is a wise practice as long as we continue to maintain our affections on God. Remember Jesus' insight into the lives of human creation—*where your treasure is, there your heart will be also.*[8]

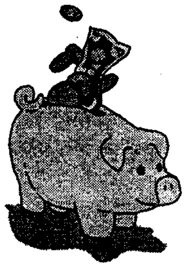

One of the main challenges of practicing saving in Cambodia is the lack of reliable savings vehicles. Several commercial banks in Cambodia offer savings services but require large amounts beyond the ability of most individuals—US$100 or more—to open or maintain an account. Yet this should not be a reason to discourage savings, but rather serve as a goal to save towards. It is never too late to start a habit of regular savings. No matter how small the amount—even one, two, or five hundred riel every day or week—regular savings will amount to much over several years.

Saving at work is another potential option. In an effort to encourage savings, some employers will deduct a portion of wages to set aside in a savings plan for employees. If such a plan is not available at your workplace, perhaps one can be established. Other creative ideas are possible, including group savings with trusted friends or co-workers.

One key to good financial health is a personal savings program. Whether at home, the workplace, or through a reliable commercial bank, a disciplined savings program yields results. Most important, it is a valuable lifeline during times of emergencies or distress. We do not know for certain what the future holds, but at least we can do our best to prepare for it.

---

[8]Luke 12:34.

សំណុំឱកឃ្មុំ ២/២ (មេសា ២០០១): ៥៥-៦៣

នៀល យ៉ាំងគ្វីស

ព្រះ និង ប្រាក់

ភាគទី២:ការជាប់បំណុល និង ការសន្សំ

យើងទាំងអស់គ្នា មានការលំបាកគ្រប់ពេលក្នុងការសម្រេចចិត្ត លើផ្នែកលុយកាក់ និង ទ្រព្យសម្បត្តិ ។ តើយើងគួរទិញ ឬ មិនគួរទិញ? តើខ្ញុំអាចធ្វើឲ្យស្ថានភាពរស់នៅរបស់ខ្ញុំ បានប្រសើរឡើង ដោយរបៀបណា? តើគួរឲ្យខ្ញុំចាកចេញពីកន្លែងធ្វើការ ដែលមានការកក់ក្ដៅទៅធ្វើការនៅកន្លែងថ្មីមួយទៀត ដែលបានប្រាក់ខែច្រើន ទោះបីជាខ្ញុំមិនសប្បាយក៏ដោយឬ? តើខ្ញុំត្រូវជំពាក់បំណុលគេ ដើម្បីទិញម៉ូតូថ្មី ឬ ផ្ទះថ្មីឬ? តើខ្ញុំអាចចាត់ចែងទុកដាក់មើលថែទាំប្រាក់កាស និង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំឲ្យបានប្រសើរឡើង ដោយរបៀបណា?

សំណួរទាំងនេះ និង សំណួរជាច្រើនទៀតកំពុងសង្កត់ធ្ងន់ ក្នុងចិត្ត និង គំនិតរបស់យើង ។ មនុស្សខ្លះដឹងពីបញ្ហានេះច្រើនជាងអ្នកដទៃ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការឆ្លើយតបរបស់យើងចំពោះគំនិតទាំងនេះ មានឥទ្ធិពលលើជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ។ ដូច្នេះតើយើងគួរចាត់ចែងលុយកាក់ និង ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង ដើម្បីថ្វាយសិរីល្អថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយរបៀបណា? ជាពិសេសជាងនេះទៅទៀតនោះ គឺព្រះ

ជាម្ចាស់បានផ្ដល់ឲ្យយើងនូវសម្បត្តិទាំងនោះ ទោះបីតិច ឬ ច្រើនក្ដី នោះយើងត្រូវចេះមើលថែទាំឲ្យបានល្អ ។[១]

ខ្ញុំសរសេរនេះ ដើម្បីព្យាយាមនាំផ្លូវលោកអ្នកឲ្យចេះចាត់ចែងលុយកាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវល្អ ក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់លោកអ្នក ។ "ព្រះ និង ប្រាក់ភាគទី១"[២] បានលើកឡើងពីឥរិយាបថរបស់យើងចំពោះលុយកាក់ជាពិសេសទាក់ទងលើការលោភលន់ និង ការស្កប់ចិត្ត ព្រមទាំងលើកឡើងមកនិយាយអំពីសេចក្ដីបង្រៀន អំពីការទទួលព្រះពរ ដោយសារការថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ ។ ដោយមានមូលដ្ឋានគ្រឹះនេះរួចហើយ ព្រះ និង ប្រាក់ ភាគទីពីរផ្ដោតនូវការយកចិត្តទុកដាក់លើសាច់រឿងផ្ទុយពីនោះ គឺការជាប់បំណុល និង ការសន្សំប្រាក់ ។

ការជាប់បំណុល គឺជាទាសភាពផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ

សុភាសិត ២២:៧ បានចែងថា កូនបំណុលជាទាសកររបស់ម្ចាស់ប្រាក់ ។ បំណុលតាមធម្មតាទាមទារ ឲ្យអ្នកជំពាក់សងមកម្ចាស់បំណុលក្នុងរយៈពេលមួយ គឺសងទាំងការទាំងដើម ។ បើសិនជាមានលក្ខ័ណ្ឌនៃការខ្ចីប្រាក់នោះ មិនបានស្របតាមការព្រមព្រៀងគ្នានោះទេ កូនបំណុលត្រូវទទួលរងនូវការលំបាក ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុកាន់តែខ្លាំងឡើង ដែលជាហេតុបណ្ដាលឲ្យមាន ការបាត់បង់ដល់ទ្រព្យសម្បត្តិ គ្រួសារ កេរ្ដិ៍ឈ្មោះ និង សុខមាលភាព ។

ដោយស្គាល់នូវផលវិបាកផ្សេងនៃការជំពាក់ប្រាក់គេលោក ប៉ូលបានលើកទឹកចិត្តក្រុមជំនុំនៅក្រុងរ៉ូម មិនឲ្យជំពាក់អ្វីនរណាក្រៅពីជំពាក់សេច

---

[១] ១ របាក្សត្រ ២៩:១៤ ។

[២] Robert Choy, *Honeycomb* vol. 1, no. 2 (October 2000): 47–67.

ក្តីស្រឡាញ់ទៅវិញទៅមកនោះឡើយ ។ [៣]ដោយមានគំនិតនេះជាប់នៅជាមួយ តើគ្រីស្ទបរិស័ទគួរមានឥរិយាបថបែបណា ចំពោះការជាប់បំណុលនោះ? នៅក្នុងទំនៀមទម្លាប់វប្បធម៌ជាច្រើនការខ្ចីលុយគឺជាទម្លាប់មួយ ដែលគេអាចទទួលយកបានចំពោះការខ្ចីលុយសម្រាប់យកទៅរៀនសូត្រ(បង់ថ្លៃសិក្សាអប់រំ) ទិញដីធ្លី ទិញផ្ទះ ទិញម៉ូតូ ឬ ក៏ទិញឡាន ។ ក្នុងមុខជំនួញគេតែងខ្ចីប្រាក់ ដើម្បីមកពង្រីករបររកស៊ី ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាលោកប៉ូលបង្រៀនដល់ក្រុមជំនុំ ឲ្យជៀសឲ្យផុតពីការជាប់ជំពាក់បំណុលគេ? ពីព្រោះគ្រោះថ្នាក់ ដែលទាក់ទងក្នុងការខ្ចីលុយនោះ ធ្វើឲ្យមនុស្សជក់ចិត្តនឹងគំនិត "បានទទួលលុយយ៉ាងងាយ" ។ ចូរចងចាំថា ការខ្ចីលុយបានយ៉ាងងាយកន្លងមក លុះដល់ពេលសងវិញពិបាកខ្លាំងណាស់ ។ មុននឹងខ្ចីលុយគេនោះ អ្នកគួរគិតពិចារណានូវសំណួរដូចតទៅនេះគឺ៖

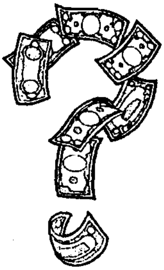

- **តើខ្ញុំខ្ចីលុយនេះ មកទិញអ្វីមួយដែលខ្ញុំត្រូវការ ឬអ្វីមួយដែលខ្ញុំចង់បាន?** ការបណ្តោយខ្លួនឲ្យជាប់បំណុល ដោយសារតែយកមកទិញរបស់ ដែលមិនសំខាន់ចាំបាច់នោះ គឺជារឿយៗ ជាអន្ទាក់មួយដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលនាំឲ្យមានផលវិបាកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ។ ការខ្ចីលុយមក ដើម្បីធ្វើការបណ្តាក់ទុនរកស៊ី ប្រហែលជាអាចសមរម្យបានបើអ្នកមានផែនការច្បាស់លាស់ និង មានការប្តូរផ្តាច់ក្នុងការទូទាត់សងយ៉ាងច្បាស់លាស់នោះ ។

---

(៣) *រ៉ូម ១៣:៨ ។*

- **តើខ្ញុំអាចប្តូរផ្តាច់សងបំណុល ឲ្យបានឆាប់តាមដែលធ្វើបានឬទេ?** គោលការណ៍ នៃការចាត់ចែងលុយកាក់ល្អត្រឹមត្រូវគឺជំរុញលើកទឹកចិត្តយ៉ាងមុតមាំក្នុងការដោះខ្លួនឲ្យរួចពីការជាប់ជំពាក់បំណុលនោះកាន់តែឆាប់កាន់តែល្អ ។ ចូរកុំឲ្យខ្លួនអ្នកជាប់ចំណងរបៀបនេះយូរពេក ។
- **តើរយៈពេលខ្ចីនោះសមហេតុសមផលឬទេ?** ចូរពិនិត្យឡើងវិញ ឲ្យបានល្អិតល្អន់នូវអត្រាការប្រាក់ និង រយៈពេលដែលត្រូវសងមុនពេលចុះហត្ថលេខា លើកិច្ចសន្យាកុងត្រាខ្ចីប្រាក់នោះ ។ តើអត្រាការប្រាក់នោះមានការប្រជែងគ្នានៅក្នុងទីផ្សារឬទេ? តើអណត្តិនៃការខ្ចីប្រាក់នោះជាទូទៅងាយស្រួលឲ្យអ្នកធ្វើតាមឬទេ? តើចំណូលប្រចាំខែរបស់អ្នកអាចចេញសងថ្លៃជំពាក់នោះស្របតាមពេលកំណត់ឬទេ?
- **តើការទិញនេះអាចផ្អាកសិន រហូតដល់សន្សំលុយគ្រប់សិនបានឬទេ?** អារម្មណ៍ជាទូទៅរបស់យើង តែងតែទាញឲ្យយើងធ្វើអ្វីលឿន ភ្លាមៗ ប៉ុន្តែការរង់ចាំនោះ ប្រាកដជាមានរង្វាន់ល្អជាក់ជាមិនខាន ។ ការអត់ធ្មត់ និង ដាក់កម្រិតខ្លួនឯង ជាពិសេសទាក់ទងទៅនឹងការទិញសម្ភារៈ ធ្វើជាទ្រព្យសម្បត្តិ ការអត់ទ្រាំនេះឯង ជាលក្ខណៈនៃនិស្ស័យ ដែលល្អប្រពៃ ដែលយើងប្រុសស្រី ត្រូវបង្កើតឲ្យមាននៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង ។
- **តើខ្ញុំប្រុងប្រៀប ដើម្បីដោះស្រាយជាមួយឥទ្ធិពលប៉ះពាល់ដល់ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ និង គ្រួសាររបស់ខ្ញុំហើយឬនៅ?** ភាពតានតឹង នៃកាតព្វកិច្ច ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុអាចមានឥទ្ធិពលយ៉ាងច្រើន ដូចជាការមិនចុះសំរុងគ្នា នៅក្នុងគ្រួសារ ដេកមិនលក់ ព្រួយចិត្ត និងមានបញ្ហាសុខភាព ។ លើសពីនេះទៅទៀតសម្ពាធធ្ងន់ ដែលកើតឡើងពីបន្ទុកធ្ងន់ផ្នែកថវិកា អាចនាំឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្បួងជាច្រើន ដូចជាការលួចកឹបកេង បន្លំស៊ីសំណូក ជាដើម ។ល។

- **តើខ្ញុំមានសេចក្តីសុខសាន្ត របស់ព្រះជាម្ចាស់ឬទេ?** បើសិនជាការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមានទេ នោះចូរកុំទាន់ធ្វើ ជាការប្រសើរគួររង់ចាំឲ្យព្រះអង្គនាំផ្លូវវិញ ។ ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ជាព្រះដែលប្រកបដោយឫទ្ធិចេស្តា ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដី ព្រះអង្គអាចមានវិធីសាស្រ្តផ្សេងពីនេះ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ដល់សេចក្តីត្រូវការរបស់អ្នក ។ ព្រះអង្គចង់ឲ្យយើងទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គ មិនត្រូវឲ្យយើងទុកចិត្ត និង ធនធានហិរញ្ញវត្ថុនៅលើផែនដីនេះឡើយ ដែលនឹងត្រូវរលាយបាត់ ទៅនៅថ្ងៃណាមួយនោះ[៤] ។

និយាយឲ្យខ្លី ខ្ញុំសូមផ្តល់យោបល់ដ៏ត្រឹមត្រូវមួយដល់អ្នកថា បើចាំបាច់ត្រូវខ្ចីប្រាក់គេ សូមកុំខ្ចីច្រើនពេកក្រែងលោសងគេវិញមិនរួច ។ បើសិនការខ្ចីនោះវាចាំបាច់នោះ ចូរឲ្យយល់ពីផលវិបាក និង ការប្តូរផ្តាច់ក្នុងការទូទាត់សងបំណុលនោះវិញឲ្យបានឆាប់ តាមដែលអាចធ្វើបាន ។ ហើយលើសពីនេះទៅទៀត បំណងចិត្តរបស់យើងត្រូវតែខំដោះខ្លួនយើងឲ្យរួចពីការជាប់ជំពាក់ ដែលជាបន្ទុកនៅក្នុងចិត្ត ប្រយោជន៍ឲ្យយើងអាចដើរតាមបំរើ និងស្តាប់បង្គាប់ ដល់ព្រះស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គសម្រាប់យើងរាល់គ្នា[៥] ។ នេះជាគោលដៅរបស់យើង ជាបង្គោលយុថ្កានៃបំណុលគឺជាកិច្ចការចុងក្រោយ ដែលយើងត្រូវការ ។

---

[៤] ១ យ៉ូហាន ២:១៥-១៧ ។

[៥] ២ ធីម៉ូថេ ២:៤ ។

ការសន្សំ គឺជាការត្រៀមទុកបម្រុងសំរាប់ថ្ងៃអនាគត

ការសន្សំជារឿយៗ តែងតែត្រូវមើលរំលងនៃគោលការណ៍ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ។ ប៉ុន្តែភាពសំខាន់របស់ការសន្សំនេះ មិនត្រូវខ្ជីខ្ជាឡើយ ។ ដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងការគូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោមនេះ ការសន្សំអាចបង្ហាញឲ្យឃើញពីភាពប្លែកគ្នា រវាងជីវិត និង សេចក្តីស្លាប់ ។

ព្រះគម្ពីរបានចែងពីគំរូ ជាច្រើននៃការសន្សំធនធាន ពេលបច្ចុប្បន្ន

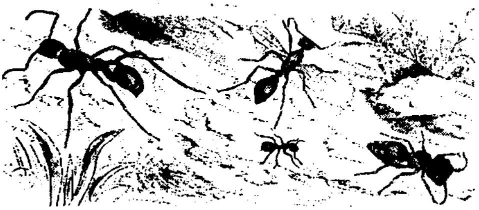

សម្រាប់ប្រើនៅថ្ងៃអនាគត ក្នុងពេលដែលខ្វះខាត ។ គំរូបែបនេះ យើងឃើញនៅក្នុងសត្វល្អិត មួយប្រភេទដែលព្រះបង្កើតមក ។ សត្វស្រមោច ដូចមានចែងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង សុភាសិត ៣០:២៤-២៥ គឺជាសត្វដែលវៃឆ្លាតបំផុត ពីព្រោះវាប្រមូលអាហារស្តុកទុកនៅរដូវក្តៅ ដើម្បីត្រៀមទុកប្រើនៅរដូវវស្សា នៅពេលធនធានខ្សត់ខ្សោយ មិនសូវសម្បូណ៍[៦] ។ យើងអាចរៀនបានច្រើនពីធម្មជាតិ បើសិនជាយើងគ្រាន់តែឈប់មួយភ្លែត ហើយនិងសញ្ជឹងគិតពីស្នាព្រះហស្តដ៏ល្អអស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

ការបង្ហាញមួយផ្សេងទៀត ឲ្យឃើញប្រាជ្ញាក្នុងការការសន្សំបានមកពីគំរូនៃជីវិតរស់នៅរបស់យ៉ូសែប នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ(កំណើតពិភពលោក) ៤១ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញឲ្យយ៉ូសែបនូវការកាត់ស្រាយសប្តិ

---

[៦] *សុភាសិត ៦:៦-៨ ។*

ដ៏ពិស្ដារ របស់ស្ដេចផារ៉ោន និង ការបកស្រាយនោះបានប្រាប់ឲ្យបានដឹងមុនពីរយៈពេល៧ ឆ្នាំ ជាឆ្នាំសម្បូណ៌ហើយនិង៧ ឆ្នាំក្រោយមកគឺជាឆ្នាំនៃគ្រោះទុរភិក្ស ។ នៅក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងទំនាយនៃភាពសម្បូណ៌ភោគផល និងភាពខ្វះខាតនេះ យ៉ូសែបបានទូលថ្វាយនូវការផ្ដល់គំនិតដ៏វៃឆ្លាតដល់ស្ដេចផារ៉ោន នូវគម្រោងការសន្សំឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ល្មមសម្រាប់ប្រើនៅថ្ងៃអនាគត ។ ២០%នៃភោគផលនៅក្នុងឆ្នាំ ដែលសម្បូណ៌ត្រូវសន្សំទុក ដើម្បីប្រើនៅក្នុងឆ្នាំដែលខ្វះខាតស្បៀង ។ ជង្រុកស្ដុកទុកស្បៀងអាហារ បានបង្ហាញឲ្យឃើញថាមានស្បៀងអាចផ្គត់ផ្គង់នូវសេចក្ដីត្រូវការរបស់ប្រទេសអេស៊ីព ព្រមទាំងប្រទេសជិតខាងនៅក្នុងតំបន់នោះផងដែរ គឺរួមទាំងគ្រួសាររបស់យ៉ូសែប ដែលរស់នៅឯស្រុកកាណានផង ។

គំរូទាំងពីរនេះ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវប្រាជ្ញានៃការសន្សំ ។ ការសន្សំទុកគឺជាធនធានមួយ ដែលអាចជួយចម្លងនូវភាពខ្វះខាត នៅក្នុងអំឡុងពេលដ៏លំបាក ឬ សម្រាប់ប្រើដោះស្រាយនូវសេចក្ដីត្រូវការ ជាបន្ទាន់មួយ ដែលកើតឡើង ដោយមិនបានឲ្យដឹងជាមុន ។ តែទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ត្រូវមានតុល្យភាព ។ ភាពសម្បូណ៌សប្បាយអាចប្រែក្លាយឲ្យយើងឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ និង នាំឲ្យយើងបែរទៅរក ការយកចិត្តទុកដាក់លើឃ្លាំងមត៌ក ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងនោះ ។

នៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូច ពីអ្នកមានដ៏ល្ងីល្ងើម្នាក់ ដែលព្រះយេស៊ូបានព្រមានចំពោះគ្រោះថ្នាក់នៃការទុកចិត្តដល់ទ្រព្យសម្បត្តិ[៧] ។ អ្នកមានដ៏ល្ងីល្ងើម្នាក់ទុកចិត្ត លើទ្រព្យសម្បត្តិ

---

[៧] លូកា ១២:១៣-២១ ។

ដែលកណ្ដៀរកោរកណ្ដុរកាត់បាននោះ តែមិនបានទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ និង ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះអង្គនោះឡើយ ។ ជីវិតរបស់គាត់ស្រាប់តែត្រូវឆក់យកទៅបាត់មួយរំពេច ដោយគ្មានឱកាស នឹងសប្បាយរីករាយនូវអ្វីដែលជាផលផ្លែនៃការ ខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់នោះឡើយ ។ ដោយសារតែគាត់ខំសន្សំទុកសំរាប់តែខ្លួនមិនដែលចេះបែងចែករំលែកដល់អ្នកដទៃ ដែលកំពុងក្រក្រីឡើយ អ្នកមានម្នាក់នោះត្រូវបាត់បង់គ្មានសល់អ្វីបន្តិចសោះឡើយ ។ ការសន្សំ គឺជាទម្លាប់មួយដ៏មានប្រាជ្ញា ដរាបណាយើងនៅតែបន្តស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ចូរនឹកចាំពីសេចក្ដីបំផុសនៅក្នុងគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលព្រះអង្គបានបញ្ជាក់ពីជីវិតរស់នៅរបស់មនុស្ស គឺថាសម្បត្តិទ្រព្យរបស់ឯងនៅឯណា នោះចិត្តឯងនៅឯណោះដែរ[៨] ។

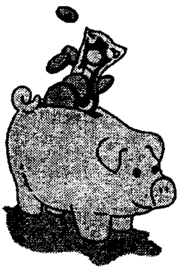

បញ្ហាសំខាន់មួយ នៅក្នុងការសន្សំប្រាក់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជានោះ គឺខ្វះប្រព័ន្ធសន្សំប្រាក់ ដែលជាទីគួរឲ្យទុកចិត្តបាន ។ ធនាគារពាណិជ្ជកម្មភាគច្រើន នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា បានផ្ដល់សេវាកម្មសន្សំប្រាក់ ប៉ុន្តែតម្រូវឲ្យតម្កល់ទុកពី ១០០ ដុល្លារ ឬ លើសពីនេះទៅទៀត ដើម្បីអាចបើកគណនីសន្សំ ឬ អាចរក្សាគណនីសន្សំនោះបាន ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការនេះ មិនមែន ជាហេតុផល ដែលបង្អាក់ដំណើរការមិនឲ្យយើងសន្សំប្រាក់នោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាពីគោលដៅ ដែលយើងត្រូវសន្សំកុំឲ្យភ្លេចឡើយ ។ បើអ្នកចង់ចាប់ផ្ដើមទម្លាប់នៃការសន្សំប្រាក់នោះ វាមិនទាន់យឺតពេលនៅឡើយទេ ។ មិនថាឡើយចំនួននោះតិចតួចប៉ុណ្ណានោះឡើយ ។ ទោះបីមួយរយ ពីររយ

---

[៨] លូកា ១២:៣៤ ។

ឬប្រាំរយរៀល ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ឬ ជារៀងរាល់សប្ដាហ៍ គឺថាការសន្សំយ៉ាងទៀងទាត់នឹងអាចកើនឡើងច្រើន អស់រយៈពេលយូរឆ្នាំទៅ ។

ការសន្សំលុយនៅកន្លែងធ្វើការ គឺជាជំរើសមួយដ៏ប្រពៃអស្ចារ្យ ។ នៅក្នុងកិច្ចខំប្រឹងប្រែង ដើម្បីជំរុញឲ្យមានការសន្សំប្រាក់ និយោជកខ្លះនឹងកាត់ប្រាក់ខែមួយចំនួន ដើម្បីសន្សំទុកឲ្យនិយោជិក ។ បើនៅក្នុងកន្លែងធ្វើការរបស់អ្នក មិនមានប្រព័ន្ធសន្សំបែបនោះទេ ប្រហែលជាគេអាចបង្កើតប្រព័ន្ធនោះឡើងបាន ។ គំនិតច្នៃប្រឌិតផ្សេងទៀតអាចធ្វើបានរួមទាំងការរួមគ្នាសន្សំជាក្រុម ជាមួយមិត្តភក្តិ ដែលទុកចិត្តបាន ឬជាមួយអ្នកធ្វើការជាមួយគ្នា ។

គន្លឹះដ៏ល្អ ក្នុងការសន្សំប្រាក់ដ៏ប្រសើរនោះ គឺកម្មវិធីសន្សំប្រាក់ផ្ទាល់ខ្លួន ។ ទោះបីជានៅផ្ទះក្ដី នៅកន្លែងធ្វើការ ឬ ផ្ញើនៅធនាគារ ដែលអាចទុកចិត្តបាន កម្មវិធីសន្សំប្រាក់ ដែលមានច្បាប់គ្រប់គ្រងល្អ នាំឲ្យហុចលទ្ធផលល្អប្រសើរ ។ សំខាន់បំផុតនោះ គឺមានតម្លៃដ៏យូរលង់ ក្នុងពេលត្រូវការជាបន្ទាន់ ឬ ពេលមានវិបត្តិ ។ យើងមិនដឹងថាថ្ងៃអនាគតនោះ នឹងទៅជាយ៉ាងណា ប៉ុន្តែយ៉ាងហោចណាស់យើងអាចខំប្រឹងឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពរបស់យើង ដើម្បីត្រៀមសម្រាប់ការនោះ ។

HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 64–76

The Key to Joy

Russell H. BOWERS, Jr.

Who does not enjoy joy? If offered the choice of joy or grief, delight or disgust, enjoyment or ennui, we automatically opt for the former. The question is not, "Do we *want* joy?" but rather "How do we *find* it?"

Joy is often said to be the theme of Paul's letter to the Philippians.[1] Certainly the vocabulary of this emotion peppers the epistle.[2] But perhaps a more central theme—and one more helpful to its readers than a general rhapsody on joy—is an explanation of how to find it. What we need is not someone's parading how elated he is, but his explanation of how he got that way and how we can follow. Philippians does that—it shares the key to joy. The key is selflessness.

That selflessness should be the key to joy sounds like folly to many. Standard wisdom advises to look out for Number One; to acquire wealth and title; to make our "self" our god and yield to no one. Joy comes, many would argue, by exalting and pampering ourselves—by self*ish*ness not self*less*ness. But Philippians teaches the contrary.

---

[1]"Of all the themes that can be detected in Philippians, joy is the most obvious." Gerald F. Hawthorne, *Philippians—Word Biblical Themes* (Waco: Word Books, 1987), 107. See also Dwight Pentecost's *The Joy of Living—A Study of Philippians* and Chuck Swindoll's *Laugh Again*.

[2]See "joy" and "rejoice" in 1:4, 18*bis*, 25, 26; 2:2, 17, 18, 29; 3:1; 4:1, 4*bis*, 10.

Background

Philippians was written to a church founded during Paul's second missionary journey. Even at this early stage of the relations between the apostle and Philippi, the ideas of selflessness and its resulting joy may be discovered. The journey itself was prompted by selfless concern for others—"Let us go back and visit the brothers in all the towns where we preached the word of the Lord and see how they are doing."[3] Paul evangelized the city not for his own benefit but because its people called for help.[4] When the apostles were beaten and imprisoned, rather than lament their own misfortune they sang praise to God, and when freed by the earthquake restrained their jailer from suicide rather than running for personal freedom.[5] Paul's work in Philippi was rooted in selflessness.

But rather than dwell on the historic account in Acts, this article will consider how this theme develops in the letter itself. We will survey its text under the following headings:

1. Selflessness should be practiced despite adversity, 1:1–30
2. Selflessness is the key to success, 2:1–30
3. Selflessness means looking beyond ourselves, 3:1–11
4. Selflessness means working for the future rather than indulgence in the present, 3:12–4:1
5. Selflessness is expressed in practical ways, 4:2–23

Selflessness Should be Practiced Despite Adversity, 1:1–30

Altruism may be in order when things are going smoothly for us. But when times are hard we need to circle the wagons, forget about others, and look out for ourselves. Or so many would say. But not the Apostle Paul.

He opens the letter by referring to himself as a slave—not exactly a title of overweening self-importance. In verses 3–11 Paul

---

[3]Acts 15:36.

[4]Acts 16:9.

[5]Acts 16:23–25, 27–28.

shows how he thinks of others before himself. His kind of active, practical concern for others—not passive Buddhist "no-self"—is the true antithesis of selfishness. Paul gives thanks for them (3). He is glad for their partnership in the gospel (4–5). Why? Not because of any benefit *he* will receive, but because of the credit that will accrue to *them* (see 4:17). The apostle who has accomplished and suffered much for Christ does not rehearse his own exploits but celebrates what *they* have done. They occupy a prominent place in his heart (7–8). He prays for their perfection (9–11).

Not only is he concerned more for others than for himself, Paul cares more about the progress of the gospel than his own comfort (12–14). With one small phrase—"what has happened to me"—he dismisses all the *hubris* and injustice he suffered in Acts 21–28. How contrary to some missionary letters today, which focus on the missionary and the hardships of service far from home! Paul is glad that *unbelievers* hear the gospel (13); he is glad that *believers* are emboldened to take on ministry (14), even if it takes his own mistreatment to spark these advances.

Paul would rather that people know Christ than that they know him (15–18a). He cannot tolerate the preaching of a false gospel (see Gal 1:6–9), because skewed *content* will keep people lost and detract from the glory that should go to Christ. But skewed *motives*—such as ill-will against himself—concern him less so long as Christ is preached. This is the attitude of a selfless, godly Christian worker, reminiscent of that of John the Baptist.[6] How much more could be done in Christian ministry if all its ministers rejected the drive to promote themselves and recalled that they were "jars of clay . . . only servants, through whom [others] came to believe."[7]

---

[6]John 3:30—"He must become greater; I must become less."

[7]2 Cor 4:7; 1 Cor 3:5. Elsewhere Paul warned of church leaders who would "distort the truth in order to draw away disciples after them" (Acts 20:30). See, by contrast, the attitude of Diotrephes in 3 John 9–10.

Finally, the apostle was willing to forego ease so that others could grow (verses 18b–25). His overriding desire is not for personal gain or comfort, but for Christ's glory (21). He knows that dying would mean gain by releasing him from "this mortal coil" for the glories of heaven. But at the same time he knows that continued ministry on earth would prove more encouraging to younger Christians, and so stands convinced that God will allow him to stay with them. It would mark a major advance in the faith of many Christians were they able to honestly affirm, "I would prefer heaven and Christ to continued life on earth." But Paul has surpassed that stage to the point where he can say, "Though heaven is better for me, my staying here on earth is better for you. Therefore I trust God will keep me here for now."

So in the opening verses of this chapter we hear of Paul's joy and begin to see how this joy sprang from his selflessness. He practiced that selflessness even when times were hard. Then in verses 27–30 he beckoned his readers to a similar lifestyle.

First he urged them to live selflessly in their *character* by conducting themselves "in a manner worthy of the gospel of Christ" (27). When we fall into greed, lust, or laziness, it is because we are thinking of ourselves, not of Christ, others, or our responsibilities. Second he urged them to live selflessly in their *unity* by standing firm "in one spirit" and contending "as one man" (27). When we promote division and a party spirit it is because we value our own status above that of Christ or his whole church. Third he urged them to live selflessly in their *boldness in the face of suffering*. When we cower in the face of opposition or capitulate to it, it is because we are thinking of our own immediate comfort rather than the truth of God. If we will do these three,. we will share the apostle's joy as we practice selflessness despite adversity.

Selflessness is the Key to Success, 2:1–30

Five centuries ago Columbus defied conventional logic and sailed *west* in an attempt to reach the Far East. Because Columbus's cosmology envisioned a spherical rather than a flat

earth, his plan made sense. Had the Americas not intervened, it would have succeeded.

Counterintuitive visions of reality frequently reward those willing to step back from immediate sensory input to contemplate the larger picture. These more comprehensive visions often end up more truly grasping reality, whether they entail a spherical rather than a flat earth, Einsteinian rather than Newtownian physics, or selflessness rather than selfishness as the key to joy.

Certainly *immediate and unreflective* perception suggests that the way for any self to achieve success and the joy it brings is for that self to seek without apology or deviation its own recognition, advancement, prosperity, and security. What happens to others is at best of secondary importance. But those willing to step back from immediate and popular perception and envision a more comprehensive view of reality—one that includes biblical input—find the opposite approach truer. The way to succeed is to put others first.

Philippians 2 teaches this truth by first introducing the theme of selflessness (negatively stated) or putting others first (positively stated) in verses 1–4 (particularly 3–4). The middle section of verses 12–18 explicates the theme by urging obedience (rather than self will) and the rejection of complaining (about wrongs committed against the self) and arguing (for one's own way). Paul's own example of joy stemming from his being poured out for others concludes this small section. The remainder of the chapter consists of three counterintuitive paths to success illustrated in the lives of three individuals.

The first of these individuals is Christ, and the unexpected aspect of selflessness Paul highlights in his life is that *a selfless person goes down so that in time God can lift him up.*

The Bibles of many theologians naturally open to Philippians 2:5–9, as they seek to understand the *kenōsis* or emptying of Christ whereby he "made himself nothing" (v. 7). But this ancient hymn (6–11) was cited by Paul *not* to spark abstract theological speculation, but to provide a practical pattern for all Christians to follow. Our attitude, says the apostle, should be that of Christ.

Simply stated, Christ started in the highest possible position ("equality with God")[8] and descended to the lowest ("death on a cross"). He did not attempt to retain his lofty status, but let it go to become a servant for our good. We, says Paul, should do the same. The result of Christ's willingness to humble himself to the depths was that God exalted him to the heights. That selflessness should be the key to success and joy seems so counterintuitive, but Christ proves it true. A *selfless person goes down so that in time God can lift him up.* Or, as Christ himself taught, "[W]hoever exalts himself will be humbled, and whoever humbles himself will be exalted."[9]

The second individual is Timothy, whose life shows that *a selfless person takes the number two spot so that in time he can enjoy the number one spot.* Timothy assumed the number two spot in his relationship with the Philippians—he did not look out for his own interests, as everyone else was doing (20–21). He assumed second place in his relationship with Paul—he served as a son with his father (22). The result was that Timothy would be the one sent on this important mission to Philippi (19, 23). By serving willingly and genuinely as number two, Timothy became the number one man in Paul's eyes (20, "I have no one else like him"). Too many "leaders" throughout church history have insisted that *their* names and agendas be promoted above all else.

The third individual is Epaphroditus. In him we learn that *a selfless person feels others' pain so that in time others will greet him with joy.* Often when people become sick they become self-absorbed. They want others to defer to and serve them because, after all, they do not feel well. If the attention they receive falls below their expectation, such people may grow angry and resentful. But notice the selflessness of this man. First, he had

---

[8]This accurately translates the phrase ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων. Μορφῆ denotes an outward manifestation that accurately reflects something's inner essence, in contrast to σχῆμα, which refers to an outward appearance that may only be temporary. This is therefore a strong statement for the deity of Christ.

[9]Matt 23:12; Lk 14:11; 18:14.

nearly worn himself out in serving Paul. Second, when he became sick to the point of death, he became distressed because of the grief that *others* would experience over his illness. Here was a selfless man who felt others' pain—"I've been sick, and I'm so sorry for *your* sake!" The result was that Paul commanded the Philippians to "[w]elcome him in the Lord with great joy" (29). Thus by precept and by examples Philippians 2 teaches that the key to success in God's sight—and the joy which results—is selfless exertion for the good of others.

Selflessness Means Looking Beyond Ourselves, 3:1–11

American author Nathaniel Hawthorne penned the short story "The Great Stone Face," in which a young boy spends his life contemplating a rock formation resembling a noble, kindly man's face, high in the neighboring mountain cliffs. A local legend predicts that someday a real man will appear whose visage and character mirror that lofty image. The lad is disappointed as various candidates fail to fulfill the prophecy. Then, one day the community recognizes that Ernest, who has now matured into a wise, kindly leader, bears the image of The Great Stone Face. Hawthorne thus confirms what psychology teaches—we become what we behold.

If that is true, then it would be wise for Christians to look at Christ rather than themselves. There are three ways we can do that.

First, we may fix our eyes on Christ by *rejoicing in the Lord* (3:1). This is God's general will for us.[10] It is the believing course of action even when life is not going well.[11] A self-centered person constantly contemplates himself—his well-being, his status, his recognition. A selfless person looks beyond himself and his immediate circumstances to Christ, and so by faith rejoices in the Lord.

---

[10]E.g., Ps 100 and 1 Thess 5:16–18.

[11]E.g., Hab 3:16–18.

Second, we may fix our eyes on Christ by *rejecting those who rejoice in themselves* (3:2–3). The NIV unfortunately misses the threefold repetition of "Watch out!" in 3:2.[12] Those against whom the apostle thus so vigorously warns are religious people who stress circumcision rather than Christ—what *they* have done rather than what *God* has done for them. They rejoice in themselves. This is a serious error. Those who practice it are "dogs,"[13] "men who do evil," "mutilators of the flesh." The Bible focuses on Christ—"the testimony of Jesus is the spirit of prophecy"—and so must we. We dare not focus on ourselves. No wonder Paul says, "Rejoice in the Lord! And watch out for those who rejoice in themselves!"

Third, we should fix our eyes on Christ and *forget our own attainments* (3:4–11). There is nothing wrong with achievement, be it religious, moral, academic, social, or whatever. But there is a great deal wrong with confidence or boastful pride in achievement. Paul had achieved much of what was possible in the Judaism of his day (3:4–6). But was he confident in or proud of it? What did he consider these human credentials? They were loss; they were

---

[12]*Βλέπετε* τοὺς κύνας, *βλέπετε* τοὺς κακοὺς ἐργάτας, *βλέπετε* τὴν κατατομήν. This is a figure of speech called "anaphora," which repeats the same word at the beginning of successive clauses for emphasis.

[13]Among the Jews in biblical times the dog was "the most despicable, insolent and miserable of creatures" [*TDNT*, s.v. κύων, κυνάριον]. It was a semi-wild scavenger fulfilling the function of the hyena, living on refuse. For Jezebel to be eaten by dogs was particularly humiliating for her. When David called himself a dead dog he was making himself as low as he could go. When Proverbs compares a fool returning to his folly to a dog returning to his vomit, Solomon is indicating just how base a fool can be. Pet owners often think of dogs as cute, cuddly, and friendly—and they can be. But in biblical times to call a person a dog was about as uncomplimentary as one could be. So it is not surprising that at the end of the Bible we find that outside the New Jerusalem are the dogs. That is what Paul thinks of these people.

rubbish.[14] A self-centered person fondles and rehearses his pedigree and successes. The selfless Christian prefers to gaze at Christ.

Again, the reason to turn attention away from oneself is not because human success is pointless, but because what one gains in Christ is far greater. Paul anticipated at least these: 1) gain Christ, 2) be found in Christ, 3) have the righteousness found in Christ, 4) know Christ, the power of his resurrection, and the fellowship of sharing in his sufferings, 5) become like Christ, and 6) attain to the resurrection from the dead.[15] ***Selflessness means looking beyond ourselves*** to Jesus Christ, in whom we find so much more. The result of such a selfless gaze is fruitfulness and joy.

Selflessness Means Working for the Future Rather than Indulgence in the Present, 3:12–4:1

Selfishness is often short-sighted, mortgaging the future for immediate gratification. Tomorrow is uncertain; what we have is now. Therefore *carpe diem, quam minimum credula postero*; "let us eat and drink, for tomorrow we die." By contrast, the opposite mindset entails sacrificing present gratification to build for the future. Paul urges Christians to live for the future, not the

---

[14]Σκύβαλον means "dung, muck, excrement, fodder or food that has gone bad, etc." It is used to denote pitiful and horrible remains, such as a corpse half-eaten by fish [see *TDNT*, s.v. σκύβαλον]. Paul is thus very forceful in his devaluation of his own credentials in comparison with Christ. J. I. Packer trenchantly observes, "When Paul says he counts the things he lost 'dung', he means not merely that he does not think of them as having any value, but also that he does not live with them constantly in his mind: what normal person spends his time nostalgically dreaming of manure?" [*Knowing God*, 21.]

[15]This phrase does not mean Paul doubts either that there will be a resurrection or that he will share in it. Rather, he hopes by fixing his gaze on Christ to be empowered to live the resurrection life of Christ here on earth—to experience in his daily life what it means to have been raised with Christ.

past (3:12–16), and to live for the future, not the *present* (3:17–21). This is how we should stand firm (4:1).

First, we live for the future, not the *past* (3:12–16). In our mind's eye our greatest achievements should always lie ahead. By the time Paul wrote this letter he had already accomplished much in the Lord's work—founding churches, writing Scripture, healing the sick, confronting heresy, exorcising demons, training successors. Many people with this kind of résumé might think it time to retire and bask in their victories. But Paul has spelled out his life's goals (8b–11), and despite all he has done he has neither obtained his goals nor been made perfect (12). So one thing he does—forget the past and strain toward the future. And he calls on all who are mature to do the same.

How often God's people have failed to focus on the future and lived in the past. Lot had lived comfortably in Sodom, but God had new plans for him and the city. He had to be dragged by angels kicking and screaming from his comfortable past into the future.[16] Israel in the wilderness wanted to return to slavery in Egypt rather than inherit the new Promised Land.[17] The church prior to Acts 15 was in danger of turning back to the Law.[18]

In the same way, individuals and churches today sometimes loll in the past rather than march into the future. That is the easier path. The past is familiar—therefore comfortable and "safe." We can rehearse our successes and fear no more failures. But the past is dead and cannot change; life is in the future. Why seek the living among the dead? Of course, such a future orientation does not mean we discard the lessons already learned (16).

Second, we live for the future, not the *present* (17–21). Many live for the moment—even professing Christians. But to do so is to live as the enemy of Christ's cross. The gods of these persons are their stomachs, that is, their *present appetites*. Their

---

[16]Gen 19:12–20, 26.

[17]Num 11:5f, 18–20; 14:1–4; Acts 7:39.

[18]This was also the problem addressed in Galatians and Hebrews.

minds are on present, earthly things. By contrast, true disciples live in the present with eyes on the future. Our citizenship is in heaven; we wait for a savior from there; our present body and its appetites is not what will last. We reject the course of Esau, who discarded his future inheritance rights for a single meal in the present.[19] Rather, as Moses we choose to be mistreated with the people of God rather than enjoy the pleasures of sin for a short time, because we look ahead to the reward.[20] As Christ we eye the joy set before us and endure any present pain.[21] Selflessness includes deferring present pleasures and focusing on our eternal future.

Selflessness is Expressed in Practical Ways, 4:2–23

To this point the exposition of selflessness has been somewhat theoretical. Beginning with 4:2 the letter outlines some practical ways a selfless mind expresses itself.

First, *selflessness means willingness to work with others* (2–3). Good workers can sometimes divide over selfish issues. Both Euodia and Syntyche had "contended at [Paul's] side in the cause of the gospel." Now with warmth and evenhandedness[22] Paul urges agreement and cooperation between the two. There are, of course, biblical grounds for separation from other professing Christians—godless doctrine[23] and godless conduct.[24] But personality differences, slight wrongs that have been suffered,[25] slowness in advancing in Christian maturity,[26] and membership in a

[19]Gen 25:29–34; Heb 12:16.

[20]Heb 11:24–26.

[21]Heb 12:2.

[22]Using the same verb with each: "I plead with Euodia and I plead with Syntyche [Εὐοδίαν παρακαλῶ καὶ Συντύχην παρακαλῶ]."

[23]E.g., 2 John 7–11; Rom 16:17–18.

[24]E.g., 2 Thess 3:6; 1 Cor 5:9–11.

[25]Col 3:12–13.

[26]Mark 8:1–21.

different clique or denomination[27] are not among these. When animosity rises for wrong reasons, outside help is sometimes advisable to effect reconciliation (3).

Second, *selflessness is expressed through focusing on the Lord* (4–7). Paul revisits the theme of 3:1–3. Focus on the Lord means we will rejoice in him regardless of our circumstances (4). It means we will practice "gentleness," or, better, "restraint"[28] toward others, because we know that the Lord who sees and will someday right all wrongs is near (5).[29] Further, we will confidently pray rather than worry (6–7).

Third, *selflessness is expressed through holy thinking and living* (8–9). We will think holy thoughts (8) and live holy lives (9) rather than selfishly indulge in the immediate, temporary pleasures of sin.

Fourth, *selflessness is expressed through contentment* (10–14). The self-centered person constantly craves more. The selfless, with Paul, has "learned to be content whatever the circumstances."[30] Instructively, the apostle knew how to "have plenty" as well as how to "be in need." Poverty is not in itself a virtue, as monks and their kin have supposed throughout the centuries. Boastful poverty is but a subtle way of taking pride in oneself.

Fifth, *selflessness is expressed through giving and receiving* (15–20). The Philippians' giving was obviously selfless,

---

[27]Mark 9:38–41; 1 Cor 1:10–13.

[28]The word ἐπιεικής and cognates "was used for a considerate, thoughtful attitude in legal relationships which was prepared to mitigate the rigours of justice, with its laws and claims, in contrast to the attitude which demands that rights, including one's own, should be upheld at all costs" [*NIDNTT*, 2:256–59, s.v. "Humility, Meekness"]. Its connection with the idea of selflessness should therefore be clear.

[29]Cp. James 5:1–9; 1 Cor 6:1–8.

[30]The NT speaks frequently of contentment despite poverty, e.g., Heb 10:32–34; 13:5; Luke 3:14; 9:58; 1 Tim 6:5–8. Nowhere does it urge believers to name and claim wealth as their right.

but so was Paul's humbling himself to graciously receive, and to be glad for the good that would be credited to his donors' account.

Conclusion

So ends one of the most uplifting New Testament epistles. Paul's gratitude and joy are evident throughout, and stem from his conscious decision not to focus his eyes or the eyes of others on himself. Rather he looks to the Lord and rejoices in him, and then considers others and how he may serve them. His selflessness proved the key to his joy, and he invites us to follow in his path.

សំណុំឯកសារ ២/២ (មេសា ២០០១): ៧៧-១០០

គន្លឹះនៃអំណរ

លោក រ៉ាស់សែល បាវើស៍

តើនរណាដែលមិនមានអំណរ ? បើសិនគេឲ្យយើងជ្រើសរើស នូវអំណរ ឬ ទុក្ខសោក សេចក្ដីរីករាយ ឬ សេចក្ដីខ្ពើមរអើម មានចិត្តស្រស់ថ្លា ឬ មានការធុញថប់ យើងប្រាកដជាជ្រើសរើសយកអំណរដោយស្វ័យប្រវត្តិ ។ បញ្ហានោះមិនស្ថិតនៅលើសំណួរ "តើយើងចង់បានអំណរឬទេ ?" ប៉ុន្តែវាស្ថិតលើសំណួរ "តើយើងរកអំណរនោះ ដោយរបៀបណា ?"

អំណរជារឿយៗ គឺជាខ្លឹមសារមួយដែលបានលើកមកនិយាយ នៅក្នុងសំបុត្ររបស់សាវ័ក ប៉ូល ដែលគាត់សរសេរទៅកាន់ពួកជំនុំក្រុងភីលីព[១] ។ តាមពិតទៅ ពាក្យពេចន៍នៃមនោសញ្ចេតនានេះផ្ដល់នូវ ការ

---

[១] *"ខ្លឹមសារទាំងអស់ ដែលអាចស៊ើបរកមើលនៅក្នុង ភីលីព សេចក្ដីអំណរគឺជាការច្បាស់លាស់បំផុត" ។ Gerald F. Hawthorne, ភីលីព គឺជាពាក្យដែលជាខ្លឹមសារនៃព្រះគម្ពីរ (Waco: Word Books 1987) នៅទំព័រ១០៧ ។ ចូរមើលសៀវភៅ Dwight Pentecost's ផងដែរ ដែលនិយាយពីសេចក្ដីអំណរនៃការរស់នៅ-ការសិក្សាអំពីពួកជំនុំក្រុងភីលីព ហើយនិង Chuck Swainddle, ដែលមានឈ្មោះថា Lauch Algain ។*

ថែមទ្រូចដល់សំបុត្ររបស់លោក ប៉ូល[២] ។ តែប្រហែលជាខ្លឹមសារសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត គឺថាមានប្រយោជន៍ជាងនេះទៅទៀត ដល់អ្នកអាននោះគឺ ការរីករាយសាទរជាទូទៅ ចំពោះអំណរ គឺសំបុត្រនោះពន្យល់ពីរបៀប ដែលត្រូវស្វែងរកនូវអំណរនោះឯង ។ អ្វីដែល យើងត្រូវការនោះមិនមែនជាមនុស្សម្នាក់ ដែលកំពុងបង្អួតពីអ្វី ដែលគាត់សប្បាយរីករាយនោះឡើយ ប៉ុន្តែយើងត្រូវការការពន្យល់ពីរបៀប ដែលគាត់រកផ្លូវនោះបាន និង របៀបដែលយើងអាចដើរតាមផ្លូវនោះបាន ។ ក្រុមជំនុំនៅក្រុងភីលីព បានទទួលការនោះឯង សំបុត្រនោះផ្ដល់ឲ្យនូវគន្លឹះ ដែលត្រូវផ្ដល់នូវអំណរ ។ គន្លឹះនោះ គឺថាមិនគិតពីអាត្មានិយម ។

ការមិនគិតពីអាត្មានិយមនោះឯង ជាគន្លឹះដល់នូវសេចក្ដីអំណរស្ដាប់ទៅដូចជាល្ងីល្ងើមែនទែន ចំពោះមនុស្សជាច្រើន ។ គតិបណ្ឌិតដែលជាមាត្រដ្ឋានគំរូផ្ដល់នូវដំបូន្មានឲ្យខំរកមើលលេខមួយ គឺតម្រូវឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិ និង តួនាទី ដើម្បីធ្វើឲ្យខ្លួនយើងទៅជាព្រះរបស់យើង និង មិនព្រមប្រគល់ការនោះទៅឲ្យអ្នកណាឡើយ ។ អំណរមកដល់ មានមនុស្សជាច្រើនប្រហែលជាប្រកែកមិនយល់ស្រប ដោយសារការលើកតម្កើងខ្លួនយើង និង ផ្គាប់ចិត្តខ្លួនពេក គឺដោយព្រោះតែអាត្មានិយម មិនមែនដោយព្រោះតែការមិនគិតពីប្រយោជន៍ខ្លួនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរភីលីព បានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញផ្ទុយពីនេះទៅវិញ ។

សាវតា

សំបុត្រភីលីពបានសរសេរ ផ្ញើទៅក្រុមជំនុំមួយកន្លែង ដែលសាវ័កប៉ូល បានបង្កើតឡើង ក្នុងពេលដែលបានធ្វើដំណើរជាលើកទីពីរ ។ ទោះ

---

[២] *សូមមើល "អំណរ" និង "អរសប្បាយ" នៅក្នុង ១:៤, ១៨, ២៥, ២៦; ២:២, ១៧, ១៨, ២៩; ៣:១, ៤, ១០ ។*

បើជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដំបូងនៃទំនាក់ទំនងរវាងពួកសាវ័ក និង អ្នកក្រុងភីលីព គោលគំនិតនៃការមិនគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ហើយ បង្ហាញឲ្យឃើញ ពីសេចក្តីអំណរដែលយើងអាចស្រាវជ្រាវ រុករកឲ្យ ឃើញ ។ ដំណើរបេសកកម្មនោះ ជំរុញឲ្យឃើញភាពយកចិត្តទុកដាក់ ដល់អ្នកដទៃ ដោយមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនគឺថា "ចូរយើងវិល ត្រឡប់ទៅមើលសួរសុខទុក្ខបងប្អូននៅគ្រប់ទីក្រុងទាំងអស់ ដែលយើង បានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមើលឲ្យដឹងថា តើគេ សុខសប្បាយ ឬយ៉ាងណា"[៣] លោកប៉ូល បានផ្សាយដំណឹងនៅក្នុងទី ក្រុង មិនមែនជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ឡើយ ប៉ុន្តែដោយព្រោះតែ អ្នកនៅក្នុងទីក្រុងនោះ បានអំពាវនាវសុំឲ្យជួយ[៤] ។ នៅពេលដែលពួក សាវ័កត្រូវទទួលរងនូវការវាយដំ និង ចាប់ដាក់គុក ពួកគេមិនបានតូចចិត្ត នឹងវាសនារបស់ខ្លួនឡើយ តែពួកគេបែរជាច្រៀងសរសើរដល់ព្រះជា ម្ចាស់ ហើយនៅពេលដែលគេបានរួចខ្លួន ដោយសារការរញ្ជួយផែនដី គឺគេ បានជួយឃាត់អ្នកឆ្មាំគុកមិនឲ្យសម្លាប់ខ្លួនទៀតផង គឺមិនបានរត់គេច ឲ្យយករួចខ្លួននោះឡើយ[៥] ។ ការងាររបស់លោក ប៉ូល នៅឯក្រុងភីលីព គឺ ផ្តោតសំខាន់លើការមិនគិតពីអាត្មានិយម ។

ប៉ុន្តែលើសពីសាច់រឿង ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅគម្ពីរកិច្ចការទៅទៀត នោះ អត្ថបទនេះនឹងជួយឲ្យយើងមានការពិចារណា ពីខ្លឹមសារនេះនៅក្នុង សំបុត្រនោះផ្ទាល់ ។ យើងនឹងធ្វើការស្ទង់មតិពិនិត្យមើលអត្ថបទ នៅក្នុង នោះផ្ទាល់ស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចខាងក្រោមនេះគឺ៖

---

[៣] កិច្ចការ ១៥:៣៦

[៤] កិច្ចការ ១៦:៩

[៥] កិច្ចការ ១៦:២៣-២៥, ២៧-២៨

១. ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គួរតែហាត់ធ្វើ ទោះបីជាស្ថិតនៅក្នុងស្ថានការណ៍លំបាកលំបិនយ៉ាងណាក៏ដោយ ១:១-៣០ ។
២. ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាកូនសោ ដែលនាំឲ្យយើងមានជោគជ័យ ២:១-៣០ ។
៣. ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនមានន័យថាមើលរំលងប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ៣:១-១១ ។
៤. ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន មានន័យថា ធ្វើការគិតដល់អានាគតជាជាងពេលបច្ចុប្បន្ន ៣:១២-៤:១ ។
៥. ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន បញ្ជាក់ឲ្យឃើញពីការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង ៤:២-២៣ ។

ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គួរតែហាត់ធ្វើ ទោះបីជាស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពលំបាកលំបិនយ៉ាងណាក៏ដោយ ១:១-៣០

ការមិនគិតប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន អាចមានសណ្តាប់ធ្នាប់នៅពេលដែលរឿងរ៉ាវគ្រប់យ៉ាងប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងល្អប្រសើរសំរាប់យើង ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល ពេលវេលាលំបាកលំបិនមកដល់យើងត្រូវការពារខ្លួនឯងដោយភ្លេចគិតដល់អ្នកដទៃ គឺគិតតែពីខ្លួនឯង ។ ប្រហែលជាមានមនុស្សជាច្រើនបានគិតដូច្នេះមែន ។ ប៉ុន្តែលោកប៉ូលមិនបានគិតដូចនោះទេ ។

គាត់បានផ្តើមក្នុងការសរសេរសំបុត្ររបស់គាត់ ដោយនិយាយយោងដល់ខ្លួនគាត់ថា ជាបាវបំរើគឺមិនមែនដែលបង្ហាញថា គាត់គិតតែភាពសំខាន់របស់ខ្លួននៅឡើយ ។ នៅក្នុង ខ ៣-១១ លោកប៉ូល បានបង្ហាញពីរបៀប ដែលគាត់គិតដល់អ្នកដទៃមុនពេល ដែលគាត់គិតដល់ខ្លួនគាត់ ។ សេចក្តីសប្បុរសរបស់គាត់ ដែលសកម្មសំខាន់យកចិត្តទុក

ដាក់ចំពោះអ្នកដទៃ ដោយមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនមិនដូចជាពុទ្ធសាសនិកជនដែលគិតថា "គ្មានរូប" គឺគ្មានទុក្ខនោះឡើយ ។ លោកប៉ូលថ្លែងអំណរគុណដល់ពួកគេ (៣) ។ គាត់មានសេចក្ដីរីករាយណាស់ចំពោះការរួមជាដៃគូរបស់ ពួកគេនៅក្នុងដំណឹងល្អ (៤-៥) ។ ហេតុអីទៅ? មិនមែនដោយសារតែផលប្រយោជន៍ណាមួយ ដែលគាត់បានទទួលនោះឡើយ តែពីព្រោះតែដោយគុណសម្បត្តិ ដែលនឹងកើនឡើងយ៉ាងសម្បើមចំពោះពួកគេ (សូមមើល ៤:១៧) ។ សាវ័កដែលបានសម្រេចនឹងទទួលរងការឈឺចាប់យ៉ាងច្រើន ដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ មិនបានហាត់សមនូវកិច្ចការរបស់ខ្លួនឡើយ តែបានអបអរសាទរចំពោះអ្វី ដែលពួកគេបានធ្វើទៅវិញ ។ ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់(៧-៨) ។ គាត់អធិស្ឋានសំរាប់ពួកគេឲ្យបានល្អគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ (៩-១០) ។

គាត់មិនគ្រាន់តែខ្វល់ខ្វាយ ចំពោះអ្នកដទៃជាងគិតពីខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះទេ លោកប៉ូលគិតគូរពីការរីកចំរើនពីដំណឹងល្អ ច្រើនជាងការគិតពីសេចក្ដីសុខរបស់ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ (១២-១៤) ។ ដោយមានឃ្លាមួយយ៉ាងខ្លីគឺថា "អ្វីដែលកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ" គាត់បានរំសាយនូវគ្រប់ទាំងសេចក្ដី អំនួត និង ក្ដីអយុត្តិធម៌ ដែលគាត់ទទួលរងនៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ២១-២៨ ។ តើវាផ្ទុយគ្នាយ៉ាងណា ចំពោះសំបុត្ររបស់បេសកជនសម័យនេះ ដែលផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់លើតែបេសកជនខ្លួនឯង និង ការលំបាកនៃការ បំរើព្រះដែលត្រូវឃ្លាតឆ្ងាយពីប្រទេសកំណើតរបស់ខ្លួន! លោកប៉ូលរីករាយដែលអ្នកមិនជឿបានឮដំណឹងល្អ (១៣) គាត់សប្បាយរីករាយ ដែលពួកអ្នកជឿបានទទួលការលើកទឹកចិត្ត ឲ្យធ្វើការបំរើព្រះ (១៤) ទោះបីជាមានការបៀតបៀនលើរូបគាត់ផ្ទាល់ដោយព្រោះការដែលគាត់ផ្ដល់នូវការលើកទឹកចិត្តដល់ការមានគំនិតជួយជំរុញទាំងអស់នោះ ។

លោកប៉ូល ធ្វើឲ្យគេបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាជាងឲ្យគេស្គាល់ខ្លួនគាត់ (១៥-១៨) ។ លោកប៉ូល មិនអាចយោគយល់ចំពោះការប្រកាស

ដំណឹងល្អក្លែងក្លាយ (សូមមើល កាឡាទី ១:៦-៩) ដោយការស្អប់ ចិត្ត ដោយមិនពិតត្រង់ និងនាំមនុស្សវង្វេង និង ឃ្លាតចាកពីសិរីរុងរឿង ដែលគេគួរថ្វាយសិរីរុងរឿងនោះ ទៅដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែសន្ទុះចិត្តមិនត្រង់ ដូចជាការមិនគិតពីខ្លួនឯង គឺឲ្យតែបានប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទ ដោយមិនខ្វល់ពីខ្លួនឯងនោះឡើយ ។ ឥរិយាបថនៃការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ជាចរិតលក្ខណៈរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលកោតខ្លាចព្រះ ដែលធ្វើឲ្យយើងនឹកឃើញដល់លោក យ៉ូហានបាប់ទីស្ទ[៦] ។ តើនឹងមានការរីកចំរើនប៉ុណ្ណាទៅ ក្នុងព័ន្ធកិច្ចផ្នែកគ្រីស្ទបរិស័ទ បើសិនព័ន្ធការីទាំងអស់មិនបាននឹកដល់ការលើកតម្កើងខ្លួនឯង និង រំលឹកឲ្យដឹងខ្លួនឡើងវិញ ដែលថា ពួកគេគឺជា "ភាជនៈដី . . . ជាអ្នកបំរើដែលអ្នកដទៃអាចទទួលជឿតែប៉ុណ្ណោះ"[៧] ។

ទីបំផុត ពួកសាវ័ក(គ្រីស្ទទូត)ស្ម័គ្រចិត្តលះបង់ចោល នូវភាពស្រណុកសុខស្រួលរបស់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃបានរីកចំរើនឡើង (ខ១៨ ចុងខ-ខ២៥) ។ បំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ គឺមិនមែនសំរាប់រកការចំណេញផ្ទាល់ខ្លួន ឬ សេចក្តីសុខផ្ទាល់ខ្លួននោះឡើយ ប៉ុន្តែធ្វើឡើងសំរាប់លើកសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (២១) ។ គាត់ដឹងថា ការស្លាប់នោះគឺជាការចំណេញដោយ សារការដោះលែងគាត់ឲ្យរួចពី "រង្វង់ចាក់ស្រេះលើគ្នានៃសេចក្តីស្លាប់នេះ" ដើម្បីទទួលនូវសិរីរុងរឿងនៃនគរស្ថានសួគ៌វិញ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ គាត់បានដឹងដែរថា បន្តព័ន្ធកិច្ចនៅលើផែនដីនេះនឹងបង្ហាញភ័ស្តុតាង នៃការលើកទឹកចិត្តដល់គ្រីស្ទបរិស័ទ

---

[៦] *យ៉ូហាន ៣:៣០-"ព្រះអង្គនេះបានចំរើនឡើងហើយ ខ្ញុំត្រូវថយវិញចុះ" ។*

[៧] *២ កូរិនថូស ៤:៧; ១កូរិនថូស ៣:៥ ។ នៅកន្លែងដទៃ លោកប៉ុលព្រមានដល់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំដែល "បំភ្លៃសេចក្តីពិត ដើម្បីកៀរប្រមូលសិស្សឲ្យមកតាមគេឲ្យបានច្រើន" (កិច្ចការ ២០:៣០) ។ តែផ្ទុយទៅវិញសូមមើល អត្តចរិតរបស់ឌីអូត្រេព នៅក្នុងសំបុត្រ យ៉ូហានទី៣ ៩-១០ ។*

ក្មេងៗនិងមានជំហរ មុតមាំថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងទុកឲ្យគាត់ស្នាក់នៅជាមួយនឹងពួកគេ ។ ការនេះនឹងគួសបង្ហាញពីភាពចំរើនជឿនលឿនយ៉ាងសម្បើមរបស់គ្រីស្តបរិស័ទភាគច្រើន ដែលពួកគេអាចបញ្ជាក់យ៉ាងស្មោះត្រង់ថា "ខ្ញុំគាប់ចិត្តចង់បានឲ្យស្ថានសួគ៌ និង ព្រះគ្រីស្តបន្តជីវិតនៅលើផែនដី ។" ប៉ុន្តែលោក ប៉ូល បានគិតហួសពីចំណុចទៅទៀតគឺគាត់អាចនិយាយថា "ទោះបីជាស្ថានសួគ៌ ប្រសើរគ្រាន់បើសំរាប់ខ្ញុំមែន ការស្នាក់នៅរបស់ខ្ញុំនៅទីនេះនៅលើផែនដី គឺប្រសើរសំរាប់អ្នករាល់គ្នា ។ ហេតុដូច្នេះហើយខ្ញុំទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ នឹងទុកឲ្យខ្ញុំនៅទីនេះក្នុងពេលឥឡូវនេះ" ។

ដូច្នេះ នៅក្នុងខគម្ពីរបើកឆាកនៃជំពូកនេះ យើងបានឮពីសេចក្តីអំណររបស់លោក ប៉ូល និង ចាប់ផ្តើមឃើញពីរបៀបដែលក្តីអំណរនេះផុសចេញ ពីភាពមិនអាត្មានិយមរបស់គាត់ គាត់បង្ហាញពីភាពមិនអាត្មានិយម សូម្បីតែនៅពេលដែលមានភាពលំបាកយ៉ាប់យឺន ។ បន្ទាប់មកនៅខ២៧-៣០ គាត់បានបោយដៃហៅអ្នកអានរបស់គាត់ឲ្យរស់នៅក្នុងជីវិតដែលស្រដៀងគ្នានោះដែរ ។

ដំបូងគាត់បានជំរុញ ឲ្យគេរស់នៅក្នុងចរិតលក្ខណៈ ដែលមិនគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយធ្វើខ្លួនឲ្យ "សមនឹងតម្លៃនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ត" (២៧) ។ នៅពេលយើងធ្លាក់ខ្លួនក្នុងការលោភលន់ស្រើបស្រាល ឬ ខ្ជិលច្រអូស គឺពីព្រោះតែដោយសារយើងគិតពីខ្លួនយើង មិនគិតដល់ព្រះគ្រីស្ត ដល់អ្នកដទៃ ឬ ដល់ការទទួលខុសត្រូវរបស់យើង ។ ទីពីរ គាត់បានជំរុញឲ្យគេរស់នៅក្នុងភាពមួយដែលមិនគិតតែវិញ្ញាណតែមួយ" និង ស្កប់ស្កល់ចិត្ត "ជាមនុស្សតែមួយ" (២៧) ។ នៅពេលមានការបាក់បែក និង មានស្មារតីនៃការប្រកាន់បក្សពួក គឺពីព្រោះតែមកពីយើងឲ្យតម្លៃរបស់យើងខ្ពស់ជាងព្រះគ្រីស្ត ឬ ខ្ពស់ជាងពួកជំនុំទាំងមូល ។ ទីបី គាត់បានជំរុញឲ្យគាត់រស់នៅ ដោយមិនគិតពីភាពអាត្មា

និយម ដោយមានសេចក្តីក្លាហាន នៅចំពោះមុខសេចក្តីរងការឈឺចាប់ ។ នៅពេលយើងរួញក្រញ៉ៀន នៅចំពោះមុខនៃការប្រឆាំងជំទាស់ ឬ ព្រមចុះចាញ់ដល់ការនោះឯង គឺពីព្រោះតែយើងគិតពីសេចក្តីសុខស្រួលរបស់យើងផ្ទាល់ជាជាងដល់សេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ បើសិនជាយើងធ្វើតាមចំណុចទាំងបីនេះយើងនឹងបានរួមចំណែកក្នុងការរំលែកអំណាររបស់ពួកសាវ័ក នៅពេលយើងមានភាពជាអ្នកមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន (អត្តទត្ថបុគ្គល)ទោះបីជាមានភាពលំបាកលំបិនយ៉ាងណាក៏ដោយ ។

ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាគន្លឹះនៃការទទួលជោគជ័យ២:១-៣០

កាលពីប្រាំសតវត្សរ៍ កន្លងមកហើយលោក គ្រីស្តូហ្វ កូឡុម បានប្រថុយ ដោយមិនខ្លាចធ្វើដំណើរតាមសំពៅទៅទិសខាងលិច ដោយប៉ុនប៉ងទៅឲ្យដល់ភូមិភាគចុងបូព៌ា ។ ពីព្រោះការសិក្សារបស់ គ្រីស្តូហ្វ កូឡុម ស្តីពីផែនដី បានបង្ហាញឲ្យដឹងថា ផែនដីរាងមូលដូចបាល់ មិនមែនសំប៉ែតទេ គម្រោងផែនការរបស់គាត់បានសម្រេចមែន ។ បើអាមេរិកមិនបានជួយធ្វើអន្តរាគមន៍ទេនោះ ការនោះប្រហែលជាទទួលបានជោគជ័យបាត់ទៅហើយ ។

ការមាននិមិត្ត(ចក្ខុវិស័យ)នៃភាពប្រាកដនិយម ដែលពឹងលើការមិនស្តាប់តាម សមត្ថភាពផ្នែកសតិបញ្ញា ជាទូទៅផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អស់អ្នកណា ដែលព្រមដកថយមកសញ្ជឹងគិតមើលពីរូបភាពនៃហេតុការណ៍នោះ ។ ការមាននិមិត្ត ដោយឈរលើការពិចារណាថ្លឹងថ្លែងនេះឯងតែងតែនៅ ពេលចុងក្រោយទទួលបាននូវ ភាពប្រាកដនិយមច្រើនជាង មិនថាឡើយពួកគេចាំបាច់ត្រូវជាប់ជំពាក់ លើទ្រឹស្តីដែលថា ផែនដីមូលជាជាង ផែនដីរាងសំប៉ែត រូបវិទ្យាបែប អេនស្តេននិយម ជាជាង

រូបវិទ្យាបែបញ្ញត្តនិយម ឬ ភាពមិនអាត្មានិយម ជាជាងភាពអាត្មានិយម ដូចជាគន្លឹះនាំឲ្យមាន អំណរ ។

តាមពិតទៅ ការគិតឃើញភ្លាម និង មិនបានសញ្ជឹងគិតនោះ បានផ្តល់ជាការណែនាំ របៀបដែលបុគ្គលអាត្មានិយមណាម្នាក់សម្រេចបានជោគជ័យ និង អំណរនោះឯង នាំមកសំរាប់តែអាត្មានិយម ដើម្បីស្វែងរក ដោយគ្មានការសុំអភ័យទោស ឬ ការកែប្រែ ការទទួលស្គាល់របស់ខ្លួន ភាពរីកចំរើន ការចម្រុងចម្រើន និង សន្តិសុខរបស់ខ្លួន ។ មានអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នកដទៃ ដែលប្រសើរបំផុតនៃលំដាប់ទីពីរនោះ ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណា ដែលព្រមដកថយពីគំនិតចង់បានប្រជាប្រិយភាពភ្លាមៗ និង ការផ្តល់ឲ្យមាននិមិត្ត ដែលមានទស្សនៈនៃការថ្លឹងថ្លែងពីភាពប្រាកដនិយមនោះ គឺជាម្នាក់ដែលបានគិតរាប់បញ្ចូលនៃលទ្ធផលនៃព្រះគម្ពីរនោះ បានរកឃើញភាពផ្ទុយគ្នាពិតប្រាកដជាង ។ មធ្យោបាយដើម្បីឲ្យសម្រេចបានជោគជ័យ គឺត្រូវគិតដល់អ្នកដទៃជាមុន ។

នៅក្នុងភីលីព ជំពូក ២ បង្រៀនពីសេចក្តីពិតនេះ ដោយទីមួយ បង្ហាញពីភាពមិនអាត្មានិយម (ដែលបានរៀបរាប់ពីចំណុចអវិជ្ជមាន) ឬ ដោយគិតពីប្រយោជន៍អ្នកដទៃជាមុន (បានបញ្ជាក់ពីចំណុចវិជ្ជមាន) នៅក្នុងខ ១-៤ (ជាពិសេស ខ ៣-៤) ។ ផ្នែកកណ្តាលនៃ ខ ១២-១៨ បានពន្យល់យ៉ាងល្អិតល្អន់នៃផ្ទៃរឿង ដោយការជំរុញឲ្យមាន កាស្តាប់បង្គាប់ដ៏ប្រសើរ (ជាជាងបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនឯង) និង ការច្រានចោលនៃការរអ៊ូរទាំ (អំពើប្រព្រឹត្តខុសចំពោះខ្លួនឯង) និង ការឈ្លោះប្រកែក ដោយព្រោះតែ (តាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួន) ។

គំរូនៃឧទាហរណ៍ផ្ទាល់របស់លោក ប៉ូល ស្តីពីអំណរ ដែលបានរាំងស្ទះពីការហូរចុះពីខ្លួនរបស់គាត់ ចាក់ស្រោចទៅដល់អ្នកដទៃ បានសារុបសេចក្តីមកក្នុងផ្នែកដ៏តូចនេះឯង ។ ជំពូកដែលនៅសល់ពីនេះ មាន

ផ្លូវបី ដែលនាំឲ្យមានជោគជ័យ ដែលបានគូសបញ្ជាក់នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់បុគ្គលបីរូប ។

បុគ្គលទីមួយ នៅក្នុងចំណោមបុគ្គលទាំងនេះ គឺព្រះគ្រីស្ទ និងមានភាពមិនគិតពីប្រយោជន៍អាត្មានិយមហួសពីការស្មាន លោក ប៉ូល បានលើកបញ្ជាក់ នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់មនុស្ស ដែលបានចែងថា មនុស្សដែលមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ចូរបន្ទាបខ្លួនចុះ ដើម្បីឲ្យមានពេលមួយព្រះជាម្ចាស់អាចលើកដំកើងអ្នកនោះឡើងវិញ ។

ពួកទេវវិទូជាច្រើនរបស់ព្រះគម្ពីរ ជាទូទៅបានលើកយក ខគម្ពីរ ភីលីព ២:៥-៩ នៅពេលដែលគេស្វែងយល់ពី **Kenōsis** ឬការលះចោលសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ "ដែលព្រះអង្គដាក់រាជអំណាចរបស់ទ្រង់ចោលទាំងអស់" (ខ ៧) ។ ប៉ុន្តែលោក ប៉ូល បានលើកយក (ខ ៦-១១) មកនិយាយ គឺមិនមែនធ្វើឲ្យមានឧបសគ្គ នៃការបកស្រាយផ្នែកទេវសាស្ត្រឡើយ ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ជាគំរូនៃការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែងមួយ សំរាប់ឲ្យគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ធ្វើតាម ។ លោកគ្រីស្តទូតមានប្រសាសន៍ថា ឥរិយាបថរបស់យើងគួរតែធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ ។ និយាយឲ្យងាយស្តាប់ទៅ ព្រះគ្រីស្ទមានតួនាទីខ្ពង់ខ្ពស់ ("គឺស្មើនឹងព្រះជាម្ចាស់")[៨] និង ព្រះអង្គយាងចុះមកនៅក្នុងសណ្ឋានទាបបំផុត ("សុគតនៅលើឈើឆ្កាង") ។ ព្រះអង្គមិនបានសំចៃទុក ឋានៈជាព្រះរបស់ព្រះអង្គអ្វីបន្តិចឡើយ តែព្រះអង្គបានលះចោលឋានៈនេះ ដើម្បីក្លាយមកជាអ្នកបំរើ សំរាប់ការល្អរបស់យើង ។ លោក ប៉ូល បាន និយាយថា យើងគួរតែធ្វើដូចគ្នានោះដែរ ។ ដោយ

---

(8) This accurately translates the phrase ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων. Μορφῇ denotes an outward manifestation that accurately reflects something's inner essence, in contrast to σχῆμα, which refers to an outward appearance that may only be temporary. This is therefore a strong statement for the deity of Christ.

ហេតុតែព្រះយេស៊ូវ ព្រមបន្ទាបអង្គទ្រង់ដល់ក៏រិត ទើបព្រះជាម្ចាស់បាន លើកព្រះអង្គឡើងដល់ក៏រិតខ្ពស់ ។ ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាគន្លឹះនាំឲ្យបានទទួលជោគជ័យ និង ទទួលបាននូវអំណារ វាហាក់បី ដូចជាផ្ទុយពីសតិបញ្ញាពេកហើយទេដឹង ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្តបានបង្ហាញថា គឺជាការពិត ។ មនុស្សដែលមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ព្រមបន្ទាបខ្លួន ដើម្បីឲ្យមានពេលមួយ ព្រះជាម្ចាស់អាចលើកគាត់ឡើង ។ ឬក៏ដូចដែល ព្រះគ្រីស្តបង្រៀន "អស់អ្នកណាតម្កើងខ្លួន នឹងត្រូវបន្ទាបចុះ និង អស់ អ្នកណា ដែលបន្ទាបខ្លួន នឹងត្រូវតម្កើងឡើងវិញ ។"[៩]

បុគ្គលទី ២ គឺ ធីម៉ូថេ ដែលមានជីវិតរស់នៅបង្ហាញថា ជាមនុស្ស ដែលចាប់យកកន្លែងលេខ ២ ដើម្បីនៅពេលមួយគាត់អាចសប្បាយរីក រាយនៅកន្លែងលេខ ១ បាន ។ ធីម៉ូថេ សន្មត់ថា កន្លែងលេខ ២ នោះគឺ ទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ ជាមួយនឹងពួកជំនុំក្រុង ភីលីព គាត់មិនខំស្វែងរក លាភសក្ការៈ សំរាប់បំពេញប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ មិនដូចអ្នកដទៃ ដែលគេកំពុងធ្វើនោះឡើយ (២០-២១) ។ គាត់សន្មត់ថា កន្លែងទី ២ របស់គាត់ នោះគឺទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ ជាមួយលោក ប៉ូល គឺគាត់បំរើ ប្រៀបដូចជាកូនប្រុស និង ឪពុក (២២) ។ ហេតុផលនោះគឺថា ធីម៉ូថេ គឺជាម្នាក់ ដែលបញ្ជូនទៅបំពេញបេសកកម្មដ៏សំខាន់នេះ នៅឯក្រុង ភីលីព (១៩.២៣) ។ ដោយការបំរើដោយស្មោះ និង ដោយពិតត្រង់ ជាអ្នក លេខ ២ ធីម៉ូថេ ក្លាយទៅជាមនុស្សលេខ ១ នៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់ លោក ប៉ូល (២០. "ខ្ញុំមិនមាននរណាមួយទៀតដូចជាគាត់ឡើយ") ។ "អ្នកដឹកនាំ" ជាច្រើនទូទាំងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ តែងតែទទូចសុំឲ្យ ឈ្មោះ និង ការងាររបស់គេលើកឡើងខ្ពស់ជាងគេទាំងអស់ ។

---

[៩] *ម៉ាថាយ ២៣:១២; លូកា ១៤:១១; ១៨:១៤ ។*

បុគ្គលទី ៣ គឺ អេប៉ាប្រូឌីត ។ យើងបានដឹងថា នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់គាត់គឺថា គាត់ជាមនុស្សមិនគិតពីអាត្មានិយម គឺគិតដល់ការឈឺចាប់របស់អ្នកដទៃ ដូច្នេះនៅពេលមួយអ្នកដទៃទទួលគាត់ដោយអំណរ ។ ជារឿយៗនៅពេលដែលមនុស្សឈឺ គឺគេក្លាយជាអ្នក ដែលគិតពីអាត្មានិយម ។ ជាពិសេសគេចង់ឲ្យអ្នកដទៃគោរព និង បំរើគេ ពីព្រោះគេមិនសូវស្រួលខ្លួន ។ បើសិនការយកចិត្តទុកដាក់នោះ បានទទួលមកមិនដូចការរំពឹងទុកនោះ មនុស្សបែបហ្នឹង អាចខឹង និង មួម៉ៅ ។ ប៉ុន្តែចូរមើលពីភាពមិនគិតពីប្រយោជន៍អាត្មានិយម របស់បុរសនេះ ។ ដំបូងគាត់ខំបំរើលោក ប៉ូល ទាល់តែបាក់កម្លាំងកាយ និង កម្លាំងចិត្ត ។ ទីពីរ នៅពេលដែលគាត់ធ្លាក់ខ្លួនឈឺជិតស្លាប់ គាត់ចាប់ក្លាយទៅជាបាក់ទឹកចិត្ត ពីព្រោះគាត់សោកស្តាយខ្លាចក្រែងអ្នកដទៃ ទទួលរងគ្រោះដោយសារជម្ងឺរបស់គាត់ ។ នេះនែ គឺជាមនុស្សដែលគិតពី ទុក្ខលំបាករបស់អ្នកដទៃ គឺថា "ខ្ញុំឈឺ និង ខ្ញុំសោកស្តាយចំពោះ ប្រយោជន៍របស់អ្នករាល់គ្នា !" ។ ហេតុផលនោះគឺថា លោក ប៉ូល បាន ផ្តល់នូវការណែនាំដល់ពួកក្រុងភីលីព ឲ្យ"ស្វាគមន៍របស់គាត់នៅក្នុងព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់ ដោយអំណរយ៉ាងសម្បើម" (២៩) ។

ហេតុដូច្នេះហើយដោយសារគោលគំនិត និងគំរូរបស់ភីលីព ជំពូក ២ បង្រៀនយើងថា គន្លឹះនៃការទទួលជោគជ័យនៅក្នុងព្រះនេត្រ របស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយនិងក្នុងអំណរ ដែលចេញជាលទ្ធផលមកគឺការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនតែការខំធ្វើសំរាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ។

ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺមានន័យថា មើលរំលងប្រយោជន៍របស់យើងផ្ទាល់ ៣:១-១១

អ្នកនិពន្ធជនជាតិអាមេរិកឈ្មោះ ណាថាណែល ហាស៊ីន បានសរសេររឿងខ្លីមួយមានចំណងជើងថា "មុខធំលើជញ្ជាំងភ្នំ" (The Great

Stone Face) ដែលស្តីពីក្មេងប្រុសម្នាក់បានចំណាយពេលវេលា សញ្ជឹងគិតអំពីថ្មផ្តុំចូលគ្នា បង្កើតបានជាមុខមនុស្សដ៏ស្រស់ស្អាតស្ថិតនៅយ៉ាងខ្ពស់នៅក្នុងចម្រាក់ភ្នំ ដែលនៅក្បែរខាងគ្នានោះឯង ។ រឿងព្រេងនិទាននោះឯងបានទស្សន៍ទាយថានៅថ្ងៃណាមួយ មនុស្សពិតជានឹងកើតឡើងក្លាយជាមនុស្សដែលមានទឹកមុខនិងចរិតលក្ខណៈឆ្លុះឲ្យឃើញពីរូបភាពដ៏ប្រណិត ។ ចៅមាណពនោះខកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដោយមានបេក្ខជនផ្សេងៗជាច្រើនមិនបានសម្រេចតាមទំនាយនោះ ។ បន្ទាប់មក មានថ្ងៃមួយសហគមន៍បានទទួលស្គាល់ថា អឺណេាស ដែលឥឡូវនេះចំរើនវ័យជាអ្នកដឹកនាំវាងវៃ សប្បុរស អាចទទួលយកធ្វើជារូបនៃ "មុខធំលើជញ្ជាំងភ្នំ" នេះ ។ ហេតុដូច្នេះលោក ហាកស៊ន បានបញ្ជាក់ថា ផ្នែកចិត្តសាស្ត្របានបង្រៀនយើងថា យើងក្លាយទៅជាមនុស្សបែបណានោះគឺវា អាស្រ័យលើការអ្វីដែលយើងសម្លឹងមើល ហើយប្រកាន់យកនោះឯង ។

បើសិនជាដូច្នេះមែន អ៊ីចឹងយើងជាគ្រីស្តបរិស័ទ យើងគួរតែសម្លឹងមើលទៅព្រះគ្រីស្ត ប្រសើរជាងមើលមកខ្លួនឯង ។ មានមធ្យោបាយ ៣ យ៉ាង ដែលយើងអាចធ្វើការនោះ ។

ទីមួយ យើងអាចសម្លឹងមើលទៅឯព្រះគ្រីស្ត
ដោយក្តីអំណរនៅក្នុង ព្រះអម្ចាស់ (៣:១)

នេះជាបំណងព្រះហឫទ័យ ជាទូទៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់យើង[១០] ។ គឺជាជំនឿ ទោះបីជាជីវិតរស់នៅមិនបានប្រព្រឹត្តទៅដោយមានការល្អប្រសើរក៏ដោយ[១១] ។ បុគ្គល ដែលគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់

---

[១០] ខ. *ទំនុកតម្កើង ១០០ និង ១ថែស្សាឡូនិក ៥:១៦-៨*

[១១] ខ. *ហាបាគុក ៣:១៧-១៨*

ខ្លួន គិតតែពីអាត្មាអញ្ញរហូត គឺគិតពីសុខមាលភាពរបស់ខ្លួន ឋានៈរបស់ខ្លួន ការទទួលស្គាល់ពីអ្នកដទៃរបស់ខ្លួន ។ បុគ្គល ដែលមិនគិតតែពីអាត្មានិយម គឺសម្លឹងរំលងពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និង គិតតែពីការប្រកបជិតស្និទចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទ និង ដោយមានជំនឿនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ដោយអំណរ ។

ទីពីរ យើងអាចសម្លឹងមើលទៅព្រះគ្រីស្ទ ដោយការបដិសេធចោលអ្នកទាំងឡាយណា ដែលគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន (៣:២-៣)

បទគម្ពីរអង់គ្លេស (NIV) គួរឲ្យស្តាយដែលបាត់ពាក្យ បីម៉ាត់ដែលគេពោលដដែល "ចូរប្រយ័ត្ន !" នៅក្នុង៣:២[១២] ។ ពាក្យទាំងនោះដែលប្រឆាំងនឹងពួកគ្រីស្ទទូត ហេតុដូច្នេះពួកគ្រីស្ទទូតព្រមានយ៉ាងខ្លាំងក្លាដល់អ្នកដែលកាន់សាសនា ដែលសង្កត់ធ្ងន់លើការកាត់ស្បែកខ្លាំងជាងគិតដល់ព្រះគ្រីស្ទ គឺមានន័យថាគេជាអ្នកខំធ្វើខ្លួនឯងជាជាងពឹងព្រះជាម្ចាស់ឲ្យធ្វើសំរាប់គេ ។ គេរីករាយសាទរចំពោះខ្លួនឯង ។ នេះគឺជាការខុសឆ្គងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ។ ចំពោះអ្នកណា ដែលគិតបែបនោះគឺជា "ពួកឆ្កែ"[១៣] "មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តការអាក្រក់" "ពួកអារសាច់" ។ ព្រះគម្ពីរ

---

[១២] ការនេះបង្ហាញពីរូបសញ្ញានៃសុន្ទរកថា ដែលគេឲ្យឈ្មោះ "anaphora" ដែលប្រើពាក្យដដែលៗ នៅពេលចាប់ផ្តើមនៃប្រយោគបន្តគ្នា សម្រាប់ការសង្កត់ធ្ងន់លើអត្ថន័យទាំងនោះ ។

[១៣] នៅក្នុងចំណោមសាសនាយូដា កាលពីសម័យដើមក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឆ្កែ គឺជា "សត្វគួរឲ្យស្អប់ សត្វឥតប្រយោជន៍ និង ជាសត្វរហេមរហាមបំផុត" ។ គឺជាសត្វព្រៃពាក់កណ្តាល ស្រុកពាក់កណ្តាល ដែលរស់នៅមានមុខងារដូចជាសត្វស្វាន នៅតាមគំនរសម្រាម ។ ចំពោះយេសេបិល ដែលសត្វឆ្កែហែកស៊ី គឺជាការអាម៉ាស់បំផុតសម្រាប់នាង ។ នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌ បានហៅខ្លួនឯង

ផ្ដោតចំពោះព្រះគ្រីស្ទគឺថា "ជាទីបន្ទាល់នៃព្រះយេស៊ូ គឺជាវិញ្ញាណនៃការប្រាប់ពីទំនាយ ហើយយើងក៏ត្រូវតែគិតដូច្នេះដែរ ។ យើងមិនហ៊ានផ្ដោតសំខាន់លើខ្លួនយើងឡើយ ។ លោក ប៉ូល និយាយដោយឥតសង្ស័យថា "ចូរឲ្យយើងអរសប្បាយនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ! ហើយចូរប្រយ័ត្នចំពោះអស់អ្នកដែលសប្បាយរីករាយនៅក្នុងតែខ្លួនឯងនោះ !" ។

វិធី យើងត្រូវផ្ដោតភ្នែកសម្លឹងទៅឯព្រះគ្រីស្ទ និង សូមបំភ្លេច ចោលនូវ ការសម្រេចជោគជ័យផ្ទាល់ខ្លួន (៣:៤-១១)

គឺគ្មានអ្វីខុសឆ្គងទេ ចំពោះការដែលយើងសម្រេចបាន ដូចជាផ្នែកសាសនា ផ្នែកសីលធម៌ សម្រេចបានផ្នែកសិក្សាធិការ ផ្នែកសង្គម ឬក៏អ្វីក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែមានការខុសឆ្គងយ៉ាងធំធេងបំផុតដោយយើងទុកចិត្តលើការ ដែលយើងសម្រេចបាននោះខ្លាំងពេកឬក៏អួតចំពោះការនោះ ។ លោក ប៉ូល បានទទួលជោគជ័យសម្រេចបាននូវអ្វីៗជាច្រើន នៅក្នុងលទ្ធិសាសនាយូដា កាលពីសម័យគាត់រស់នៅនោះ (៣:៤-៦) ។ ប៉ុន្តែតើគាត់ទុកចិត្ត យ៉ាងខ្លាំងលើការទាំងអស់នោះ ឬ មានអំនួតលើការអស់ទាំង

ថាជា ឆ្កែឆ្កួត នោះព្រោះទ្រង់ចង់បន្ទាបខ្លួនឲ្យជោគមែនទែន ។ នៅពេលដែលសុភាសិតប្រៀបធៀបមនុស្សល្ងីល្ងើទៅនឹង សត្វឆ្កែ ដែលវិលមកពីស៊ីកំអួតរបស់ខ្លួន សាឡូម៉ូនចង់បង្ហាញពីភាពល្ងង់ល្ងើរបស់មនុស្សខ្លៅនោះឯង ។ ម្ចាស់ដែលចិញ្ចឹមវា តែងគិតថា សត្វឆ្កែ ជាសត្វគួរឲ្យស្រឡាញ់ គួរឲ្យចង់ឱបរឹតវានិង គួរឲ្យរាក់ទាក់ គឺថា ឆ្កែ អាចទៅជាអ៊ីចឹងមែន ។ ប៉ុន្តែកាលពីសម័យព្រះគម្ពីរហៅនរណាម្នាក់ថា អាឆ្កែ នោះគឺជាការ ដែលមិនអាចទទួលបានឡើយ វាទៅជាបន្ទុះបង្អាប់យ៉ាងខ្លាំង ។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីប្លែកនៅចុងបញ្ចប់នៃសម័យព្រះគម្ពីរយើងប្រទះឃើញថា នៅខាងក្រៅនៃទីក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី គឺមានពួកឆ្កែ ។ នេះឯងហើយដែលលោក ប៉ូល គិតដល់ពួកមនុស្សទាំងនេះ ។

នោះទេ? តើគាត់ពិចារណាមើលពីក្រដាសស្នាមដែលបញ្ជាក់ពីសមត្ថភាព របស់មនុស្សដូចម្ដេចទៅ ? របស់ទាំងអស់នោះ ខាតទទេគឺជារបស់ឥត ប្រយោជន៍ (ជាសម្រាម)[១៨] ។ មនុស្សដែលគិតតែពីប្រយោជន៍ខ្លួនឯង គិតតែពីពូជអម្បូរ និង ការទទួលបានជោគជ័យរបស់ខ្លួន ។ គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលមិនបានគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនពេញចិត្តនឹងសម្លឹងទៅឯព្រះគ្រីស្ទវិញ។

សូមបញ្ជាក់ម្ដងទៀត ហេតុផលនៃការដែលបែរចេញពីការយកចិត្តទុកដាក់លើខ្លួនឯងគឺមិនមែនដោយសារថា ការសម្រេចទទួលបានជោគជ័យរបស់មនុស្ស គឺអត់ប្រយោជន៍នោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគេបានទទួលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនោះគឺ សំខាន់ជាង ។ លោក ប៉ូល បានជួបប្រទះយ៉ាងហោចណាស់ក៏ចំណុចទាំងនេះដែរគឺ ១)ចំណោញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ២)បានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ៣)ទទួលបានសេចក្ដីសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ៤)ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ អំណាចចេស្ដានៃការរស់ឡើងវិញ និង ការរួមចំណែកក្នុងទុក្ខវេទនារបស់ព្រះអង្គ ៥)មានលក្ខណៈដូច ជាព្រះគ្រីស្ទ

---

[១៨] មានន័យថា "លាមកសត្វ កកជ្រាំ ចំណីអាហារដែលផ្អូមជាដើម ។" ពាក្យនេះគេប្រើដើម្បីបញ្ជាក់ពីការគួរឲ្យអាណិត និង គួរឲ្យក្ដៅខ្លាច ដូចជាខ្មោចដែលត្រីចឹកស៊ីអស់ពាក់កណ្ដាលហើយនោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយលោក ប៉ូល បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៃការបដិសេធដល់គុណសម្បត្តិរបស់គាត់ផ្ទាល់ ដោយការធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ ***J. I. Packer*** *និយាយត្រង់ៗ នៅក្នុងការសង្កេតមើលរបស់គាត់ថា "នៅពេលដែលលោក ប៉ូល និយាយថា គាត់កប់ពីកិច្ចការ ដែលគាត់ធ្លាប់មានគឺ "ឥតប្រយោជន៍ទទេ" គាត់មិនមែនមានន័យថា គាត់មិនបានគិតពីរបស់ទាំងនោះថា មានតម្លៃខ្លះៗប៉ុណ្ណោះ តែថែមទាំងគាត់មិនឲ្យរបស់នៅដក់ក្នុងគំនិតរបស់គាត់ទៀតផង គឺថា: អ្វីដែលជាមនុស្សធម្មតាចំណាយពេលគិតស្រណោះដល់រឿងឥតប្រយោជន៍ជាជាង (ការស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ២១)។*

និង ៦)បានសម្រេចដល់ការរស់ឡើងពីស្លាប់[១៥] ។ ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺមានន័យថា មើលរំលងខ្លួនរបស់យើង គឺសម្លឹងទៅឯព្រះគ្រីស្ទវិញ ដែលនៅក្នុងព្រះអង្គ យើងអាចរកឃើញការអស្ចារ្យច្រើនទៀត ។ ហេតុផលនៃការមិនគិតពីប្រយោជន៍ខ្លួនឯងនោះ ដែលមានផលផ្លែដ៏ល្អ និង អំណរដ៏ប្រសើរ ។

ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន គឺមានន័យថាធ្វើសម្រាប់ពេលអនាគត ជាជាងធ្វើសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ៣:១២-៤:១

ការគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ជារឿយៗសម្លឹងមើលមិនឆ្ងាយ ចង់ឃើញការស្កប់ចិត្តភ្លាមៗ ជាជាងថ្ងៃអនាគត ។ ថ្ងៃស្អែក គឺមិនច្បាស់លាស់ អ្វីដែលយើងមានគឺសំរាប់តែឥឡូវនេះឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ "ចូរយើង ស៊ី និង ផឹក ព្រោះស្អែកព្រឹកយើងនឹងស្លាប់ ។" តែផ្ទុយទៅវិញ ផ្ទត់គំនិតដែលផ្ទុយពីនេះ ធ្វើឲ្យការព្រមលះបង់ការស្កប់ចិត្ត ពេលបច្ចុប្បន្ន ជួយបង្កើតឲ្យមានអនាគត ។ លោក ប៉ូល លើកទឹកចិត្តដល់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលរស់នៅសម្រាប់ថ្ងៃអនាគត ។ មិនមែនជារឿង ដែលទាក់ទងនឹងអតីតកាល (៣:១២-១៦) ហើយរស់នៅសម្រាប់អនាគត មិនមែនរស់នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន (៣:១៧-២១) ។ នេះគឺជារបៀប ដែលយើងត្រូវឈររឹងមាំ (៤:១) ។

---

[១៥] *ឃ្លានេះមិនមែនបានន័យថាលោក ប៉ូល សង្ស័យ ឬ ក៏ថាការរស់ឡើងវិញ ឬ ក៏ថាគាត់នឹងរួមចែករំលែកក្នុងការរស់ឡើងវិញនោះ ។ តែផ្ទុយទៅវិញគាត់សង្ឃឹម ដោយសម្ព័ន្ធចំព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីទទួលនូវការប្រទានបេស្កា ក្នុងការរស់នៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើផែនដីនេះ គឺទទួលនូវបទពិសោធន៍នៃជីវិតរស់នៅជាប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ គឺមានន័យថាគាត់បានទទួលនូវការរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។*

និមួយ យើងរស់នៅសម្រាប់អនាគត មិនមែនសម្រាប់អតីតកាលទេ (៣:១២-១៦)

នៅក្នុងការសម្លឹងមើលឃើញនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងការសម្រេចជោគជ័យដ៏ធំធេងរបស់យើង តែងតែនៅរង់ចាំនៅខាងមុខយើងជានិច្ច ។ នៅពេលដែលលោក ប៉ូល សរសេរសំបុត្រ គាត់បានសម្រេចជោគជ័យបានច្រើនរួចមកហើយចំពោះការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាការបង្កើតព្រះវិហារ ការសរសេរបទគម្ពីរ ការប្រោសជម្ងឺ ការប្រឈមមុខជាមួយពួកខុសឆ្គង ការដេញអារក្ស ការហ្វឹកហ្វឺនដល់អ្នកឡើងកាន់តួនាទីជាបន្ត ។ មនុស្សជាច្រើន ដែលមានជីវប្រវត្តិបែបហ្នឹង អាចគិតថា គឺដល់ពេលត្រូវសម្រាក និង សប្បាយរីករាយ និង ជ័យជំនះរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែសាវ័ក ប៉ូល បានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់ពីគោលដៅនៃជីវិតរបស់គាត់ (៨-១១) និងទោះបីជាគ្រប់ទាំងអស់ ដែលគាត់បានធ្វើ គឺមិនបានសម្រេចបាននូវទិសដៅរបស់គាត់ ឬបានល្អឥតខ្ចោះនោះឡើយ(១២) ។ ដូច្នេះរឿងមួយ ដែលគាត់បានធ្វើ គឺគាត់បំភ្លេចចោលនូវអតីតកាល និង ខំព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអនាគត ។ ហើយគាត់បានប្រកាសដល់អ្នកទាំងអស់ដែលមានជំនឿមុតមាំឲ្យធ្វើដូចគ្នានោះដែរ ។

តើប៉ុន្មានដងទៅ ដែលប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ភ្លេចខ្លួនចំពោះការផ្តោតអារម្មណ៍ទៅអនាគត ហើយរស់នៅគិតតែពីរឿងអតីកាល ។ លោកឡុត បានរស់នៅយ៉ាងសុខស្រួលនៅក្នុងក្រុង សូដុម ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានផែនការថ្មី សម្រាប់គាត់ និង ទីក្រុងថ្មីសម្រាប់គាត់ ។ គាត់ត្រូវទេវតាទាញអូស ឲ្យគាត់ចេញពីកន្លែង ដែលគាត់រស់នៅដ៏សុខស្រួលកាលពីអតីតកាល ឲ្យទៅរស់នៅសម្រាប់ពេលអនាគត ។[១៦] ជនជាតិអ៊ីស្រា

---

[១៦] *លោកុប្បត្តិ(កំណើតពិភពលោក) ១៩:១២-២០, ២៦*

អែល នៅក្នុងវាលរហោស្ថាន ចង់វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភាពទាសករវិញ នៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទវិញ ជាជាងការទៅទទួលមរតកនៅក្នុងទឹកដីសន្យាថ្មី ។[១៧] ពួកជំនុំពួកជំនុំកាលមុនសម័យកិច្ចការ ១៥ គឺបានស្ថិតនៅក្នុងការរស់នៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់មួយនៃការវិលត្រឡប់ទៅគោរពក្រិត្យវិន័យវិញ ។[១៨]

នៅក្នុងរបៀបដូចគ្នានេះដែរ បុគ្គលម្នាក់ៗ និង ពួកជំនុំសព្វថ្ងៃនេះជួនកាលផ្តេកផ្តួលទៅរកអតីតកាលច្រើនជាងគិតឆ្ពោះទៅរកអនាគត ។ នោះគឺជាផ្លូវដ៏ងាយស្រួលមួយ ។ អតីតកាលគឺ យើងធ្លាប់ស្គាល់ គឺវាមិនមែនប្លែក ហេតុដូច្នេះហើយគឺវាកក់ក្តៅស្រួល និង "មានសុវត្ថិភាព" ។ យើងអាចហាត់សមនឹងការទទួលជោគជ័យរបស់យើង និង យើងមិនខ្លាចមានការបរាជ័យណាមួយឡើយ ។ ប៉ុន្តែអតីតកាលគឺ ស្លាប់ និង មិនអាចប្តូរផ្លាស់បានឡើយ ជីវិតគឺនៅក្នុងពេលអនាគត ។ ហេតុអ្វីស្វែងរកមនុស្សរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សស្លាប់? តាមពិតទៅការណែនាំឲ្យដឹងពីអនាគតបែបនេះ មិនមែនមានន័យថា យើងធីបចោលមេរៀនទាំងឡាយ ដែលយើងរៀនរួចមកហើយនោះទេ (១៦) ។

ទីពីរ យើងរស់នៅសម្រាប់ថ្ងៃអនាគត មិនមែនសម្រាប់តែគ្រា បច្ចុប្បន្ននេះឡើយ (១៧-២១)

មនុស្សជាច្រើនរស់នៅ គឺរស់នៅសំរាប់តែពេលបច្ចុប្បន្ននេះឯងគឺសូម្បីតែគ្រីស្តបរិស័ទខ្លះក៏គិតដូច្នេះដែរ ។ ប៉ុន្តែបើរស់នៅបែបនោះមែនគឺរស់នៅជាខ្មាំងសត្រូវនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្តហើយ ។ គឺមនុស្ស

---

[១៧] *ជនគណនា(ជំរឿនប្រជាជន) ១១:៥, ១៨-២០; ១៤:១-៤; កិច្ចការ ៧:៣៩*

[១៨] *បញ្ហានេះក៏បានលើកឡើងមកនិយាយក្នុងពួកជំនុំ កាឡាទី និង ហេប្រឺ ដែរ*

ទាំងនេះ គេយកក្រពះជាព្រះរបស់គេ គឺថាគេយកការស្រេកឃ្លានចង់ឆ្ងាញ់របស់គេ នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះឯងធ្វើជាព្រះ ។ ចិត្តគំនិតរបស់គេ គឺផ្តោតលើពេលបច្ចុប្បន្ននេះ រឿងរ៉ាវនៃផែនដីគឺរបស់លោកិយនេះឯង ។ តែផ្ទុយទៅវិញ សិស្សពិតប្រាកដរស់នៅពេលបច្ចុប្បន្នមែនតែភ្នែកសម្លឹងឆ្ពោះទៅរកអនាគត ។ យើងជាពលរដ្ឋនៃនគរស្ថានសួគ៌យើងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះមកទីនោះឯង រូបកាយបច្ចុប្បន្នរបស់យើង និងសេចក្តីត្រេកត្រអាល គឺមិននៅស្ថិតស្ថេរបានឡើយ ។ យើងមិនត្រូវដើរជាន់ដានរបស់អេសាវឡើយ ដែលបានលះចោលនូវសិទ្ធិទទួលមរតកនៅថ្ងៃអនាគតរបស់ខ្លួនដោយសារតែសម្លមួយចាន ដែលស្កប់ចិត្តតែមួយភ្លែតនោះ។[១៩] តែសូមឲ្យយើងយកគំរូតាមលោក ម៉ូសេ យើងសុខចិត្តជ្រើសរើសឲ្យរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនសូវសប្បាយចិត្ត ជាជាងការសប្បាយរីករាយក្នុងអំពើបាបគ្រាន់តែ មួយរយៈពេលខ្លី ពីព្រោះយើងសម្លឹងមើលទៅមុខចំពោះរង្វាន់ ដែលព្រះបំរុងទុកឲ្យ ។[២០] ដោយសារព្រះគ្រីស្ទយើងសម្លឹងមើលទៅអំណរ នៅពីមុខយើង និង ទ្រាំទ្រនូវទុក្ខលំបាកនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។[២១] ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន រួមទាំងការមិនគិតពីសេចក្តីរីករាយនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ និង ការផ្តោតអារម្មណ៍ឆ្ពោះទៅអនាគតដ៏នៅអស់កល្ប របស់យើង ។

ការមិនគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន
បញ្ជាក់ឲ្យឃើញដោយការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង ៤:២-២៣

---

[១៩] *លោកុប្បត្តិ (កំណើតពិភពលោក) ២៥:២៩-៣៤; ហេព្រើ ១២:១៦*

[២០] *ហេព្រើ ១១:២៤-២៦*

[២១] *ហេព្រើ ១២:២*

ត្រង់ចំណុចនេះ បង្ហាញពីភាពមិនមែនអាត្មានិយម ដែលគ្រាន់តែទ្រឹស្តី ។ ចាប់ផ្តើមនៅជំពូក ៤:២ សំបុត្រនោះបង្ហាញពីគោលការណ៍អនុវត្តខ្លះៗ ដែលគំនិតអាត្មានិយមស្តែងចេញមក ។

ជំហូខភាពមិនអាត្មានិយម គឺមានន័យថា ស្ម័គ្រព្រមធ្វើការជាមួយ អ្នកដទៃ (២-៣)

អ្នកបំរើព្រះល្អៗជួនកាលអាចបែងចែកបានតាមបញ្ហានៃអាត្មានិយមនេះឯង ។ ទាំងនាងអេវ៉ូឌី និងទាំងនាងស៊ីនទីក មាន"ការរីករាយស្តាប់ចិត្តដោយកាន់ខាងលោកប៉ូល ដោយមូលហេតុនៃដំណឹងល្អ ។" ឥឡូវនេះដោយការគោរពយ៉ាងកក់ក្តៅ និងមិនកាន់ជើងខាងណាៗ[២២] លោកប៉ូលជំរុញលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការយល់ព្រម និង សហប្រតិបត្តិការរវាងអ្នកទាំងពីរ ។ តាមពិតទៅមានហេតុផលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៃការចែកឲ្យដាច់រវាងគ្រីស្តបរិស័ទ ដែលប្រកាសថាជឿព្រះ តែគោលលទ្ធិគ្មានការគោរពកោតខ្លាចព្រះសោះ[២៣] និងការប្រព្រឹត្តិគ្មានការកោតខ្លាចព្រះសោះ[២៤] ។ ប៉ុន្តែបុគ្គលិកលក្ខណៈខុសៗគ្នា ក្នុងការខុសឆ្គងតិចតួច ដែលមានទុក្ខវេទនា[២៥] ដូចជាការយឺតយ៉ាវក្នុងការចំរើនលូតលាស់ក្នុងវ័យជាគ្រីស្តបរិស័ទ[២៦] និងជាសមាជិកភាពនៅក្នុងគណៈឬនិកាយផ្សេងៗ[២៧] ដែល

---

[២២] *ប្រើកិរិយាស័ព្ទដូចគ្នា ជាមួយគ្នា: "ខ្ញុំអង្វរជាមួយ* ***Euodia*** *និងខ្ញុំអង្វរជាមួយ* ***Syntyche*** *។*

[២៣] *ឧ. យ៉ូហាន ៧-១១; រ៉ូម ១៦:១៧-១៨ ។*

[២៤] *ឧ. ២ថែស្សាឡូនិក ៣:៦; ១កូរិនថូស ៥:៩-១១*

[២៥] *កូឡូស ៣:១២-១៣*

[២៦] *ម៉ាកុស ៨:១-២១*

[២៧] *ម៉ាកុស ៩:៣៨-៤១; ១កូរិនថូស ១:១០-១៣*

មិនមែនមាននៅក្នុងចំណោមនេះ ។ នៅពេល ដែលមានភាពចំរូងចំរាស់កើតឡើងដោយព្រោះហេតុផលមិនត្រឹមត្រូវ ជំនួយមកពីខាងក្រៅជួនកាលអាចទទួលយកនូវការផ្តល់ដំបូន្មាន ចំពោះ ការផ្សះផ្សាដ៏មានប្រសិទ្ធិភាព (៣) ។

ទីពីរ ការមានភាពមិនអាត្មានិយមបញ្ជាក់ឲ្យឃើញ ការផ្តោតយក ចិត្តទុកដាក់ ចំពោះព្រះអម្ចាស់ (៤-៧)

លោក ប៉ូល លើកឡើងមក និយាយម្តងទៀត ពីខ្លឹមសារក្នុងជំពូក ៣:១-៣ ។ ការសម្លឹងឆ្ពោះទៅរកព្រះអម្ចាស់គឺមានន័យថាយើងនឹងសប្បាយរីករាយ ក្នុងព្រះអង្គមិនថាឡើយ យើងស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈបែបណានោះឡើយ (៤) ។ គឺមានន័យថា យើងនឹងប្រព្រឹត្ត "ដោយសុភាព" ឬដោយប្រសើរឡើង "មិនធ្វើអ្វី ដែលរំលោភសិទ្ធិ"[២៨] អ្នកដទៃពីព្រោះយើងដឹងហើយថា ព្រះអម្ចាស់ទតរំពៃមើល និង ថ្ងៃណាមួយការត្រឹមត្រូវទាំងអស់អាចត្រឹមត្រូវក៏ថាបាននៅពេលនោះជិតមកដល់(៥)[២៩]។ លើសពីនោះទៅទៀតយើងអាចអធិស្ឋាន ដោយមានការទុកចិត្តជាជាងការព្រួយចិត្ត (៦-៧) ។

---

[២៨] *ពាក្យនេះ-និង* **Cognates** *"គឺប្រើសម្រាប់ការពិចារណា និង គិតគូរផ្នែកទំនាក់ទំនងជាផ្លូវការ ដែលប្រុងប្រៀបនឹងបន្ទាបន្ថយដល់សេចក្តីយុត្តិធម៌ដ៏តឹងរឹង ដែលមានច្បាប់ និង ការអះអាងរបស់សេចក្តីយុត្តិធម៌នោះឯង គឺផ្ទុយពីឥរិយាបថ ដែលទាមទារឲ្យមានសិទ្ធិ រួមទាំងសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ដែលគេគិតថាគួរលើកស្ទួយ ទោះត្រូវចំណាយអ្វីក៏ដោយ"* ***[NIDNIT 2:*** *២៥៦-៥៩ "ការបន្ទាបខ្លួន សុភាព ស្លូតបូត] " ហេតុដូច្នេះហើយ គំនិតដែលទាក់ទងនឹងភាពមិនអាត្មានិយម ត្រូវតែបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់ ។*

[២៩] *យ៉ាកុប ៥:១-៩; ១កូរិនថូស ៦:១-៨ ។*

ទីបី ការមានភាពមិនអាត្មានិយម គឺបញ្ជាក់ឲ្យឃើញតាមការគិត និង រស់នៅក្នុងជីវិតបរិសុទ្ធ (៨-៩)

យើងនឹងគិតបរិសុទ្ធ (៨) និង រស់នៅបរិសុទ្ធ(៩)ជាជាងការគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដោយគិតតែពីការអ្វីដែលមិនស្ថិតស្ថេរ និងសប្បាយរីករាយក្នុងការប្រព្រឹត្តិអំពើបាប ។

ទីបួន ការមានភាពមិនអាត្មានិយម គឺសម្តែងចេញតាមរយៈនៃការស្កប់ចិត្ត (១០-១៤)

មនុស្សដែលគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនចង់បានរហូតគឺមិនចេះស្កប់ឡើយ ។ អ្នកដែលមិនគិតពីអាត្មានិយម ដូចជាលោកប៉ូល "រៀន ស្កប់ចិត្តទោះជាស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ"[៣០] ។ តាមការណែនាំឲ្យយើងបានដឹងថា ពួកសាវ័កដឹង"ថាខ្លួនមានច្រើនមិនខ្វះ" ដឹងពីរបៀបដែលរស់នៅក្នុងសភាពជាអ្នក "ទ័លក្រ" ។ ភាពទីទ័លក្រ គឺមិនមែនជាគុណប្រយោជន៍ ដែលនាំឲ្យយើងចង់ដាក់ខ្លួនជាជនក្រីក្រនោះឡើយ ដូចជាលោកសង្ឃ និង អ្នកគាំទ្ររបស់គេបានសន្មត់ចំពោះការនេះឯងរាប់សតវត្សរ៍មកហើយ ។ ក្តីអំណួតពីភាពទ័លក្រគឺមិនមែនតែជាមធ្យោបាយដ៏ល្អ ក្នុងការដកយកនូវសេចក្តីអំណួតចេញពីបុគ្គលណាម្នាក់ ។

---

[៣០] គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ជារឿយៗថែងពីសេចក្តីស្កប់ចិត្ត ទោះបីជាមានភាពទ័លក្រក៏ដោយ ។ ឧ. ហេប្រឺ ១០:៣២-៣៤; ១៣:៥ ។ លូកា ៣:១៤; ៩:៥៨; ១ធីម៉ូថេ ៦:៥-៨ ។ គ្មានកន្លែងណាមួយ ដែលព្រះគម្ពីរមិនលើកទឹកចិត្តដល់ពួកអ្នកជឿឲ្យអះអាងយកសិទ្ធិទទួលសម្បត្តិទ្រព្យនៃទរកស្ថានសួគ៌នោះឡើយ ។

ទី ៥ ការមិនគិតពីភាពអាត្មានិយម គឺបង្ហាញឲ្យឃើញតាមរយៈថ្វាយតង្វាយ និង ការទទួលជំនួយ (១៥-២០)

ការដាក់ដង្វាយរបស់ ពួកជំនុំ ក្រុងភីលីព បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីភាពមិនអាត្មានិយម ប៉ុន្តែលោកប៉ូល ក៏ដូច្នេះដែរ ដែលបន្ទាបខ្លួនព្រមទទួលនូវការផ្គត់ផ្គង់ ដោយដួងចិត្តជ្រះថ្លា និង រីករាយចំពោះអំពើល្អដែលផ្តល់កិត្តិយសដល់អ្នកផ្តល់ជំនួយរបស់គាត់ ។

សរុបសេចក្តី

ដូច្នេះនៅចុងបញ្ចប់នៃសំបុត្រដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអំណរ និង ការដឹងគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់លោក ប៉ូល បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ និង ផុសចេញពីការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ មិនមែនដើម្បី ផ្តាប់ភ្នែករបស់គាត់ ឬ ផ្តាប់ភ្នែកអ្នកដទៃនោះឡើយ ។ តែផ្ទុយទៅវិញគាត់សម្លឹងឆ្ពោះទៅរកព្រះអម្ចាស់ និង រីករាយសាទរក្នុងព្រះអង្គ និង គិតដល់អ្នកដទៃ និង រកវិធីរបៀបណា ដែលគាត់អាចបំរើគេបានប្រសើរឡើង ។ ការដែលគាត់មិនគិតពីភាពអាត្មានិយមនោះឯងហើយ ដែលជា គន្លឹះនាំឲ្យគាត់មានអំណរ និង គាត់បបួលយើងឲ្យដើរតាមផ្លូវ ដែលគាត់កំពុងដើរ ។

សំណុំឯកសារឃុំ ២/២ (មេសា ២០០១)៖ ១០១-១០៩

ជួបជាមួយ លោកគ្រូ គ្រីស្ទហ្វ័រ ឡាប៉ែល

ដោយ លោក អ៊ួន សិលា

គ្រីស្ទហ្វ័រ ឡាប៉ែល

គ្រីស្ទហ្វ័រ ឡាប៉ែល កើតនៅក្នុងគ្រួសារដែលទទួលនូវការអប់រំជ្រៅជ្រះក្នុងទីក្រុង ។ ឪពុករបស់គាត់ធ្វើការនៅក្នុងបរមរាជវាំង ។ គ្រួសារនោះមានកូន ៦ នាក់ គឺ ស្រី ២ និង ប្រុស ៤ នាក់ ។ គ្រីស្ទហ្វ័រគឺជាកូនពៅ នៅក្នុងគ្រួសារនោះ ។

សំណួរ : *នៅក្នុងសម័យខ្មែរក្រហម តើគេជន្លៀសលោក ចេញពីភ្នំពេញទៅនៅឯណា?*

ចម្លើយ : តាមដែលខ្ញុំចាំបាន គេបានជន្លៀសយើងចេញពី ភ្នំពេញនៅថ្ងៃទី ១៧ មេសា ឆ្នាំ១៩៧៥ ទៅស្រុកកៀនស្វាយ ភូមិកោះផុស ខេត្តកណ្ដាល ។ យើងស្នាក់នៅទីនោះអស់រយៈពេល ៤ ទៅ ៥ ខែ ។ យើងបានជួបមនុស្សខ្លះ ដែលយើងធ្លាប់ស្គាល់ គេធ្វើការជាមួយពួកខ្មែរក្រហមនៅទីនោះ ។ គ្រួសាររបស់យើងមានសេចក្ដីភ័យខ្លាចគេសម្លាប់ ក៏សម្រេចចិត្តលួចរត់នៅពេលយប់មួយ ចេញភូមិកោះផុសនោះ តាមកាណូតធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ។ យើងទៅដល់កំពង់ឆ្នាំង ក៏ស្នាក់នៅទីនោះរយៈពេលមួយខែ ។ នៅ

ពេលដែល យើងអស់ស្បៀងអាហារ យើងសម្រេចចិត្ត ធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅខេត្តពោធិ៍សាត់ ។ នៅទីនោះ យើង ជួបប្រទះនូវការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ និង ការបំភិតបំភ័យ ដូច្នេះ យើងក៏រត់គេចខ្លួនទៅខេត្តបាត់ដំបង ។ នៅទី នោះបានមួយអាទិត្យ ក្នុងស្រុកស្វាយស៊ីសូផុន ពួកខ្មែរ ក្រហមបានជន្លៀស យើងទៅកាន់ភូមិស្ពួល ស្រុក ព្រះនេត្រព្រះ តំបន់ ៥ ។ យើងលែងបានរស់នៅជួបជុំ គ្នាជាមួយគ្រួសារទៀតហើយ ។ ពួកខ្មែរក្រហមបាន បញ្ជូនយើង ទៅកាន់កងចល័តផ្សេងៗ តាមអាយុរបស់ យើងរៀងៗខ្លួន ។ យើងព្យាយាមលាក់ប្រវត្តិរូបរបស់ យើង ។ នៅពេលដែលខ្មែរក្រហមសួរយើង យើងបាន ប្រាប់គេថា យើងជាអ្នកស្រែចំការសាមញ្ញ ដែលរស់នៅ ក្នុងភូមិ កោះផុស ស្រុកកៀនស្វាយ ចេះតែឆ្លើយៗ អ៊ីចឹងទៅ ។

ខ្ញុំបានសួរគាត់ថា តើគាត់រស់នៅជួបជុំឪពុកម្តាយ បងប្អូននៅពេល ដែលគាត់ទៅដល់ភូមិស្ពួលមុនដំបូង ។ គាត់បាននិយាយថា៖ "ឪពុក ម្តាយ បងប្អូនរបស់ខ្ញុំរស់នៅទីនោះរយៈពេលមួយឆ្នាំ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ក៏ដោយ ពេលនោះខ្មែរក្រហមបានដឹងថា គ្រួសាររបស់យើងមិនមែនជា កសិករសាមញ្ញនោះឡើយ តែជាអ្នកនៅក្នុងទីក្រុង ពួកគេបានបង្ខំឲ្យ យើងធ្វើការយ៉ាងលំបាកខ្លាំងក្លាមែនទែន ។ ឪពុករបស់ខ្ញុំបានស្លាប់នៅ ក្រោមកណ្តាប់ដៃពួកខ្មែរក្រហម ដោយការដែលគេបង្ខំឲ្យធ្វើការហួស កម្លាំង នៅដើមឆ្នាំ ១៩៧៦ ពួកគេបានសម្លាប់បងស្រីខ្ញុំនៅចុងឆ្នាំ ១៩៧៦ និង ម្តាយរបស់ខ្ញុំស្លាប់នៅក្នុងអំឡុងប្រហែលជាដើមឆ្នាំ ១៩៧៧ ។ បង ប្រុសទី៥របស់ខ្ញុំ គេបានយកទៅវៃចោល(ពាក្យនេះគេប្រើក្នុងសម័យ នោះ) នៅក្នុងពេលមួយខែ ក្រោយពេលវៀតណាមចូលស្រុកប៉ុណ្ណោះ ។

នៅក្នុងពេលចូលឆ្នាំចិន នៅក្នុងខែកុម្ភៈ ១៩៧៩ ខ្ញុំបានរត់ចេញពីប្រទេសខ្មែរទៅប្រទេសថៃ ដោយដើរជាមួយអ្នករត់ពន្ធ ហើយខ្ញុំបានស្នាក់នៅក្នុងភូមិថៃ-លាវមួយឈ្មោះថា ភូមិ ណងឯក (គឺជាភូមិថៃ នៅតាមបណ្តោយព្រំប្រទល់ខ្មែរ-ថៃ) នៅជិតស្រុកអារញ្ញ ។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមលក់ថ្នាំពេទ្យ ដល់ជនភៀសខ្លួនខ្មែរ នៅក្នុងជំរុំ ណងចាន់ ។ ពេលដំបូងខ្ញុំបានទៅរកបងប្អូន ក្មួយស្រី ក្មួយប្រុសរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងជំរុំ ណងចាន់ ខ្ញុំបានប្រទះឃើញជនភៀសខ្លួន អ្នកខ្លះមានជម្ងឺគ្រុនចាញ់ និង ខ្លះទៀតមានជម្ងឺរាកមួល ។ ពេលដំបូងខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ជួយទិញថ្នាំឲ្យគេ ។ ខ្ញុំគ្មានគំនិតអ្វីនឹងរកស៊ីចង់មានចង់បានអីទេពេលនោះ ។ ខ្ញុំមានអំណរអរណាស់ពេលនោះដោយបានរត់គេចរួច ទៅរស់នៅជាមួយខ្មែរ-ថៃ-លាវ បងប្អូនដែលខ្ញុំរស់នៅជាមួយនោះ គេល្អចំពោះខ្ញុំណាស់ ។ មុខរបរជួញដូរថ្នាំពេទ្យ (ទិញថ្នាំឲ្យគេ បងប្អូនខ្មែរដូរមាសមកវិញ) ក៏ចាប់ផ្តើមរីកចំរើន ប៉ុន្តែការរកស៊ីរត់ពន្ធឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់នោះ គឺជារបរខុសច្បាប់ ។ ជួនកាលក៏ចំណេញ ជួនកាលក៏ខាតហើយជួនកាលក៏ត្រូវទាហានថៃចាប់ ។ សេចក្តីភ័យខ្លាចគេសម្លាប់នៅក្នុងអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំជានិច្ច ។ ជួនកាល ខ្ញុំក៏ចេញទៅដូរថ្នាំពេទ្យជាមួយជនភៀសខ្លួនខ្មែរ ហើយពេលខ្លះ ក៏ដេកនៅកន្លែងស្នាក់នៅនោះ ។

ថ្ងៃមួយខ្ញុំបានឃើញ ក្បួនឡានដឹកជនភៀសខ្លួនខ្មែរចេញពីជំរុំតាមព្រំប្រទល់ដែន ទៅក្នុងជំរុំ ខៅអ៊ីដាង ។ ខ្ញុំនឹកដល់បងប្អូនសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ ចំណែកខ្ញុំបានរស់នៅក្នុងកន្លែង ដែលមានសុវត្ថិភាព ខ្ញុំក៏បានព្យាយាមធ្វើដំណើរទៅជំរុំ ខៅអ៊ីដាង ដើម្បីស្វែងរកបងប្អូនសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ ដែលនៅសល់ពីស្លាប់ ។ ខ្ញុំរកមិនឃើញសាច់ញាតិណាម្នាក់សោះ នៅក្នុងជំរុំ ខៅអ៊ីដាង ប៉ុន្តែខ្ញុំបានជួបជាមួយមិត្តភក្តិខ្ញុំម្នាក់ ដែលរៀននៅក្នុងសាលាជាមួយគ្នា ។ គាត់បានបបួលខ្ញុំឲ្យមកស្នាក់នៅជាមួយគាត់ ។ ខ្ញុំក៏យល់ព្រមរើមករស់នៅក្នុងជំរុំ ជាមួយគាត់ ស្ថិតក្រោមការ

មើលថែរបស់អង្គការ UNHCR ហើយពេលនោះខ្ញុំសម្រេចចិត្តឈប់រកស៊ីរត់ពន្ធទៀតហើយ ។

នៅថ្ងៃដំបូង ដែលខ្ញុំបានទៅដល់ជំរុំ ខៅអ៊ីដាង គឺជាថ្ងៃដែលខ្ញុំបានឮដំណឹងល្អ តាមរយៈបេសកជនមកពីបស្ចិមប្រទេស ។ គេបានប្រាប់ខ្ញុំពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។ ព្រះយេស៊ូ គឺជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គសុគតនៅលើឈើឆ្កាងជំនួសបាបយើង ។ ដំណឹងល្អនោះ ធ្វើឲ្យខ្ញុំរំភើបចិត្តយ៉ាងខ្លាំង គឺធ្វើឲ្យខ្ញុំនឹកឃើញដល់វ័យកុមារភាពរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តឈើឆ្កាងខ្លាំងណាស់ ។ មានអ៊ុំម្នាក់ជាជាងចម្លាក់ ដែលធ្វើការនៅក្នុងបរមរាជវាំង បានឲ្យឈើឆ្កាងធ្វើអំពីភ្លុកមួយមកឲ្យខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមិនបានដឹងថា ឈើឆ្កាងនោះជាស្អីទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែដឹងថាខ្ញុំស្រឡាញ់ឈើឆ្កាងនោះខ្លាំងណាស់ គឺខ្ញុំពាក់ជាប់នឹងករបស់ខ្ញុំគ្រប់ពេល ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់ឈើឆ្កាងនោះស្រឡាញ់មែនទែន ។ ឪពុករបស់ខ្ញុំមិនចូលចិត្ត ដោយឃើញខ្ញុំពាក់ឈើឆ្កាងនោះឡើយ ។ គាត់បានហៅខ្ញុំថា អាកាតូលិក ។ នៅពេលបាយ ឬនៅពេលស្ថិតនៅចំពោះមុខឪពុករបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំតែងតែបង្វិលឈើឆ្កាងនោះដាក់ទៅខាងក្រោយវិញ ។

ខ្ញុំនៅចាំបានម្ដង ឬ ពីរដងកាលពីសម័យប៉ុល ពត នៅក្នុងភូមិស្ពួល ខ្ញុំបានទៅច្រូតស្បូវមកប្រក់ដំបូលរោង ពេលនោះខ្ញុំ មានជម្ងឺគ្រុនក្ដៅយ៉ាងខ្លាំង ។ ដូចលោកជ្រាបហើយថា ក្នុងសម័យ ប៉ុល ពត បើសិនជាយើងខានធ្វើការបួនប្រាំថ្ងៃ គេគិតថាយើងព្យាយាមគេចវេះពីការងារ ។

ពួកទាហានខ្មែរក្រហម គេបានហៅខ្ញុំទៅសួរ ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់ថាខ្ញុំពិតជាឈឺពិតមែនឬទេ បើពុំនោះទេ គេនឹងសម្លាប់ខ្ញុំ ។ ពួកគេបានសួរខ្ញុំថា "មិត្តឯងពិតជាឈឺមែន ឬក៏ឈឺពុតដោយខ្ជិលទៅធ្វើការ?" ខ្ញុំបានឆ្លើយថា "ខ្ញុំគ្រុនបួនប្រាំថ្ងៃហើយមិត្តបង" (ពាក្យនេះគេប្រើនៅក្នុងជំនាន់ប៉ុល ពត) ។ យើងដឹងហើយថា នៅពេលដែលពួកខ្មែរក្រហមហៅយើង ជាពិសេសនៅពេលយប់គឺមានន័យថា យើងប្រាកដជាស្លាប់

ហើយ ។ នៅពេលនោះ មានដៃជាច្រើនមកស្ទាប ដើម្បីស្ទង់កម្តៅនៅលើខ្លួនខ្ញុំ ។ ដៃខ្លះស្ទាបថ្ងាស ដៃខ្លះស្ទាបមុខរបស់ខ្ញុំ ។ នៅកណ្តាលយប់ងងឹតឈឹង ខ្ញុំមិនដឹងថាជាដៃនរណាខ្លះឡើយ ដែលគេស្ទាបខ្ញុំ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែដឹងថា ពេលនោះមានដៃមួយ ហែកអាវរបស់ខ្ញុំ ហើយស្ទាបដើមទ្រូងរបស់ខ្ញុំ ក៏ស្ទាបប៉ះចំឈើឆ្កាង ។ ក្រោយមកខ្ញុំ ឮសូរសម្លេងនិយាយថា: "គាត់ពិត ជាឈឺមែនហើយ ។ ចូរមើលឲ្យចំណីចំណុក និង ឲ្យគាត់សម្រាកឲ្យបានស្រួលបួលផង មិនបាច់ដកចេញទេ" (កាលពីសម័យនោះ គេប្រើពាក្យទុកមិនចំណេញ ដកចេញមិនខាត ពាក្យដកចេញ គឺមានន័យថា សម្លាប់ចោល) ។

នៅពេលដែលខ្ញុំដើរត្រឡប់មកកន្លែងរោងស្នាក់នៅវិញ ខ្ញុំឆ្ងល់ថា យ៉ាងម៉េចបានជាឈើឆ្កាងនេះអាចជួយខ្ញុំ ឲ្យរួចជីវិតពីកណ្តាប់ដៃពួកខ្មែរក្រហម ។ ពួកខ្មែរក្រហមបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យមួយ ។ ខ្ញុំក៏សន្លប់បាត់ស្មារតី លែងដឹងខ្លួន ហើយខ្ញុំក៏មិនដឹងថា ឈើឆ្កាងធ្វើអំពីភ្លុកនោះជ្រុះបាត់នៅកន្លែងណាដែរ ។ កាលពីពេលនោះ ខ្ញុំពិតជាមិនដឹងថា តើឈើឆ្កាងនោះ មានន័យយ៉ាងណាដែរ ។ កាលខ្ញុំឈឺនោះ គេបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យស្វាយស៊ីសូផុន តែខ្ញុំមិនដឹងថា ឈើឆ្កាងនោះបាត់នៅកន្លែងណាទេ ។

ខ្ញុំឆ្ងល់ថា តើឈើឆ្កាងនេះជាអ្វីទៅហ្ន៎ ! នៅពេលខ្ញុំទៅដល់ខៅអ៊ីដាង ពេលនោះខ្ញុំបានឮដំណឹងល្អ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមដឹងភ្លាមថា ព្រះយេស៊ូជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តដើរតាមព្រះយេស៊ូភ្លាមនៅពេលនោះឯង ។ នៅពេលដែលខ្ញុំអធិស្ឋានយាងព្រះអង្គមកគង់ក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានផ្លាស់ប្រែភ្លាម ។ គឺដោយសារតែអំណាចចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីសម្អប់ជាប់ក្នុងគំនុំសងសឹកចង់សម្លាប់ អ្នកដែលបានសម្លាប់បងប្អូន ក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ស្រាប់តែរលាយបាត់ពីក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីអំណរ និង សេចក្តីសុខសាន្ត

ព្រមទាំងបាត់អស់ នូវសេចក្តីភ័យខ្លាច ។ ខ្ញុំមានសេចក្តីមេត្តាករុណា ចំពោះជនរួមជាតិរបស់ខ្ញុំ ។ គឺធ្វើឲ្យខ្ញុំចង់បំរើដល់ប្រជាជាតិរបស់ខ្ញុំ ។ ជាពិសេសខ្ញុំចង់ចែករំលែកនូវបទពិសោធន៍ ដែលខ្ញុំមានជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដល់មិត្តភក្តិ និង បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។

សំណួរ : *តើលោកទៅសហរដ្ឋអាមេរិកពីឆ្នាំណា?*

ចម្លើយ : ខ្ញុំស្នាក់នៅជំរំ ខៅអ៊ីដាង ប្រហែល ៦ ខែ ។ ខ្ញុំបានរៀបការ រួចបានមួយអាទិត្យ ។ ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំក៏ជាគ្រីស្តបរិស័ទដូចខ្ញុំដែរ ។ ស្រាប់តែមានមនុស្សម្នាក់ធ្វើការនៅស្ថានទូតដើររកឈ្មោះខ្ញុំ ។ គាត់នោះប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្ញុំមានឈ្មោះទៅអាមេរិក ខ្ញុំស្ទើរតែមិនជឿត្រចៀករបស់ខ្ញុំ ។ ក្រុមរបស់ខ្ញុំគឺជាក្រុមដំបូងគេ ដែលបានធ្វើដំណើរចេញពីជំរុំ ខៅអ៊ីដាង ទៅកាន់ប្រទេសទីបី ។ ខ្ញុំចាកចេញពី ខៅអ៊ីដាង នៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៩៨០ ។ ដំបូងខ្ញុំស្នាក់នៅក្នុងជំរុំ ឈុនបូរី អស់រយៈពេលពីរបីអាទិត្យ បន្ទាប់មកទៅបាងកក ហើយនៅពេលចុងក្រោយ យើងស្នាក់នៅក្នុងប្រទេសភីលីពីន អស់រយៈពេល ៥ ខែ ។ នៅពេលដែលយើងនៅទីនោះ យើងបានថ្វាយបង្គំព្រះជាមួយបងប្អូនគ្រីស្តបរិស័ទ នៅក្នុងប្រទេស ភីលីពីន ។ យើងចង់បំរើដល់បងប្អូនខ្មែរ នៅទីនោះ ពីព្រោះយើងចេះភាសាអង់គ្លេស ហើយនិងយើងចង់ហាត់និយាយភាសា ដោយការព្រមធ្វើការជាមួយអង្គការមនុស្សធម៌អន្តរជាតិ ។ អរព្រះគុណព្រះ ដែលខ្ញុំមានឱកាសបានធ្វើការជាមួយអង្គការ “**Christian Outreach**” កាលនៅជំរុំ ខៅអ៊ីដាង ។ យើងបានទទួលនូវការហ្វឹកហ្វឺនឲ្យយល់ពីព្រះបន្ទូល និង មានការរីកចំរើនក្នុងទំនាក់ទំនង

ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈការធ្វើការងារជាមួយ អង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ ពួកគេបានបញ្ជូនយើងពីជំរុំមួយទៅជំរុំមួយទៀត ដូច្នេះយើងអាចរៀន ពីច្បាប់ទម្លាប់ផ្សេងៗ ។

សំណួរ : *បន្ទាប់ពីលោករស់នៅ សហរដ្ឋអាមេរិក តើរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំ មុនពេលលោកចាប់ផ្តើមបំរើព្រះជាម្ចាស់?*

ចម្លើយ : ខ្ញុំរស់នៅសហរដ្ឋអាមេរិក អស់រយៈពេល ៩ ឆ្នាំ មុនត្រឡប់មកបំរើព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា នៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៨៩ ការងារបំរើព្រះដំបូងរបស់ខ្ញុំ គឺបំរើព្រះជាមួយបងប្អូនជនភៀសខ្លួន នៅក្នុងជំរុំ **Site 2** និង **Site B** ។ ខ្ញុំបានបង្កើតព្រះវិហារពីរកន្លែង នៅក្នុងជំរុំ **Site B** ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩១ ។ ខ្ញុំបានស្នើទៅអង្គការ **UNBRO** ឲ្យធ្វើមាតុភូមិនិវត្តន៍ ប្រហែល ១៥០ គ្រួសារនៃបងប្អូនគ្រីស្ទបរិស័ទយើង ត្រឡប់ចូលមកស្រុកខ្មែរជាក្រុម ។ ទោះបីគេបញ្ជូនទៅទីណាក៏ដោយ សូមឲ្យគេបញ្ជូនជាក្រុមៗ ។ គេក៏បានសម្រេចតាមសំណើរបស់ខ្ញុំ គេក៏បញ្ជូនបងប្អូនយើងទៅកាន់ចំការសំរោង ខេត្តបាត់ដំបង ។ ខ្ញុំបានចុះមកស្រុកខ្មែរ ជាអ្នកបង្កើតពួកជំនុំ ។

សំណួរ : *តើលោកមកពីក្រុមជំនុំណាទៅ?*

ចម្លើយ : ក្រុមជំនុំរបស់ខ្ញុំ ជាក្រុមជំនុំឯករាជ្យ គឺគ្មាននិកាយឡើយ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តធ្វើការរួមជាមួយបងប្អូនគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយមិនប្រកាន់និកាយអ្វីឡើយ ។ ប៉ុន្តែចំពោះពួកខុសឆ្គង ខ្ញុំមិនអាចរួមជាមួយបានឡើយ ។

សំណួរ : *នៅពេលចុងបញ្ចប់នេះ ខ្ញុំសុំសួរលោកថា តើលោកមានសំណូមពរអ្វី ដើម្បីចង់ស្នើឡើង? តើលោកចង់ឲ្យបង*

ប្អូនគ្រីស្ទបរិស័ទ អធិស្ឋានឲ្យលោកដោយរបៀបណា? ហើយសូមចែករំលែកពត៌មានបន្តិចបន្តួចពីរឿងលោក ឌុច ផងបានទេ?

ចម្លើយ : ខ្ញុំចង់សម្តែងនូវដួងចិត្ត ដ៏ស្មោះស្ម័គ្ររបស់ខ្ញុំ ដល់បងប្អូនប្រុសស្រីរួមជំនឿជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ សូមឲ្យបងប្អូនស្រឡាញ់គ្នា ដូចព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើង និង បង្គាប់ឲ្យយើងស្រឡាញ់គ្នា ។ ការស្រឡាញ់គ្នាបង្ហាញឲ្យដឹងថាយើងស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូ ។ បងប្អូនខ្មែរជាអ្នកបំរើព្រះនៅទីនេះ ពិសេសណាស់សម្រាប់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំសូមលើកតម្លៃបងប្អូនបំរើព្រះនៅទីនេះ ខ្ពស់ដោយការខិតខំទ្រាំទ្រការលំបាកគ្រប់បែបយ៉ាង ដោយសារការបំរើព្រះ ។ ក្នុងនាមខ្ញុំ ជាបេសកជនបំរើព្រះ នៅសហរដ្ឋ ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវការអរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដែលបងប្អូនបានឲ្យខ្ញុំបំរើព្រះជាមួយគ្នា ។ សូមឲ្យបងប្អូនបានរាប់ខ្ញុំជាខ្មែរម្នាក់ផង ! ដោយខ្ញុំជាខ្មែរ មានឈាមជ័រជាខ្មែរកើតមកជាខ្មែរ នៅលើទឹកដីខ្មែរ ទោះបីខ្ញុំនៅស្រុកក្រៅក៏បញ្ញាចិត្តខ្ញុំក៏នៅតែជាខ្មែរ ស្រឡាញ់ខ្មែរ ហើយនិងចង់ឲ្យបងប្អូនខ្មែរ ស្គាល់ព្រះយេស៊ូ ស្គាល់ពីសេចក្តីពិត ហើយឲ្យគេបានស្គាល់ពីការពិសោធន៍ នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ជាមួយព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ! ។

ខ្ញុំមានអំណរ ដោយឃើញបងប្អូន មានចិត្តរួបរួមគ្នា ដូច្នេះសូមឲ្យយើងបន្ត ការស្រឡាញ់រួបរួមគ្នា និង បំរើព្រះជាមួយគ្នា ប្រយោជន៍ឲ្យយើងនាំព្រលឹងជនជាតិខ្មែរថ្វាយព្រះយេស៊ូ ! ។

នៅពេលដែល ខ្ញុំបានជួប ឌុច មុនដំបូង ខ្ញុំមិនដឹងថា គាត់ជាអតីតខ្មែរក្រហមនោះឡើយ ។ គាត់ជាមនុស្ស សង្ហាតខំរៀន ។ នៅពេលធ្វើសិក្ខាសាលា គាត់សួរ សំណួរជាច្រើន ។ បន្ទាប់ពីសិក្ខាសាលា រយៈពេលបួន ប្រាំថ្ងៃ គាត់សម្រេចចិត្តថ្វាយខ្លួនជឿដល់ព្រះជាម្ចាស់ និង ព្រមទទួលពិធីជ្រមុជទឹក ។ ជីវិតរបស់គាត់ប្តូរផ្លាស់ ទាំងស្រុង ។ គាត់បានវិលត្រឡប់មកភូមិរបស់គាត់វិញ និង នាំបងប្អូនគាត់មួយចំនួន ឲ្យទទួលជឿព្រះអម្ចាស់ គាត់បានដឹកនាំក្រុមជំនុំ នៅតាមផ្ទះនៅក្នុងតំបន់គាត់រស់ នៅនោះ ។ គាត់និយាយថា គាត់មិនខ្លាចនឹងនិយាយ ពីសេចក្តីពិតឡើយ ។ រឿងវាកើតឡើងដូច្នេះឯង ។ ខ្ញុំ គ្មានអំណាចអ្វី ដើម្បីបង្ខំនាំឲ្យគាត់ព្រមសារភាពនោះ ឡើយ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គមាន អំណាចចេស្តា និង សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏លើសលប់ គឺព្រះអង្គអាច បំផ្លាស់បំប្រែដួងចិត្តបានទាំងស្រុង ។

HONEYCOMB 2/2 (April 2001): 110–115

Christopher LaPel

Meet Christopher LaPel

UON Seila

Christopher LaPel was born to a well-educated city family. His father worked in the Royal Palace. The family had six children—two girls and four boys. Christopher was the smallest member of his family.

Q: During the Khmer Rough era, where did you go when you were evacuated from Phnom Penh?

A: So far as I remember we were evacuated from Phnom Penh April 17, 1975, to Kien Svay district, Koh Phos village, Kandal province. We stayed there for several months. We met some people whom we knew were working with the Khmer Rouge. Our family felt afraid of being killed, so one night we escaped from that village by motorboat to Kampong Chhnang. We stayed there one month. When we ran out of our food supplies we decided to move to Pursat province. There we faced further persecution and intimidation, so we escaped to Battambang by train. After one week in Svay Sisophon the Khmer Rouge evacuated us to Snoul, Preahnet Preah district region 5. We no longer lived together as family. The Khmer Rouge sent us to

different hard labor mobile groups according to our ages. We tried to hide our identities. When the Khmer Rouge questioned us we told them we were just simple peasants who lived in Koh Phos village, Kien Svay district and so on.

I asked him if his family were still alive when first he arrived in Snoul district. He replied, "My family survived for nearly one year. However, when the Khmer Rouge discovered that we were not farmers but city people they forced us to work at extremely hard labor. My father died in early 1976 because of this hard labor. They killed my sister in late 1976 and my mother around early 1977. My fifth brother was butchered only one month after the Vietnamese came into the country.

"During Chinese New Year in February 1979 I escaped from Cambodia to Thailand by foot and stayed in a Thai-Laotian village called Nong Ek (one of Thai villages along the Cambodia-Thailand border) near Aranyaprathet. I started a business selling medicine to the Cambodian refugees in Nong Chan Camp. When I went to visit Nong Chan Camp to look for my sister, brother, nieces, and nephews, I encountered some refugees who had malaria and dysentery. At first I only wanted to help them buy medicine. My intention was not to do business for riches. I was so happy that I could escape to live with Khmer-Thai-Laotian people. The people with whom I lived had been good to me. My business of bartering medicine for gold started to grow, but this business of smuggling things across the border was illegal. The business went up and down, and sometimes I was caught by Thai soldiers.

"The fear of being killed still buzzed around me. Sometimes I went to barter medicine with Cambodian refugees; other times I slept in.

"One day I saw a convoy of buses carrying Cambodian refugees from the camp along the border into Kao I Dang Camp. I missed my relatives while I lived in a safe place so I tried to go to Kao I Dang to trace any relatives who had survived the killing fields. In the Kao I Dang Camp (KID) I could not find anyone of my relatives, but I met one of my schoolmates. He urged me to

come and stay with him. I agreed and moved to his camp under the protection of UNHCR, and decided to quit my smuggling business.

"The first day I moved to stay in KID was the day I heard Good News through a missionary from the West. They told me about Jesus Christ. Jesus is the Son of God. He died on the cross for our sin. It stirred my excitement and reminded me of my childhood. I liked the cross very much. One of the sculptors in the royal palace had given me a cross made of ivory. I did not know what it was, but I only knew that I liked it and I wore on my neck all the time. I loved it very much. My father was not glad that I wore the cross. He called me a Catholic. During meals or in front of father I usually turned the cross back to behind my neck.

"I remembered once or twice in the Pol Pot time in Snoul I went to cut grass to make a thatch roof and I got a very high fever. As you know during the Pol Pot time if we were absent from work several days we were considered to be trying to escape from work.

"The Khmer Rouge cadres called and questioned me to make sure I was really sick. If not they would kill me. They asked, 'Are you really sick, or just too lazy to work?' I replied, 'I have had a fever for several days, comrades.' (This is a term we used in the Pol Pot time.) We knew that every time the Khmer Rouge summoned us, especially at night, it meant we would die. I felt many hands palpate me to check my temperature. Some felt my forehead; other hands groped my face. In the dark I could not tell whose hand was touching me. I only knew that one hand tore my shirt, touched my chest, and fondled the cross. Then a voice spoke: 'He is really sick. Let him go back, don't take him away (i.e., don't kill him). Provide him food and let him rest.'

"When I walked back to my resting place I wondered how this cross could have saved me from the hand of the Khmer Rouge. They sent me to a hospital. I was unconscious and I did not know where I lost the ivory cross. During that time I really did not know what the cross meant. When I was sick I was sent to Svay Sisophon Hospital, so I didn't know where I lost my cross.

"I wondered what the cross was. When I came to KID and heard the gospel story I realized immediately that Jesus is the

Savior. So I decided to follow Jesus right then. When I prayed to invite the Lord into my heart I completely changed. That is, by the power of the Holy Spirit my heart's hatred and revengeful desire to kill those who killed my family members completely left. At that moment the Holy Spirit filled my heart with love, joy, and peace, and took away all my fear. And I had a compassion for my compatriots. It made me want to serve my people. I especially wanted to share my experience with God with my friends and relatives."

Q: When did you go to the USA?

A: I stayed in KID about 6 months. I had been married for only one week. My wife is a Christian, too. There was someone working in the embassy looking for me. He told me that my name was chosen for resettlement in the USA. I could not believe my ears! My group was the first to leave KID for overseas. We departed in June 1980. At first we stayed in a transit camp in Chhun Bori for several weeks, then moved to Bangkok, and finally we stayed in Philippines for five months. While there we worshiped the Lord with our Christian brothers and sisters in Philippines.

We liked to serve the people because we knew English and we wanted to practice it by working with an international organization. Praise God I had the opportunity to work with the NGO "Christian Outreach" back in KID. We were trained to understand God's Word and grow into a good relationship with Him through our working with this Christian NGO. They moved us from one camp to another camp so we could learn different laws and customs.

Q: After you came to the United States, how much time elapsed before you began to serve the Lord?

A: I lived in the United States nine years before returning to serve the Lord in Cambodia in July 1989. My first service was with refugees in Site 2 and Site B. I planted two churches in Site B camp in 1991.

I requested UNBRO to repatriate about 150 families of our Christian brothers and sisters back into Cambodia in groups. They would go anywhere but wanted to settle in clusters. They agreed to my request, so they brought those people to Chamcar Samrong, Battambang. I came to Cambodia to serve as a church planter.

Q: What kind of church are you from?

A: My church is an independent church with no denomination. I like to be united with Christian regardless of denomination. But as for cults, I cannot be united with them.

Q: At the end of this interview let me ask what kind of request would you like to make? How do you want our Christian brothers and sisters to pray for you? And could you share a little bit about Duch?

A: I want to express my heartfelt gratitude to our brothers and sisters in Christ. May you love one another as Christ loves us and commands us to love. Love for one another reflects the love of Jesus. Our brothers and sisters here are exceptionally special for me. I value highly their perseverance in their faith and service to the Lord. As a missionary from overseas I greatly appreciate you guys here allowing me to serve the Lord as your partner. Please receive me as a Cambodian! I have Khmer blood and was born as a Khmer in Khmer territory. Even though I live overseas I still deeply love Cambodia and wish all Khmers know Jesus and experience the truth and love of God in their hearts.

I am very happy to see we have unity, and I urge you to keep loving one another and serve God to win more souls among the Khmer!

When I met Duch the first time I did not realize that he was a former Khmer Rouge. He was an eager learner. He asked a lot of questions during a seminar. After several days of this seminar he decided to give his life to God and got baptized. His life completely changed. He came to his

village and led a number of his relatives to the Lord. He led a home church at his area.

He said he had no fear and he had to speak the truth. So it happened like this. I had no power to lead him to do that, but our God is powerful and merciful. He can change a man's heart completely.